

မွန်စာပေ

လှိုင်းကြွဖြူ (လေးရိုး)

ရာဇသစ်ရဲ့- ပျိုပျိုမေ

ပလ္လ ★ ဒုမ္မဒုမ္မ

မိမိဟင်္ဂလဏ္ဍဗေဒိဝလ္လ...
ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ဝိပဿနာ၊ ဒိဋ္ဌိ၊ ဝိပဿနာ

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၇ ခု နိုဝင်ဘာလ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆုတံဆိပ်
အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး
အုပ်ချုပ်ရေး - ၁၇၀၀ ကျပ်
- ၅၀၀ အုပ်

ရာစုသစ်ရဲ့ ပျိုပျိုမေ

လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

၇၉၅ က

လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)
ရာစုသစ်ရဲ့ ပျိုပျိုမေ/လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး) - ရန်ကုန်၊
ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၇။
၂၉၆ - စာ ၊ ၁၂ * ၃ * ၁၈ စင်တီမီ။
(၁) ရာစုသစ်ရဲ့ ပျိုပျိုမေ

အခန်း (၁)

“ဒီကောင်တွေတော့ကွာ ငါ့လက်သီးနဲ့တွေ့တော့မှာပဲ”

ကြားနေရသော အသံတွေကြောင့် ရာဇူးရဲ့နှုတ်မှ ထွက်ပေါ်လာသော ကြိမ်းဝါးသံဖြစ်သည်။

လူကလည်း ထိုင်နေရင်း ကြိမ်းဝါးနေခြင်းမဟုတ်ပေ။ သူ့အိပ်ခန်းရှေ့ မျက်နှာစာတွင် တပ်ဆင်ထားသော ခန်းစည်းစကိုခေ့လိုက်၊ ပြင်ပသို့ကြည့်လိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်နေခြင်းပင်။

ဒါတောင် တစ်ယောက်တည်း ရိုးရိုးတန်းတန်း ရှိနေခြင်းမဟုတ်။ လက်တစ်ဖက်ကက ဖုန်းကိုကိုင်၍ နားတစ်ဖက်မှာ ကပ်ကာ စကားပြောနေခြင်းရယ်ပါ။

တစ်ခါလည်းမဟုတ် နှစ်ခါလည်းမဟုတ်တော့ -

“ရာစုက ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ အရမ်းဆူညံနေရင်လည်း ရဲ တိုင်လိုက်တော့ကွာ”

တစ်ဖက်ကောင်မလေး၏မကျေမနပ်စကားသံ။

အများက ရာဇူးဟု ချစ်စနိုးခေါ်သော သူ့ရဲ့နာမည်အရင်း အမှန်မှာ “ရာစုသစ်” ဖြစ်သည်။ နာမည်ကတော့ လန်ထွက်နေတာပဲ ဟု ကြားရသူတိုင်းက မှတ်ချက်ချရသလို လူကလည်း နာမည်နှင့်လိုက် ဖက်စွာ အပျံ့စား လန်ထွက်နေသူဖြစ်သည်။

အသက်သုံးဆယ်ပြည့်ခါစ ရာဇူးရဲ့အရပ်အမောင်းမှာ ငါးပေ ဆယ်လက်မဖြစ်ကာ ဘော်ဒီ structure ကလည်း အရပ်အမောင်း နှင့် လိုက်ဖက်စွာ တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်။

ရင်အုံကျယ်ကျယ် မာဆယ်ကျစ်ကျစ်နှင့် သူ့ဟန်သွင်က မိန်းကလေးတွေအတွက်တော့ ရင်ဘတ်ထုထု၍ ခယချင်စရာ။

အသားအရေကလည်း ယောက်ျားလေးမို့ တကူးတက ထိန်း သိမ်းရသည်တော့မဟုတ်။ ဤအရပ်အမောင်း၊ ဤခန္ဓာကိုယ်ပွဲစည်းပုံ မျိုးနှင့်ပင် အသရေတင့်တယ်သော ယောက်ျားတို့၏ဟန် ပေါ်လွင်နေ ပြီဖြစ်သော်လည်း ဒါသည် ရာဇူး၏ခွဲဆောင်မှုမဟုတ်။ မိန်းကလေးတွေ အပေါ် အဆွဲဆောင်စဉ် ရာဇူးရဲ့လက္ခဏာကတော့ မျက်လုံးပင် ဖြစ်သည်။

သူက သဘောသားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတကာ လှည့်နေသော သဘောသားမို့ အနောက်နိုင်ငံက မိန်းကလေးနှင့် သူ တွဲသွားတွဲလာလုပ်ဖြစ်သည့်ကိစ္စသည် သိပ်တော့ မဆန်းကျယ်ပါ။ ဒါသည် သူ့အတွက် ရှေးကြီးခွင်ကျယ်လှုပ်၍ ရှောင်ရှားရမည့်ကိစ္စလို့ သူမမြင်။

ပြောရလျှင် ရည်းစားများခြင်းဆိုသည့် ကြင်အင်လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသူ။ ဤသို့ ပြည့်စုံအောင်လည်း ညှို့ယူဖမ်းစားတတ်သော မျက်လုံးတွေ တောက်ပပေးတတ်သည်။

တော်ရုံမိန်းကလေးလောက်ကတော့ ရာဇူးရဲ့ ဖူးရှည့်ရီတတ် သော အကြည့်အောက်တွင် ဘိုင်းခနဲ မေ့လဲချင်စရာ။ မစွတ်ခင်က ပင် ညွတ်ချင်စရာ။

ယခု သူ သဘောပေါ်က ဆင်းခဲ့သည်မှာ တစ်ပတ်ပင် မကြာသေး။ ခြောက်လနားရသည့်ကာလမို့ အိမ်တွင် အေးအေးဆေး ဆေး အနားယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသူ။ ဘယ်သူနှင့်မှ အချိတ် အဆက် မလုပ်ရသေးဘဲ ပွဲဦးထွက် သူ့ကို ဆက်သွယ်လာသူက တစ်ချိန်က သူ့ရဲ့ရည်းစားဟောင်း ‘ကေသွယ်’ ပင်ဖြစ်သည်။

ကေသွယ်နှင့် သူသည် နောက်ဆုံးနှစ်တွင် သမီးရည်းစား ခဏလောက်ဖြစ်လိုက်သေးသည်။ စာမေးပွဲပြီးတော့ ချက်ချင်း သူ နိုင်ငံခြားသဘောလိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်ရင်း ကေသွယ်နှင့် အဆက်အသွယ်

ပြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဝေးသွားကြသည့် အချိန်များအတွင်း သူ ကေသွယ်ကို ယောင်လို့မှ သတိမရကြောင်း ကေသွယ်များသိလျှင် သတ်သေချင် စိတ်ပေါက်နေမလား။

ဒီကာလအတောအတွင်းမှာ ရာဇူးအတွက် ရေတွက်မရ သော ရည်းစားမကျ။ သူငယ်ချင်းမကဲ့သို့သော ပါတနာများ များစွာ ရှိနေကြောင်း ခေတ်မီသော ကေသွယ်က သိချင်လည်း သိမည်၊ မသိချင်လည်း မသိနိုင်။

ခုတော့ သူ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်နေကြောင်း မည်သို့ သိသွားသည်မသိ။ တောက်လျှောက် ဖုန်းတွေပြောဖြစ်ကြသည်။

တစ်ပတ်တာကာလအတွင်း သူ အိမ်ထဲကအိမ်ပြင် မထွက် ဖြစ်သေးဆိုလျှင် ကြားရသူများအဖို့ နားရှိလို့သာ ကြားရသည်ဟု ဆိုလေမလား။

“ရာဇူး” ဆိုသည့် ကောင်က ဘယ်တော့မှ ခြေငြိမ်နေတတ် သော ကောင်မဟုတ်တာ တစ်လောကလုံးက သိခဲ့သည်။

“တောက်”

“ရော် ရာစုရယ် ... ဒီနေ့ ယူနိုက်တက်ပြောရတာ အဆင်မပြေ ပါလား။ တောက်ခေါက်သံနဲ့ ကြိမ်းဝါးနဲ့ အပ်ကြောင်းတွေ ထပ်နေ ပြီ”

“မင်း ဘာသိလဲ ကေသွယ်။ ဒီကောင်တွေ လွန်လွန်းနေပြီ။ လူအိပ်ချိန်မှန်းမသိ ဘာမှန်းမသိ”

“ယူသူငယ်ချင်းအိမ်ရှေ့မှာ တီးနေတာမလား။ နောက်ပြီး (၈) နာရီခွဲဆိုတာကလည်း လူအိပ်ချိန်ရယ် မဟုတ်သေးပါဘူး။”

“ယူသူငယ်ချင်းအိမ်ရှေ့ ဆိုပါလား။”

လမ်းသာခြားသည် မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်ရှေ့သို့ ရာဇူးရဲ့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

ရပ်ကွက်တွင်းပို့ ရာဇူးတို့အိမ်ရှေ့လမ်းသည် ယေတစ်ရာကျယ် သော လမ်းမကြီးတော့မဟုတ်ပေ။

ဆောက်ထားသည့် အိမ်အနေအထား မတူသော်လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းနှစ်ခုသည် သိပ်ကိုရင်းနှီးခဲ့ကြသည်။

ကာယကံရှင်တွေက ဒါကို အသိအမှတ်မပြုချင်လျှင်တောင် အခန်းလေးတွေကတော့ မှတ်မှတ်ရရ ရှိနေပေလိမ့်မည်။

ဤအခန်းလေး၏ ပြတင်းပေါက်နားတွင်ရင်ကာ နှစ်ယောက် သား ဟိုဘက်နှင့်ဒီဘက် လှမ်းအော်စကားပြောရလောက်အောင် ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်။

ယခုတော့ ထိုအခန်းငယ်သည် သူနှင့်ရင်းနှီးခဲ့သူ မဟုတ်သလို စိမ်းကားအေးစက်စွာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်လျက်။

ရောက်ရောက်ခြင်းထို တံခါးပေါက်ကို အလောတကြီး

မကြည့်မိခဲ့ပေမယ့် ကြည့်မိခဲ့သည်။ တစ်လျှောက်လုံးမှာတော့ တံခါး
လေးက အစဉ်အမြဲ ပိတ်လျက်။

မှန်ပြတင်းနီညိုရောင်၏ နောက်တွင်ရှိသော ခန်းစည်းစာရှည်
တွေကိုသာ မြင်နေပြီး ထိုခန်းစည်းစာသည် ဘယ်တော့မှ ပွင့်မနေ၊
တံခါးပေါက်တို့သည် ပွင့်မနေ၊ လူရိပ်တို့သည် မတွေ့ရ။

“ယူသိရဲ့လား”

“ဘာကိုလဲ”

ကေသွယ်ရဲ့ အဆက်အစပ်မရှိသော မေးခွန်းကြောင့် ရာဇူး
ပြန်ပေးလိုက်သည်။ ခန်းစည်းစာကို လွှတ်ချကာ ခုတင်ဘက်သို့
လျှောက်လာခဲ့သည်။

“သူ့အကြောင်း”

“ဘယ်သူ့အကြောင်း”

“ယူသူငယ်ချင်းအကြောင်း”

“ဆောရီး ကေသွယ်။ အဲဒါတွေကို ကိုယ် စိတ်မဝင်စားဘူး။
ဖုန်းပြောနေတာလည်း ကြာနေပြီ ကိုယ်ဖုန်းချလိုက်ပြီနော်”

“ဟေး ယူ”

ရာဇူး ကေသွယ်ရဲ့တားမြစ်သံကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ဖုန်ကိုချပစ်
လိုက်သည်။ လူက အိမ်ရာပေါ်တွင် ခြေကားယား လက်ကားယားနှင့်
ပက်လက်ကြီး လှဲနေခြင်းရယ်ပါ။

ဘာကြောင့်မို့ ဒီလောက်ထိ နာကျင်နေရသလဲ မစဉ်းစား
ဘတ်။

ဘာကြောင့်မို့ ‘သူမ’ အကြောင်း မကြားချင် မသိချင်ရသလဲ
မစဉ်းစားတတ်ပေ။

ငယ်စဉ်တုန်းက တောက်လျှောက်ရင်းနှီးပတ်သက်ခဲ့ကြ
သောသူတွေ။ ခုတော့လည်း သူတို့တွေ မဟုတ်ကြတော့သလိုလို
ပါလား။

လှဲနေရာမှ ခန်းစည်းစာကိုကြည့်မိပြန်သည်။ ပြတင်းတံခါးပိတ်
ထားခြင်းကြောင့်မို့လား မသိ။ ခန်းစည်းစာတော့ တာလွန်းလွန်း
လှုပ်ခတ်ခွင့်မရချေ။

ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းငယ်သည် လွန်ခဲ့သော
(၁၀) နှစ်နှင့်ကတော့ တိုက်ရိုက်ဆန့်ကျင်နေလေသည်။

နိုင်ငံတကာလှည့်နေသည့် (၁၀) နှစ်အတွင်းမှ ယခုမှ ကိုယ့်
မြေကိုယ့်ရေပေါ် အခြေချခြင်းဖြစ်ရာ အနည်းငယ်တော့ စိမ်းကား
အေးစက်နေသည်။ အခန်းငယ်လေးသည် သူမဟုတ်သလိုလို၊ မြို့
ကြီးသည် သူ မဟုတ်သလိုလို၊ ပတ်ဝန်းကျင်သည် သူ မဟုတ်သလို
လို။

ဘယ်အရာတွေက ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာလဲ။ သူ့လား။ ပတ်
ဝန်းကျင်လား။ အခန်းငယ်လေးလား။ ကြားနေရတဲ့ သီချင်းကလား။

တကယ်တော့ အိမ်ရှေ့တွင်ဆိုနေသော သီချင်းသည် ဒေါသ ဖြစ်ရလောက်အောင် မဟုတ်။ ဆိုနေသူတို့သည်လည်း ဒေါသဖြစ်စရာ ကောင်းလောက်အောင် မရမ်းကား။

သီချင်း၏စာသားကသာ -

“လှမ်းလို့မခေါ်လည်း *** ရောက်ရောက်လို့လာတယ် ***
တမ်းတခါမှ *** ခုတော့ဘယ်မှာ *** မသိရတော့ပါ ***
မူယာမိုးတွေ ရင်မှာစွဲသွားပြီ *** မာယာမိုးတွေရင်မှာ စွဲသွားပြီ ***
တသွင်သွင်စီးနေတဲ့ စမ်းချောင်းလေးရဲ့ *** နှလုံးသားငယ်လေး
*** ဖျောလွင့် သွားပြီ *** ပျိုပျိုမေရေ”

အခန်း (၂)

“မောနင်း ဒက်ဒီ”

“မောနင်း သား။ မင်း ဒီနေ့ အပြင်ထွက်ဦးမလား”

“နီး ကျွန်တော် ဒီနေ့အပြင်ထွက်ဖြစ်ဖို့ မသေချာဘူး ဒက်ဒီ”

“ဟေ”

ဒက်ဒီက ဆိုစာပေါ်တွင် ငိုထိုင်နေရာမှ ဟောခနဲ အသံပြုပြီး ကိုယ်ကို မတ်လိုက်ကာ -

“ရာဇူးအစစ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား”

“ရာဇူးအတုကော ရှိလို့လား ကိုကြီးရဲ့”

ဒက်ဒီရဲ့စကားကို ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသော မာမိက လှမ်းမေးလေသည်။

အသက် (၅၀) ဝန်းကျင် ဒက်ဒီနှင့်မာမိသည် (၅၀) ဟု မထင်ရအောင် နုပျိုဖြတ်လတ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ ခေတ်မီသော မိသားစုမှ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ကြားတွင် လျှို့ဝှက်ထားရမည့် ကိစ္စများ မရှိပေ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မာမိက စောစောတုန်းက မေးခွန်းကိုပြန်ကောက်ကာ မေးလေသည်။

သူ ဆိုဖာတစ်ခု၏နောက်ကျောဘက်သို့ လျှောက်သွားကာ ဆိုဖာပေါ်တွင် လက်တင်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ဒယ်ဒီရဲ့မေးခွန်းကို သူကသိသည်လေ။

ဒယ်ဒီက လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော သတင်းစာကို ဆိုဖာ လက်ယမ်းတွင် တစ်ဖတ်ဖတ်ရိုက်ကာ -

“မင်းသား အရင်နဲ့မတူတော့လို့လေ”

“တူပါ့မလား။ ကိုကြီးရဲ့သားက အရင်တုန်းကလို ကျောင်း သားမှမဟုတ်တော့တာ”

“ကိုယ်ပြောတာ အဲဒါမဟုတ်ဘူး မေရဲ့။ မင်းသား ဘယ် တုန်းက အိမ်ထဲမှာ တစ်ရက်လောက် အပြင်မထွက်ဘဲ အခန်း အောင်းဖူးလို့လဲ”

“အင်းလေ”

မာမိက ဒယ်ဒီစကားကို ခေါင်းညှိတ်ထောက်ခံသည်။ ပြီး တော့ သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။

ဒယ်ဒီက -

“ခုဆို ကြည့်ပါလား။ အိမ်ပြန်ရောက်တာ တစ်ပတ်ကျော် နေပြီ။ ကိစ္စမရှိဘဲ အပြင်ထွက်လို့လား။ ထွက်ပြန်တော့ကော ကြာကြာ ထွက်လို့လား”

“ဪ ကိုကြီးကလည်း ... ဒါကတော့ သားက ခုဆို အရွယ်ရောက်နေတဲ့ ရင့်ကျက်တဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီလေ။ နိုင်ငံ တကာ အတွေ့အကြုံတွေလည်း ရခဲ့ပြီ။ လေနေခြင်းဟာ ကောင်း၏ မကောင်း၏ဆိုတာ ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်တဲ့ အရွယ်ရောက်လူငယ်တစ် ယောက် မဟုတ်လား”

“ဘာလူငယ်တစ်ယောက်လဲ။ အသက် (၃၀) ဝန်းကျင် လူတစ်ယောက်ဟာ လူငယ်တစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူး မေရဲ့”

“အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ရှင် ဟိုမှာ အသက် (၅၀) ကျော် လူတွေ တောင် လူငယ်သဘာဝ ပြောနေတာ ကျွန်မသားကျမှ လူကြီးဖြစ်ရ ချရလား”

“ရော်”

“ဟား ဟား”

မာမိရဲ့ကလေးဆန်ဆန်စကားကြောင့် သူ့ကော ဒယ်ဒီပါ

သဘောကျစွာ တဟားဟား ရယ်မိကြသည်။

“ဒယ်ဒီထင်သလို မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ နောက်ပြီး မာမီ ယူဆ သလို ချင့်ချိန်နိုင်မှုကလည်း တစ်ဝက်ပါပဲ။ အဓိကကတော့ ကျွန်တော် အိမ်နဲ့ဝေးနေရတာကြာပြီလေ။ ဒါကြောင့် ဒီရဲ့အိမ်လေး ထဲမှာ ဝဝလင်လင် အေးအေးဆေးဆေး နေချင်တာလည်းပါတယ်”

“အေးလေ နေရမှာပေါ့။ ဒယ်ဒီကြီးကလည်း သားလေး အပြင်ထွက်ချင်စိတ်ဖြစ်အောင် လုပ်နေပြန်ပြီ။ မေတော့ မကြိုက်ပါ ဘူးနော်”

မာမီကတော့ သူ့တာပြောပြော သူ့ဘက်တွင် အစဉ်ရှိနေကာ သူ့က အမေချစ်သားဖြစ်သည်။

သူ့အထက်တွင်ရှိသော မမခင်မေသစ်ကတော့ အဖေချစ် သမီးဖြစ်သည်။ မမနှင့်သူ့သည် အသက် (၅) နှစ်ခန့်ကွာပြီး ယခုတော့ မမသည် အိမ်ထောင်ရှင်မတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

မမအိမ်ထောင်ကျတာက သူ နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသား ဘဝကဆိုတော့ ယခုဆို (၁၂) နှစ်နီးပါးရှိတော့မည်။

(၁၀) အရွယ် သားတစ်ယောက်နှင့် (၅) နှစ်အရွယ် သမီး တစ်ယောက်ရှိသည်။ မမက အရိုးအထူးကုဆရာဝန်မကြီးဖြစ်ကာ ယောက်ဖဖြစ်သူကတော့ နှလုံးအထူးကုဆရာဝန်ကြီးဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ဆေးရုံ ဆေးခန်းနှင့်သာအချိန်ကုန်၍

ကလေးတွေကို တကူးတက စောင့်မကြည့်နိုင်။

စောင့်ကြည့်ရမည်ဆိုလျှင်လည်း တစ်ယောက်ယောက်က တော့ အလုပ်ထွက်ရမည်။ နှစ်ယောက်စလုံးအလုပ်မထွက်နိုင်သော အခါ မမတို့မိသားစုသည် သူတို့မိသားစုနှင့်သာ အတူနေကြသည်။ မနက်လင်းလျှင် ဆေးရုံတွေထွက်သွား၊ ဆေးရုံကအပြန် ဆေးခန်းဝင် ပြန်လာချိန်သည် ညနက်သန်းခေါင်။

ကလေးနှစ်ယောက်ကို ဒယ်ဒီနှင့်မာမီကသာ ရင်အုပ်မကွာ စောင့်ရှောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တို့ကြောင့် ကိုကိုနှင့် ခေးခေးသည် သူတို့မိဘတွေထက် သူတို့အဘိုးအဘွားကိုသာ ပို၍ သံယောဇဉ် တွယ်ကြသည်။

“ဪ... ကိုကိုတို့မောင်နှမကော မာမီ”
ကလေးတွေအကြောင်းတွေးရင်းမှ ခုထက်ထိ အောက်ထပ် ဆင်းမလာကြသေးသော မောင်နှမများကြောင့် မာမီကိုလှမ်းမေးလိုက် သည်။

“မနက်စောစောကပဲ လူစီတို့အိမ်က လာခေါ်သွားကြတယ် လေ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲနော် ဒီနေ့ weekends ဆိုတာ မေ့သွားတယ်”

Weekends တိုင်း ကိုကိုတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်သည်

ဟိုတက်က အဘိုးအဘွားများအိမ်တွင် တစ်နေ့ကုန် တစ်နေခင်း သွားနေတတ်ကြသည်။

“ဒါဆို breakfast သုံးဆောင်လို့ပြီလား အမေကြီး”

“စားကြမယ်လေ၊ မေက အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။

သားလေး ဆင်းအလာကိုစောင့်နေတာ”

“လာ သား”

ဒယ်ဒီဘေးကနေ ကပ်လိုက်လာခဲ့သည်။ ထမင်းစားခန်းထဲ သို့ရောက်တော့ မာမိရဲ့လက်ရာ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို ဖွယ်ဖွယ် ရာရာ တွေ့ရသည်။

နိုင်ငံခြားတွင် ဘိုစာတွေချည်းပဲစားနေခဲ့ရ၍ မစားချင်ဘူး ဆိုတော့ မာမိခမျာ မညည်းမညူနှင့် မနက်ခင်းစာကို မြန်မာဆန်ဆန် ဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးပါသည်။

ယခင် သူ ဒီမှာရှိစဉ်ကတော့ ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည်၊ နွားနို့၊ ကိတ်မုန့်၊ ပေါင်မုန့်ဆိုတာ မနက်ခင်းစာသာ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က မနက်ခင်းစာကို ထမင်းကြော်၊ ထမင်းပူဆိုတာ ဝေးရော မုန့်ဟင်းခါး၊ မုန့်တီသုပ်တောင် မနက်ခင်းစားအနေနှင့် မတွေ့မြင်ရပေ။

ယခုတော့ နိုင်ငံတကာကို နှစ်ရည်လများ ပတ်နေရသော သူ့ကို သနား၍ထင် မာမိကတော့ မနက်စောစောထကာ ခံတွင်း

မြန်စေသော မနက်ခင်းစာကို ပြင်ဆင်ပေးတတ်ပါသည်။

“သားပြန်ရောက်လာတော့မှပဲ ဒယ်ဒီတို့ ထမင်းပိုင်းလေး သည်း စိုစိုပြေပြေ ဖြစ်တော့တယ်ကွာ”

ဒယ်ဒီက စားပွဲပေါ်တွင်ရှိသော နန်းကြီးသုပ်ပန်းကန်း၊ ဟင်း ချည်၊ အကြော်၊ ငရုတ်ဆီ၊ ဘာညာသုပ်တို့ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြင်ဆင် ထားမှုများအားကြည့်ပြီး ပြောလေသည်။

မာမိက ဒယ်ဒီကိုမျက်စောင်းထိုးပြီး -

“ရှင်ပြောပုံကလည်း ကျွန်မက ရှင့်ကို ဘယ်တော့မှ ချက် မကျွေးတဲ့ဟန်နဲ့နော်၊ တကယ်ပဲ အငတ်ထားပစ်ဦးမယ်”

“ဟား ဟား ... မလုပ်ပါနဲ့မေရား၊ သားရောက်လာတော့ ကိုယ်လည်း ပျော်လို့ နောက်မိတာပါ”

“သား စားလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိ”

အဖေနှင့်အမေဖြစ်သူ ပြောသမျှ ဆိုသမျှကို ပြီးရယ်ကြည့်နေ သော သူ့အား မာမိက လှမ်းပြောလေသည်။

သူ တူကိုကောက်ကိုင်ကာ နန်းကြီးသုပ်ကို စတင်စားသောက် သိုက်သည်။

ခုထက်ထိ မစားသောက်သေးသော မာမိသည် သူနှင့်ဒက်ဒီ ဘာလိုအပ်သလဲ တကြည့်ကြည့်ရှိနေသည်။

“ဪ... အမေကြီး”

“ရှင် ဘာလိုလဲ ကိုကြီး”

“ဘာမှမလိုပါဘူးကွ၊ ခူးခူးက နန်းကြီးသုပ်ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“-----”

တစ်ခါမှမကြားဖူးသော နာမည် အသစ်အဆန်းကြောင့် သူ မာမို့ထံ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မာမိကလည်း သူ့ကိုလှမ်းကြည့်တာ နှင့် ဆုံသွားသည်။

မာမို့ထံမှ ဘာသံမှမကြားရသဖြင့် ဒက်ဒီဘက်သို့ လှည့်ကြည့် တော့ ဒက်ဒီလည်း စကားများသွားသလိုနှင့် နန်းကြီးသုပ်ကိုပဲ သဲကြီး မဲကြီး ငုံ့စားလေသည်။

ဘယ်သူမှမပြောလေ သိချင်စိတ်က ပိုများလေမို့။

“ဒယ်ဒီ ခူးခူးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

ဒက်ဒီက ဟင်းရည်ကို အကြာကြီးငုံ့သောက်နေပြီးမှ-

“ဘယ်သူမှမဟုတ်ပါဘူး သားရယ်။ ခေးခေးရဲ့သူငယ်ချင်း ပါ”

ခေးခေးဆိုတာ သူ့ရဲ့တူမငယ်ဖြစ်သည်။ ခေါင်းကိုမဟော တော့သော မာမို့ကြောင့် ထိုအဖြေကို သူ သဘောမကျဘဲ ဖြစ်သွား သည်။

ခေးခေးရဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ဤမနက်ခင်းစာပိုင်း ဘွင်ထည့်ပြောရလောက်အောင်ဆိုတော့ မဟုတ်သေး။

ပြောလိုက်သည့်လေသံမှာ တရင်းတနီးလေသံနှင့်မို့ သာမန် သူတော့မဟုတ်နိုင်။

သို့သော် မဖြေချင်သူကို သူ ဆက်မမေးတော့ပေ။ အာရုံ ကလည်း တခြားသာရောက်သွားသည် မဟုတ်လား။

“သား ဒီတစ်ခေါက် အေးဆေးပဲမဟုတ်လား”

“အေးဆေးတော့မဟုတ်ဘူး ဒက်ဒီ။ (၆) လလောက်ပဲ။

၆) လနားပြီးရင် သားပြန်တက်ရတော့မှာ”

“မာမိတော့ သားကို ဒီအလုပ်မလုပ်စေချင်ဘူးကွယ်။ ရှိတာမှ သားနဲ့သမီး နှစ်ယောက်တည်း။ သမီးကလည်း သူ့အလုပ်နဲ့သူ မအား သပ်နိုင်။ သားကျတော့လည်း တမ်းတလို့မှ ရောက်မလာနိုင်တဲ့ ဟိုး အဝေးကြီးမှာ”

“မာမိရယ်”

“ဒါတော့ ဒက်ဒီလည်း ထောက်ခံတယ်။ ငယ်တုန်းရွယ်တုန်း ကတော့ မင်း ဒီမှာ ကြာကြာနေရင် သုံးစားမရတဲ့ လူဖြစ်မှာစိုးလို့ မင်းမလိုက်ချင်တဲ့ သဘောပေါ် ဒက်ဒီကိုယ်တိုင် တင်ပေးခဲ့တာ။ ခုတော့ စားစေချင်ပြီ”

“ဒါပေမဲ့”

ဒက်ဒီက လက်ကာပြသည်။ ပန်းကန်ဘေးတွင် ချထားသော လက်သုပ်ပဝါနှင့် ပါးစပ်ကိုသုတ်ပြီး-

“ငွေကြောင်ဆိုလည်း ဒက်ဒီတို့မှာ ဆင်းရဲစရာမရှိဘူး။ ဒီမှာပဲ မင်းအချေချပြီး မိသားစုဘဝကို ထူထောင်သင့်ပြီ။ အသက်လည်း မငယ်တော့ဘူးလေ”

“ဒါတော့ မာမိလည်းထောက်ခံတယ်။ သားကို ဇနီးနဲ့သားနဲ့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မာမိလည်း မြင်ချင်ပြီ။ ဟို အခုသားနဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ ကလေးမက”

“သူငယ်ချင်းပါ မာမိ။ သား ဗိုက်ဝပြီ အပေါ်တက်တော့မယ် နော်”

“သား”

မာမိရဲ့ခေါ်သံကို မကြားယောင်ပြုကာ ရာစု အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ ဒီအချိန် ဒီအရွယ်မှာ သူများတွေက ကလေးတွေ မိသားစုတွေနဲ့ ဝေဝေဆာဆာ ဖြစ်နေချိန် သူက တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီး။

အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားတော့ မျက်နှာ တစ်ခုလုံး တင်းမာသွားသည်။ မျက်နှာစာဆီမှ အကြည့်ခွာပြီး သက် ပြင်းကို ဟူးခနဲ ချမစ်လိုက်သည်။

အခန်း (၃)

“ကိုယ် အပြင်မထွက်ချင်ဘူး ကေသွယ်”

“ယူကလည်းကွာ အရင်တုန်းက ရာစုသစ်ကို အသစ်က ပြန်လုပ်လိုက်သလိုပဲ။ ဟွန့် အရင်တုန်းကဖြင့် အဲ့စားလမ်းပေါ်ပဲ”

“ကေသွယ်”

သူခေါ်သံက အော်သံပေါက်သွားသလားမသိ။ ကေသွယ် နှုတ်ဆိတ်သွားသည်။ ထိုတော့မှ သူ သတိဝင်ကာ သက်ပြင်းချပြီး-

“အရင်ကအကြောင်းတွေကို မလိုအပ်ဘဲ လက်ရှိကမ္ဘာထဲ ဆွဲမသွင်းချင်နဲ့ကွာ။ ကိုယ် အဲဒါကိုလည်း လိုက်မဖြေရှင်းချင်ဘူး။ နောက်ပြီး မင်းရဲ့အတွေးတွေကို အတိတ်မှာပဲ နောက်ကြောင်းပြန် ခေါက်နေမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းနဲ့ကိုယ်ကြားမှာ အဖုအထစ်တွေ

ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

သူ့ရဲ့စကားလုံးတွေက ခြိမ်းခြောက်သံတွေပဲ ပါနေသလား တော့မသိ။ ကေသွယ်ထံမှာ အတန်ကြာအောင် နှုတ်ဆိတ်နေသည်။

သူ ဖုန်းခွက်ကို ဘယ်မှညာသို့ ပြောင်းလိုက်သည်။

ကေသွယ်တစ်ယောက် သူလိုက်မခီသော အတတ်နေ့ရက် တို့အား ခြေရာကောက်ဖို့ ကြိုးစားနေလေသလားမသိ။

ထိုနေ့ရက်တို့အား သူမှလွဲ၍ အခြား ဘယ်သူမှမသိနိုင်တာပို့ ပဟေဠိကို အဖြေညှိလျှင်တော့ အချိန်ကုန်တာပဲ အဖတ်တင်မည်။

ရာဇူးကတော့ လူတကာသိအောင် ဘယ်တုန်းကမှ မောင်း ကြားနင်းခတ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

“ဒါဆိုရင် ကိုယ် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“အင်း”

ဖုန်းဆိတ်ပြီး စားပွဲပေါ် လှမ်းတင်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ သူ အရင်တုန်းက ရာဇူးဖြစ်အောင် အတွေးထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ကြိုးစားခဲ့သည်။

သို့သော် -

ဒီမြန်မာနိုင်ငံက သူထွက်သွားစဉ်က မျှော်လင့်ချက်တွေ၊ ရင်ခုန်မှုတွေနှင့် တက်ကြွစွာ ထွက်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် -

သူ့ရောက်လာပြီး သုံးလအကြာ မြန်မာနိုင်ငံမှ ရောက်လာ သော သတင်းစကားတစ်ခွန်းကြောင့် သူ အတင်းသွားချင်ခဲ့ပေမယ့် မဖြစ်နိုင်။

ဟုတ်တယ် မဖြစ်နိုင်ခဲ့။

တစ်တာဝစာလုံးနှင့်ချီ၍ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ သူ့ရဲ့မျှော်လင့်ချက် တွေ၊ သူ့ရဲ့ မျှော်ရှင်ကြည်နှူးခြင်းတွေ၊ သူ့ရဲ့တက်ကြွလန်းဆန်းခြင်း အားလုံးကို တစ်စုံတစ်ရာက ဝါမျှီသွားခဲ့သည်။

ယခင်က ရာဇူးပြန်ဖြစ်ဖို့ မည်သို့မှ ကြိုးစား၍ မရတော့ချေ။ တွေဝေလာသည်။

ငေးငိုင်လာသည်။

စကားနည်းလာသည်။ ဤသို့သော လက္ခဏာရပ်များသည် ရာစုသစ်၏ ထုံးစံတွင်မရှိခဲ့သော်လည်း ယခုတော့ရှိခဲ့ပြီ။

အနိုင်ပိုင်း၍ ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း အရှုံးတွေသာရခဲ့ သည်။ ထိုသို့ရလဒ်ရခဲ့မှန်းသိလျှင် သူ အခြေအနေတစ်ခုကို ကြိုးစားခဲ့ သင့်သည်။

အချိန်ကာလတို့သည် ရထားဘီးနောက်ပြန်လှည့်သလို ဆွဲ လှည့်လို့ရခဲ့လျှင် အကောင်းသာ။

ခုတော့ အချိန်နာရီရထားကြီး နောက်ပြန်လှည့်၍ မရဘဲ ခုတ်မောင်းခဲ့သည်မှာ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုနီးပါး ရှိခဲ့ပြီ။

ကေသွယ်ထင်ခဲ့သော ဖျက်၍ပြန်လုပ်ထားသော ရာစုသစ်သည် ယခုမှမဟုတ် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်အစကတည်းက ရာစုသစ်သည် ဖျက်၍ ပြန်လုပ်ခဲ့သော ရာစုသစ်သာ ဖြစ်၏။

သူတို့ ယခုမှ သတိထားမိခဲ့ခြင်းသည် ယခုမှ တွေ့ကြုံလာ ဖြစ်သည်။

အရှုံးကို ရင်မှာပိုက်၍ သူ ကမ္ဘာလှည့်ခဲ့ပေမယ့် မြန်မာနိုင်ငံ သို့ ယောင်၍မှ ခြေဦးမလှည့်ရဲခဲ့ပေ။

သို့သော် -

ဆော်လမွန်ငါးတို့၏ အိမ်ပြန်ချိန်ကို တမ်းတကာ သူလည်း နောက်ဆုံးတော့ မိခင်ရင်ခွင်သို့ ပြန်လည်ခိုဝင်ရပြန်သည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ဤ (၆) လတာကာလပတ်လုံး အိမ်ထဲကအိမ် ပြင်မထွက်ချင်။

သူ အိမ်ခန်းထဲမှာ မြင်နေရသော ဖျက်နာစာအခန်းကို ချောင်း ကြည့်ချင်သည်။

စောင့်ကြည့်သူမရှိ အစဉ်အမြဲပိတ်ထားသော တံခါးပေါက်ကို ငေးရင်း အိပ်ဖျက်ခဲ့ရတာလည်း ရောက်ကတည်းကပင်။

ဤသို့သောအခြေအနေကို ရောက်ခဲ့ရလိမ့်မည်ဟု ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ်တောင် မှုထင်ထားခဲ့ပေ။ ယခင်ကဆို ရာစုကိုသာ အရိပ် တကြည့်ကြည့် ရှိနေခဲ့သူတစ်ဦး ရှိခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ်ကတော့ မွမ်းကြပ်လိုက်တာဟာဆိုပြီး ပိတ်ခေါက်ပစ်ခဲ့ သည်။ တစ်ချိန်လုံး အိမ်သို့ ချောင်းပေါက်မတတ် ရောက်လာခြင်းကို ပင် မျက်စိစပါးမွေးစူးခဲ့သည်။

“ရာဇူးရေ” ဟူသော အားကိုးတကြီးခေါ်သံကို မကြားရ အောင် နားထဲ ဝှမ်းဆို့ခဲ့ဖူးသည်။

ယခုတော့ “ရာဇူးရေ” ဆိုသည့် ခေါ်သံကို ကြားရနိုးနိုး တိတ်တခိုး မျှော်လင့်ခဲ့ပေမယ့် ဩော် ဖြစ်မှမဖြစ်နိုင်တော့ပဲလေ။

“နင်နဲ့ဝေးရရင် ငါသေရတော့မယ်ထင်တယ်” ဆိုသည့် စကားသံလေးသည် နားထဲမှာ ဝိုးတဝါးနှင့် ပျောက်ကွယ်ခဲ့တာလည်း ကြာပြီ။

“တို့ တို့”

“-----”

“တို့ တို့ တို့”

ပထမတွင် စားပွဲပေါ်၌ တင်ထားသော ဖုန်းမြည်သံကို မကြားမိ။ အတွေးရေယာဉ်ကြောတွင် မျှောနေခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ခေါက်ပြန်မြည်မှ ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်လိုက်တော့-

“ဟယ်လို မာမီ”

“သားရေ အခု သား ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်တော် အိမ်မှာပဲလေ မာမီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မာမိက ကိုကိုနှင့်ခေးခေး မောင်နှမ (၂) ယောက်ကို ကျောင်းသွားကြိုခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီတာဝန်ကို သူ ယူပေးသင့်မှန်း သိသော်လည်း အိမ်ပြင်သို့ မထွက်ခဲ့သေးသည့် စိတ်ခံစားချက်ကြောင့် သူ နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့မိသည်။ သူ နှုတ်ဆိတ်မိသလို မာမိကလည်း အလိုက်သိစွာ သွားကြီး ပေးပါဟု မပြောဖူးချေ။

“အဲဒါဆိုရင် အတော်ပဲ သားရေ မာမိရဲ့ကား ဆူးလေနားမှာ ထိုးရပ်သွားလို့ သား လာပါဦး”

“ဟုတ် ဟုတ်ကို မာမိ”

တကယ်အရေးကြီးနေတော့လည်း အိမ်ထဲကမထွက်ချင် ဆိုသော တွေးသည် ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက်။ အဝတ်အစား လဲမနေတော့ဘဲ ကားသော့ကိုသွားယူလိုက်သည်။

ဂိုထောင်ထဲတွင် သူ အရင်က မောင်းနေကျဖြစ်သော ဆိုက် နက်ကားကြီး။ သူပြန်မရောက်ခင်က ဒီကားကြီးကို သေချာမွမ်းမံထား ပေးသည်ဟု ဒယ်ဒီက ပြောသည်။

ရောက်ကတည်းက မမောင်းဖြစ်ခဲ့တာကို ယခု ပထမဆုံး အကြိမ် မောင်းရမည့်အချိန်ဖြစ်သည်။

ဤကားကြီးကို သူ တသသဖြစ်နေခဲ့၍လည်း ဒက်ဒီတို့ သေချာပြန်ပြင်ဆင်ပေးထားခြင်းဖြစ်မည်။ ကားကြီးက ဆေးကြော

သန့်ရှင်းထားခြင်းကြောင့် နက်တောက်ပြောင်လက်နေသည်။

ကားဂိုထောင်ထဲမှာ ကားကို တဖြည်းဖြည်း မောင်းထွက် လိုက်သည်။

ပန်းပင်တွေကို ရေလောင်းနေသော ဦးတည့်က တအံ့တကြဲ နှင့် ခြံတံခါးကို သွားဖွင့်နေလေသည်။

ခြံအပြင်သို့ ကားကို တလိုင့်လိုင့်ချင်း မောင်းထွက်နေစဉ် လမ်းတစ်ဖက်မှ ကားတစ်စီး ဝင်လာခြင်းကြောင့် သူ ခဏစောင့်လိုက် သည်။

တစ်ဖက်မှ မောင်းလာသော ကားမှာ အနက်ရောင်ဖင်ရည် ကာလေးဖြစ်သည်။ ဝပ်ဝပ်ကလေးပဲမို့ သူက ဝံ့ကြည့်နေသော အခြေ အနေ ဖြစ်သွားသည်။

ယာဉ်ငယ်ကိုဦးစားပေးသည့်အနေနှင့် သူ့ကားကို လမ်းဘက် ခေါင်းထွက်ရုံမျှဖြင့် ဆက်မမောင်းဖြစ်ပေ။

“တီ တီ”

ကားနိမ့်လေးထံမှ ဟွန်းတီးသံနှင့် မရှေးမနှောင်း မျက်နှာချင်း ဆိုင်မြဲမှ ခြံတံခါးပွင့်လာခြင်းကြောင့် သူ မသကာဖြစ်စွာ ကားနိမ့်လေး ။ ရှေ့ခန်းသို့ အလောတကြီး ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင်”

ကားထဲမှ သူ့ကိုကြိုမြင်ထားဟန်နှင့် လုံးဝမော့မကြည့်ဘဲ

ခြံတံခါးအဆုံးထိ ပွင့်အောင် စောင့်နေသည့်အမျိုးသမီး။
 မြင်တွေ့လိုက်ရချိန်သည် တစ်မိနစ်တောင် မပြည့်လိုက်။
 သူမသည် ကားမှန်ကိုတင်ပစ်လိုက်ပုံက ကြည့်စရာမလိုဘူးဆိုသည်
 မာန်နှင့်လား။ ဆက်ရန်မရှိဆိုသည့် သဘောလား။
 ကားလေးသည် ခြံထဲသို့ မောင်းစင်သွားသည်။ သူ့ကားကို
 လမ်းမပေါ်တက်မောင်းခဲ့ပေမယ့် စိတ်နှင့်လူနှင့်မကပ်။
 သူမနှင့်တွေ့ချင်ခဲ့သည်။ သူမနှင့်မတွေ့ချင်။ တွေ့ချင်သည်
 ဆိုတာက နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝေးနေခဲ့သည့် လူတစ်ယောက်။ နှစ်ပေါင်း
 များစွာ ပတ်သတ်ခဲ့ဖူးသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သတိရ
 လွမ်းဆွတ်လွန်း၍ ဖြစ်သည်။
 မတွေ့ချင်ဆိုတာက သူမသည် သူ ဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်လို့
 မရသော အပြစ်တစ်ခုကို ကျူးလွန်ထားသူဖြစ်သည်။
 သူမအပေါ် သူ အပြစ်တွေအများကြီး ကျူးလွန်ခဲ့ဖူးပါသည်။
 သို့သော် သူမ ကျူးလွန်လိုက်သည့် အပြစ်တစ်ခုကတော့ သူ့ကို
 တစ်သက်လုံး နှလုံးထူဖြစ်စေခဲ့သည်။ သူ့အပြစ်များစွာကို သူမက
 ခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့ပေမယ့် သူမရဲ့အပြစ်တစ်ခုကိုတော့ သူ ခွင့်မလွှတ်ချင်။
 ခဏတာမြင်လိုက်ရသည့်သူမမျက်နှာသည် သူ့မျက်ဝန်းတွင်
 ထင်ထင်ရှားရှား ပြန်မြင်ရစေပါသည်။
 သူမ ယခင်ကထက် အဆပေါင်းများစွာ လှလာသည်။

ဆံပင်ကို နဖူးအပြောင်လှန်သိမ်းကာ နောက်ဘက်တွင်
 စုချည်ထားခြင်းဖို့ မှီအပ်သော မျက်နှာလေးကို ရှင်းလင်းစွာ မြင်ရစေ
 ပါသည်။
 နဖူးဝင်းဝင်းတို့သည် မပြောင်းလဲ။ ပါးဖောင်းဖောင်းတို့သည်
 ဝင်းမွတ်ဆဲ။ မျက်တောင်တို့သည် ကော့မြီကော့လျက်။
 ပြောင်းတော့ပြောင်းလဲသွားသည်။
 ဘယ်တော့မှ အနာအကျဉ်းမရှိတတ်သော သူမ၏မျက်နှာ
 သည် အစဉ်ချိုကာ နှုတ်ခမ်းတို့သည် အမြဲတစေ ပြုံးရယ်နေတတ်
 သည်။
 ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာတစ်ခုကတော့ ထိုပြုံးရယ်ချိုမြ
 သော မျက်နှာလေးသည် တည်တင်းကာ နှုတ်ခမ်းတို့သည် မျဉ်းတစ်
 ခြောင်းတည်လို တင်းတင်းစေ့နေသည်။
 သူ့ဆီအကြည့်ရောက်မလာသော်လည်း သူမရဲ့မျက်ဝန်းတွေ
 အေးစက်နေတယ်လို့ သူ ဘာကြောင့်ခံစားရတာလဲ။
 တကယ်ဆိုရင် စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်သင့်သူက သူ မဟုတ်
 လား။ အမြဲတမ်း 'ရာစုသစ်' ဆိုတဲ့ကောင်လေးရဲ့စကားလုံးကို အမိန့်
 လိုခံယူတတ်သော သူမကို မည်သည့်အကြောင်းတရားက ပြောင်းလဲ
 ခစ်တာလဲ။
 သူမကိုယ်တိုင်လား။

ပင်လယ်ကလာ။

“ဟာ”

“ငှား”

“ကရီး”

“ဒုန်း”

ဘရိုက်ကို အတင်းနင်းကာ ကားစတီယာရင်ကို ဆွဲလှည့်ပစ်
သော်လည်း ဒုန်းခနဲမြည်သံကြောင့် ထိသွားတာတော့ သိလိုက်သည်။

ရှေ့ကကားကလည်း ကပျာကယာ ဆွဲလှည့်၊ သူလည်း
ဆွဲလှည့်ခဲ့သော်လည်း ကားစောင်းချင်းတော့ တိုက်မိသွားသည်။ သူ
နာသလား။ ကိုယ်နာသလား နှစ်ဖက်စလုံးနာသလားမသိ။

သေချာတာတစ်ခုကတော့။

အခန်း (၄)

မာမို့မှာ တပျစ်တောက်တောက်နှင့် ဆူမဆုံးရှိနေလေသည်။
ဒါတောင် ဘာမှ ကြီးကြီးမားမားဖြစ်မသွား၍ တော်တော့
သည်။ တစ်ဖက်ကားက ကားရှေ့မီးသီးတစ်လုံး ကွဲသွားပြီး သူ့ကား
ကတော့ ရှေ့ဘက်အစွန်ခြမ်း ချိုင့်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဒယ်ဒီက -

“အဲဒါ အမေကြီးလွန်တာပေါ့။ မင်းသား ကားမမောင်းတာ
ဘယ်လောက်ထိကြာပြီလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကြီးရယ်။ မေ့အပြစ်ပါ။ သား တစ်ခုခု
ခြစ်မသွားတာတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်”

ဒက်ဒီနှင့်မာမိ သူ့ကို စိုးရိမ်တကြီးနှင့် ပြောနေကြတာကို

သူ သဘောပေါက်ပါသည်။

တကယ်တမ်းကျတော့ ဒယ်ဒီနှင့်မာီထင်သလို သူ ကားမောင်း မကျွမ်းကျင်တော့၍မဟုတ်။ သူ့အမြင်အာရုံမှာ သူမ ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

တကယ်ဆို သူမ သူ့ကို အသားလွတ်ကြီး မုန်းတီးနေစရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိပေ။ မုန်းမယ့်မုန်း သူကတောင်မှ မုန်းရဦးမည် မဟုတ်လား။

ဟင်း

“သား ဘာဖြစ်လို့လဲ သား”

“ဗျာ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သက်ပြင်းချလို့လေ။ ဘာတွေ ကြီးကြီးမာမား ဖြစ်သွားလဲ။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ သစ်သစ်ကို ဖုန်းဆက်ရမယ်။ ဒီနေ့ စောစောပြန်လာပြီး သားကို စစ်ဆေးပေးဖို့”

“မာဒီ”

စိတ်မြန်လက်မြန်ဖြင့် သူ့ဘေးမှထသွားဖို့ပြင်သော မာဖိုလက်ဆောင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး -

“ကားတောင် ပိန်ရုံပဲပိန်တာကို လူက ဘာထိခိုက်စရာ ရှိမှာလဲ မာမီရယ်”

“မသိဘူးလေ။ မင်းက ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချတာကိုး”

“ဒယ်ဒီကော မာမီကော စိတ်မပူနဲ့တော့။ ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ တစ်ဖက်ကားကိုလည်း ကျွန်တော်ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းပေးပြီးပြီ။ ဘာမှ စိတ်မပူနဲ့တော့ ဟုတ်လား”

“ဟင်း... မင်းကို နောက်တစ်ခါ ကားမောင်းခိုင်းဖို့တောင် ခပ်လန့်လန့်ဖြစ်နေပြီ”

“မလန့်ပါနဲ့ မာမီရယ်။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ ကြီးလာတဲ့ကောင်။ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ကတည်းက ကားမောင်းလိုင်စင် ရပြီးသားလူ။ ခုကလည်း ကျွန်တော် အတွေးလွန်သွားလို့ဖြစ်တာပါ”

“အေးလေ... မေကလည်း စိတ်ပူရန်ကော”

ဒယ်ဒီက အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။ မာမီက ညစာပြင်နဲ့ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ခြံထဲတွင် ကလေး (၂) ယောက် ဆော့နေသည်။ သူက ညဉ့်ခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ငူငူငိုငိုငို။

သူမဆီသို့ရောက်ချင်နေသော အတွေးကို အတင်းအဓမ္မ ဒယ်ထုတ်နေရသည်။

မဖြစ်သင့်ဘူးဆိုသည့်အတွေးနှင့် ဖယ်ထုတ်နေ၍သာ တော်တော်သည်။ သူ့အဖြစ်က အချိန်လွန်မှ ရခဲ့သော နောင်တသာဖြစ်မည်။

နောင်မှရတဲ့နောင်တနှင့်အတူ တမ်းတနေ၍လည်း ဘာမှ မထူးတော့ပေ။

“ညီမလေး အပေါ်ထပ်ပြေးရအောင်”

“ကိုကို အပြင်မှာ ကစားနေတာကို အပေါ်ထပ် ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ”

အိမ်ထဲသို့ ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း ဝင်လာသော ကိုကိုတို့မောင်နှမ

(၂) ယောက်ကြောင့် ကျွန်တော် လှမ်းအော်မေးလိုက်သည်။

ကိုကိုက နှုတ်ခမ်းထက်တွင် လက်ညှိုးကို ကန့်လန့်တင်ကာ ရှူးတိုးတိုး လုပ်နေသည်။

ကိုကိုသည် ယောက်ျားလေးပီပီ အင်မတန် အဆော့သန်သော ကောင်လေးဖြစ်သည်။

စာကျက်ခိုင်းလျှင်တော့ အီအဲနှင့်အချိန်ဆွဲနေတတ်သူ ဖြစ်သည်။ အငယ်မလေး ခေးခေးကျတော့ KG တန်းတက်နေသူဖြစ်သည်။

သူမလေးသည်လည်း အရွယ်နှင့်မမျှအောင် အဆော့သန်သော ကလေးမလေးဖြစ်သည်။

“ကိုကို ကလေးပြုတ်ကျမယ်၊ အောက်ပြန်ဆင်းခဲ့”

“သားတို့ တူတူပုန်းတမ်းကစားနေတာ လေးလေးရ။ ခူးခူးလာရာရင် မသိဘူးပြောနော်”

ကိုကိုက နှုတ်ပိတ်ကာ ညီမဖြစ်သူကိုလည်း ဂရုတစိုက်ခေါ်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားလေသည်။

ဟင်။

ခူးခူး။

အစက အမှတ်တမဲ့ဖြစ်သွားသော်လည်း ခူးခူးဆိုသည့် အမည်ကြောင့် မျက်မှောင်ကျသွားသည်။

ဟိုနေ့က ခူးခူးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ သူမေးခဲ့စဉ်က မျက်စိမှန်နာပျက်ဖြင့် ဘာမှမမြေ့ခဲ့သည့် မာမိ။ ယခု ကိုကိုနှုတ်မှ ကြားလိုက်ပြန်သည်။ ခူးခူးဆိုသော အမည်တစ်ခု။

ရာဇူးရဲ့အကြည့်သည် အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်ဆီသို့ အကြည့်ပေးရက်သွားသည်။

ခုထိတော့ မည်သည့်လူရိပ်လူယောင်မှ မတွေ့ရသေးပေ။ သိပ်မကြာပါ။ လူရိပ်သေးသေးလေးတစ်ခု တံခါးဝတွင် ထင်ဟပ်လာသည်။

“ဟင်”

မြင်လိုက်ရသောကလေးမလေးတစ်ယောက်ကြောင့် ရာဇူးသိပ်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ မတ်တပ်ထရပ်သွားမိသည်။

သူ့အကြည့်က ဂါဝန်တကားကားနှင့် ကလေးမလေးဆီမှာ။ ကောင်မလေးသည် သူ့ကို စူးစမ်းသလို ကြည့်ပြီး ဆက်ဝင်လာရန်နိုးမောင်ရန်နိုးနှင့် ရပ်နေလေသည်။

ရာဇူးရဲ့ခန္ဓာကိုယ် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ပြန်ထိုင်ကျသွားသည်။

ဒူးဖုံးသော ဇာနားတပ် စပန်ဂါဝန်လိမ္မော်ရောင်လေးကို ကလေးမလေးက ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ဂုတ်ပိုးမထောက်ဘဲ နောက်ဘက်တွင် အုပ်အုပ်လုံးလုံးလေး ရှိနေသော ဆံပင်လေးသည် လူလှုပ်လိုက်တိုင်း တုန်ခါနေသည်။

ဒီမျက်ဝန်း၊ ဒီနှုတ်ခမ်းတွေကို သူ ရင်းရင်းနှီးနှီး သိနေခဲ့ သည်။

ခူးခူးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ သူရိပ်မိလိုက်ပါပြီ။ ကိုကိုနှင့် မတ်မ်းမယ်မ်းအရွယ်ရှိသည့် ကလေးမလေးကိုကြည့်ရင်း သူ့ရင်ဘတ် အောင့်သွားသည်။

“သမီး လာလေ”

မဝံ့မရဲရှိနေသော ကလေးမလေးကိုတော့ နှုတ်က ဖိတ်ခေါ်ပေး သည်။ ကလေးမလေးသည် သူ့စကားကြောင့် မတွန့်မဆုတ် ဝင်လာ ပြီး အပေါ်ထပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဤအိမ်လေးထဲတွင် ဝင်ထွက်ဆော့ကစားနေကျဖြစ်သော ကြောင့် သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်မှာရှိနေလဲ သူမလေးကတော့ အသေအချာ သိနေဟန်။

ကလေးမလေးသည် သူ့ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အပေါ်ထပ် သို့ တက်ဖို့ပြင်လေသည်။

ဆိုဖာလက်တန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ့ရဲ့လက်ချောင်း

တွေတင်းမာလာသည်။ ကလေးမလေးရဲ့ ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး လည်ချောင်းထဲ နှင်နေကာ နှုတ်၌ အာစေးထည့်မိသူတစ်ယောက်လို၊

လှေကားပထမထစ်သို့ ခြေလှမ်းတင်လိုက်သော ကလေးမ

ကို -

“ကလေး”

“-----”

“ကလေး ဦးဆီခဏလာပါဦး”

“ရှင်”

ပထမတစ်ခွန်းသည် လည်ချောင်းထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွား ကာ ခေါ်သံတောင် မထွက်လိုက်ရပေ။

နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ခေါ်မိချိန် ကလေးမလေးသည် တအံ့ တဩ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ကိုခေါ်မှန်းသိတော့ ခပ်တည်တည်နှင့် ဇာရူးအနီးသို့ လျှောက်လာသည်။

သူမသာဆိုလျှင် -

သူမသာဆိုလျှင်တော့ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် သူ့လှစ်ပါအောင် ထွက်ပြေးပေးလိမ့်မည်။

သူမရဲ့ကိုယ်ပွားလေးကတော့ သူမနှင့်ဆန့်ကျင်စွာ သူ့ဘေး သို့ ရောက်လာပြီး -

“ဦး သမီးကိုခေါ်တာလားဟင်”

“သမီး ထိုင်ပါဦး”

ကလေးမလေး ဆိုဖာပေါ်တက်ထိုင်တာကို ရာဇူး သေချာ စူးနစ်စွာကြည့်ပြီး -

“သမီးနာမည်က ခူးခူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ဦးဦး။ သမီးရဲ့ကျောင်းနာမည်က တန်ခူးဇွေပါ။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့ကတော့ ခူးခူးလို့ပဲ ခေါ်ကြပါ တယ်။ ဦးဦးက ကိုကိုတို့ရဲ့ဦးဦးဆိုတာလား”

သူမလေးက သတ္တိရှိစွာ သူ့ကိုမေးခွန်းပြန်ထုတ်လေသည်။

သူမ၏မျက်နှာပေါက်နှင့်တူ သူ ရင်းရင်းနီးနီးဖြစ်နေသော အစိတ်အပိုင်းတို့နှင့် ပေါင်းစပ်ထားသော မျက်နှာနုနုလေးကို ကြည့် လိုက်သည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရင်းနီးသလိုခံစားရသည်။ သူမရဲ့ ကိုယ် ပွားလေးမို့လား။

“သမီးကို အရင်နေ့တွေက မတွေ့ပါလား။ သမီးက ဘယ်က လဲ”

“သမီးက ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့နဲ့ အတူနေတာ ဦးဦးရဲ့။ သမီးမှာ ဘိုးဘိုးနှစ်ယောက် ဘွားဘွားနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ သမီး အခုနေတာက ဖေဖေရဲ့ ဖေဖေမေမေတို့အိမ်မှာလေ”

“ဒီရှေ့အိမ်က သမီးမေမေရဲ့ ဖေဖေမေမေအိမ်လေ။ တစ်ခါ

တလေမှ လာလည်ရတာ။ မေမေက သမီးကို ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့အိမ် ထားခဲ့ပြီးပြန်တာ။ ဘယ်တော့မှ ဒီမှာ ကြာကြာမနေဘူး”

“ဪ”

ကလေးဆိုတော့ ရိုက်စစ်စရာမလိုအောင် အမှန်တရားတွေ ဦးခနဲ ဒေါက်ခနဲ ပြောချလေသည်။

သူမ ဘာကြောင့် ဤအိမ်ရှေ့မှာ ကြာကြာမနေရဲတာလဲ ဆိုနေသော သူ့ကတော့ ရင်နာရပါသည်။

ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော ကလေးမလေးရဲ့ ခေါင်းကို လက် ထိုးနှင့် အုပ်ကိုင်ကာ -

“သမီးဖေဖေနဲ့ မေမေက ဘယ်သူတွေလဲ”

သိနေပါလျက်နှင့် သိချင်တာမဟုတ်ဘဲ မေးမိသည်က ဘာ လယ်မဟုတ်ပေ။

သူမငယ်ငယ်တုန်းက မျက်နှာထားအတိုင်း ခူးခူးသည် ပြုခွင့် နေသော မျက်နှာထားနှင့်။

“သမီးဖေဖေက ဦးပင်လယ်တဲ့။ မေမေက ဒေါ်ပျိုပျိုမေ”

“----”

“ဖေဖေက အခု ဟိုးအဝေးမှာ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ရောက်နေတာ လေ။ ဖေဖေပြန်လာရင် ဦးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်နော်။ မနက်ဖြန် မေမေ ခူးခူးကိုလာကြိုရင် ဦးနဲ့မိတ်ဆက်ပေးမယ်လေ”

ကလေးမလေးသည် သူ့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီးနှင့်ပြောလေသည်။ သူမအမေက သူ့ကိုမရင်းနှီးချင်တော့ဘူးဆိုတာ ကလေးလေး တစ်ယောက် အနေနှင့် ဘယ်သိတတ်ပါ့မည်နည်း။

“ဟင် သမီးလေး”

“ဘွားဘွား”

“သမီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဦးဦးနဲ့စကားပြောနေတာလေ”

“ကိုကိုတို့ကော”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဦးဦး။ သမီး ကိုကိုတို့ကိုသွားရှာလိုက်ဦးမယ်နော်”

သူ ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ကလေးမလေးသည် ပြေးထွက်သွားသည်။ မာမိက သူ့ကိုကြည့်သည်။ စိတ်မကောင်းသည့် ဟန်။ နောက်တော့ လေသံဖြင့် -

“ပျိုပျိုမေရဲ့သမီးလေ”

“ကျွန်တော် အခုပဲ သိပြီးပါပြီ မာမိ”

မာမိထံမှ ဘာသံမှ ထွက်မလာတော့။ မာမိအကြည့်အောက်မှာနေရတာ သိမ်ငယ်တယ်ဟု ထင်မှတ်ကာ သူ ထိုင်ရာမှထကာ ခြံထဲ ဆင်းခဲ့တော့သည်။

အခန်း (၅)

“ဒါက ဘယ်လဲ”

“ကျွန်တော် အပြင်သွားမလို့ မာမိ”

“ဟေ”

အိမ်ပေါ်ထပ်မှာ ပြင်ဆင်၍ ဆင်းလာသော သူ့ကို မာမိက အမှတ်တမဲ့မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း သူ့ဖြေသံကြောင့် လုပ်လက် အလုပ်တွေ ရပ်တန့်သွားကာ တအံ့တဩ ကြည့်လေသည်။

သူ့အင်္ကျီလက်ခေါက်ရင်း မသိမသာ ပြုံးလိုက်သည်။

ဘယ်တုန်းကမှ အပြင်လေးဘာလေးထွက်ပါဆိုလျှင် မထွက်ဘူးပြောခဲ့သောကြောင့် မာမိ အံ့ဩမည်ဆိုလျှင်လည်း အံ့ဩစရာ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားမလည်နိုင်ပေ။

သေချာတာတစ်ခုတော့ ရှိသည်။

လူငယ်စကားနှင့်ပြောရလျှင် သူ စိတ်လေနေခြင်း ဖြစ်သည်။
ဟိုတစ်နေ့ဆီက မမျှော်လင့်ဘဲ သူမကိုတွေ့လိုက်ရတာ

ကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။

သူ့မှာတော့ သူမကြောင့် အိမ်မပျော်တဲ့ညတွေလည်း ရှိခဲ့
ဖူးသည်။ စားမဝင်တဲ့နေ့တွေလည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။

သူမကတော့ သူနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်။ တစ်သားမွေးတစ်သွေး
လှ ဆိုသည်စကားအတိုင်း ယခင်ကထက် ပိုလှလာရုံသာမက ခင်ပွန်း
နှင့် ကလေးနှင့် ပျော်မဆုံးဖြစ်နေသည်။

စိတ်ထဲမှာ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းအပေါ် လုံးဝ သည်းမခံနိုင် ဖြစ်ရ
သည်။

ကိုယ်ကကော သူ့လို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဘာကြောင့် မနေနိုင်
ရမည်နည်းဆိုသော မခံချင်စိတ်က ဝင်ရောက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ဧကသွယ်နဲ့ အပြင်သွားဖို့ ချိန်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်
သည်။

“ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“သိလျက်သားနဲ့ မာမိကလည်း”

“သူက အခု အတည်လား”

“ဟာ မာမိကလည်း”

“မာမိက မလဲနဲ့၊ လာ ခဏထိုင်ဦး သား”

မာမိက ‘ချွေးမလိုချင်ချင်နှင့် သူ့သားအတည်ဟုဆိုလျှင် ဇွတ်
လေဉ်မှာသိနေသဖြင့် သူ ဂိုက်ပျက်လက်ပျက်နှင့် မာမိနား ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။

လက်ထဲတွင် ပတ်ထားသောနာရီကို ငုံ့ကြည့်ပြရင်း -

“အချိန်တော့ သိပ်မရဘူးနော် မာမိ”

“ဪ... လာပြီး ဈေးဆစ်နေသေးတယ်။ ကျုပ်သိပါ
ဘယ်။ ကေသွယ်လေးနဲ့က အတည်လား”

“မာမိရာ အပြင်လေးတစ်ခေါက်ထွက်ဖို့ ချိန်းမိပါတယ်။
မာမိအိမ်ထိုင်ထိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရုံ သက်သက်ပါ။ ဘာအကန့်
မရှိဘူး”

“ပြောလို့ရတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ မင်းနဲ့ အဲ့ကလေးမက
သမီးရည်းစားဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ခု သွားတွေ့တယ်ဆိုတာ
ပြန်ဆက်တဲ့သဘော မဟုတ်ဘူးလား”

“ရော် မာမိကလည်း အခုခေတ်မှာ သမီးရည်းစား မဟုတ်
တည်း အပြင်ထွက်လည်း အအေးသောက်တဲ့ကိစ္စလည်း လုပ်လို့ရ
မိတယ်ဗျာ။ မာမိကတော့ ကျွန်တော့်ကို မထွက်တော့လည်းမထွက်
ညို့ ထွက်တော့လည်း ဘာတွေမေးလဲ မသိဘူး။ သွားတော့မယ်
အခုနဲ့တော် နောက်ကျနေပြီ”

“ဒါလေး မေးတာကိုပဲဟယ်”

မာမိက အနောက်မှာ ပွစ်ပွစ်ပြောရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

ဒါတောင် ခြံထဲမှ ကားမထွက်ခင်မောင် အိမ်တံခါးပေါက်ဝ မှာရစ်၍ ကားကို သေချာမောင်းဖို့ လှမ်းမှာနေသေးသည်။

ဘာလဲ အဖြစ်က အခါလွန်မိုးလား။ အခါလွန်မိုးဆိုလျှင် တောင် ရွာခွင့်မရတဲ့မိုးဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ သူမနှင့်သူ့ကြားတွင် သက်ရှိ လူသား ပင်လယ်ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်က ခြားနေသည်။

ယခင်က ယခင်က သူမနဲ့ပင်လယ်ဆိုတာ သူ့အတွက် အရင်းနှီးဆုံး လူသား (၂) ယောက်။ အစဉ်သဖြင့် မတည့်တတ်သော လူသား (၂) ယောက်က ခုတော့ အရင်းနှီးဆုံးလူသား (၂) ယောက် ဖြစ်ကာ သူကတော့ သူ့စိမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ပင်လယ်ကော၊ ပင်လယ်က ခုအလုပ်ကိုစွန့်၍ အဝေးသို့ ရောက်နေသည်တဲ့။ ပင်လယ်သာ ဒီမှာရှိလျှင် သူ့ကို မရရအောင် လာတွေ့လိမ့်မည်။

မတွေ့ချင်လောက်အောင် စိမ်းသက်နေကြသူများမှ မဟုတ်ဘဲလေ။ သူမကသာ။ သူမ ဘာကြောင့် သူ့ကိုမကြည့်ချင် မမြင်ချင် လောက်အောင် စိမ်းသက်သွားရသနည်း။

သူမရှေ့တင် ရည်းစားတွေ ထည်လဲတဲ့ခုံရုံသာမက သူနှင့် သူ့ကောင်မလေးတွေ အဆင်ပြေအောင် သူမကိုလည်း ကြား

လူသားအဖြစ် သုံးခဲ့ဖူးသည်။

သူ့ကောင်မလေးတွေကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဘယ်တော့မှ ပန်းဆင်းမပေးဘဲ သူမကို သွားပေးခိုင်းတာ၊ စိတ်ဆိုးရင် သူ့ကိုယ်တိုင် မေ့ချော့ဘဲ သူမကို ရှေ့တော်ပြေးလုပ်ခိုင်းခဲ့သည့် အချိန်ကတောင်။

“ရာဇူးက ငါ့ကိုဆို အသုံးချဖို့ပဲ သိတယ်”

လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မဆိုတတ်ခဲ့တဲ့ သူမက ဘာကြောင် ဘာကြောင်အေးစက်သွားရသနည်း။ ဘယ်လိုအကြောင်းတရားတွေ သူမကို ပြောင်းလဲသွားစေခဲ့တာလဲ။

ဪ... ပဟောဠိဆန်လိုက်တာ ပျိုပျိုမေရယ်။

“ယူရယ် ကြာလိုက်တာ”

သူ့ကိုတွေ့တော့ ကေသွယ်က အဖြစ်တင်သည်။ အိမ်ထဲမှ မေးချင်၍သာ အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ ဘယ်သွား၍ ဘယ်လာရမုန်းတော့မည်။

လူငယ်တဝတန်းကဆိုလျှင် ပန်းခြံထဲသွား။ shopping ထွက် ခြင်းလှသည်။ ယခုကျတော့ ထိုသို့လည်း မလုပ်ချင်။

ကေသွယ်ကိုပြောတော့ ကေသွယ်က ကမ္ဘာ့အကောင်းဆုံး ကာသပြက်လုံးကို ကြားရသည့်နယ် သူ့ကို တအံ့တဩ ကြည့်၍ မှီမောမဆုံးရှိလေသည်။

“ရာစုရယ် ... ယူ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ။ ဖုန်းနဲ့ ပြော

တုန်းက ယူပြောင်းလဲနေတယ်ဆိုတာ မယုံချင်ခဲ့ဘူး။ ခုတော့ ယုံလိုက်ပြီ။ ယူ ဘာတွေဖြစ်နေလဲ။ အိုင်ကို တိုင်ပင်လို့ရတယ်နော်။ ဘာလဲ ဟိုမှာကျန်ခဲ့လား”

“ဘယ်သူကျန်ခဲ့ရမှာလဲ”

နားမလည်သလိုမေးတော့ ကေသွယ်က ပန်းတွန်းပြီးပြီး-

“အတူနေချင်သူတွေ ဘာတွေပေါ့”

“ဟာ ... ကေသွယ်ကလည်း။ မဟုတ်တာ။ ကိုယ် နိုင်ငံတကာလှည့်နေတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါမျိုးတော့ လုံးဝမရှိဘူး”

“အဲဒါဆိုရင် ယူကို ပိုပြီးလေးစားရမှာပေါ့”

“လေးစားဖို့ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ် နေတတ်သလို နေတာပဲလေ။ အင်း ပြောရရင်တော့ ပါတနာတွေတော့ရှိတယ်။ အဆင့်မကျော်ကြတာ တစ်ခုပဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါတွေထားပါ။ ခု အိုင်တို့အစီအစဉ်က”

ကေသွယ်က စကားလမ်းကြောင်း လွှဲလိုက်သည်။ ရာခိုင်နှုန်းခေါင်းယမ်းကာ -

“ကိုယ်မသိဘူးလေ။ ကိုယ် အိမ်ထဲမှာ ပျင်းလို့သာ အပြစ်ထွက်ခဲ့တာ။ ဘယ်သွားရမလဲ သိကိုမသိတာ”

“အိုကေ၊ ဒါဆို အိုင် ဦးဆောင်ရမယ်ဆိုပါတော့”

အခန်း (၆)

ချိန်းထားရင်တောင် လွဲဦးမယ်ဆိုတာ တကယ်။ အိမ်ထဲမှာနေရတာ မနေချင်လို့ အပြင်ထွက်ခဲ့ကာမှ သူမနဲ့ ဘည့်တည့်ရင်ဆိုင်တိုးရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်သူထင်ပါ့မလဲ။

ကေသွယ်က shopping အတွက်တော့ သူလည်း ဟိုကြည့်ကြည့်နှင့် ကေသွယ်နောက်က လိုက်ခဲ့သည်။ မိန်းကလေးတွေရဲ့စိတ်က သိပ်ကို ခန့်မှန်းရခက်သည်။

သူ ကေသွယ်ကို ဘာမပြော ညာမပြောထားခဲ့ပြီး နိုင်ငံခြားသို့ထွက်သွားသည်။ ကြားထဲမှာ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေကြတာ (၁၀) နှစ်နီးပါး။ ပြောရလျှင် လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲသွားစေနိုင်သည့် အချိန်အတိုင်းအတာ တစ်ခုဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး မနေနိုင်သည့်အဆုံး စားသောက်ဆိုင်မှာ ထိုင်ဖြစ်ကြတော့ မေးမိသေးသည်။

“ကေသွယ် အိမ်ထောင်မပြုသေးဘူးလား”

“ယူကော”

ကေသွယ်က ရာဇူးရဲ့မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ တုံ့ပြန်မေးလေသည်။

“ကိုယ်မေးတာလေ”

“ယူကတော့ အရင်တုန်းကလိုပဲနော်”

“မင်းပြောတော့ ကိုယ်က အရင်တုန်းကနဲ့ လုံးဝ မတူတော့ဘူးဆို”

“ရာစု ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကေသွယ်က ပန်းနုရောင်နှုတ်ခမ်းကို စူပြီးမေးသည်။

ကေသွယ် ခုထိ လှနေပါသေးသည်။ ဟိုဆယ်ကျော်သက်အရွယ်လို ဝတ်စားဆင်ယင်တုန်းပဲဖြစ်သည်။ ဆွဲသားအင်္ကျီ လည်ပင်းကျယ်လက်ဝဲက ခါးတိုနှင့် မိနီစကပ် အနက်ရောင်ကို တွဲဝတ်ထားသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားက ပေါ်လွင်လှန်းလှသည်။

ကေသွယ်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်က နာမည်နှင့်လိုက်အောင် သွယ်လှနေ၍ တော်သေးသည်။ မဟုတ်လျှင် အရှိအတိုင်း ပေါ်လွင်နေတော့မည်။

အင်းလေ လွန်ခဲ့တဲ့ကာလက သူမရဲ့အသက်က (၁၉) မပြည့်တပြည့်၊ ယခု အသက် (၂၈) နှစ်၊ အသက်ကြီးပြီဟုလည်း ပြော၍မရ။ ငယ်သေးသည်ဟုလည်း ဆို၍မရသော စကောစကအရွယ် ဖြစ်နေသည်လေ။

ခေတ်မီသောအမျိုးသမီးတစ်ယောက်အနေနှင့် ဝတ်ချင်တာ ဝတ်၍ရသည်။ မည်သူမှလည်း ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့ကြလိမ့်မည် မဟုတ်။

“ကိုယ်မေးတာ မဖြေသေးဘူးနော်”

“ဘာကိုလဲ”

“အိမ်ထောင်မပြုသေးဘူးလားဆိုတာ”

“ဘာလဲ ... တို့က ယူကိုစောင့်နေတယ်လို့ ယူက ထင်ခဲ့တာလား”

“နီးပါ”

“ဟင်”

ကေသွယ်က သူ ခေါင်းယမ်းလိုက်သဖြင့် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း အိန္ဒြေဆယ်ပစ်ကာ -

“ဘာလို့လဲ”

“ဒီလောက်လှပတဲ့ ကေသွယ်ကို မကြိုက်တဲ့လူမရှိဘူးဆိုတာ မထင်နိုင်ဘူး။ ရိုက်ရိုက်မှာပဲ”

“ယူတောင် တို့ကို ထားခဲ့သေးတာပဲ။ တခြားလူတွေ

မကြိုက်တာကော ဆန်းလို့လား”

“နိုး နိုး အတိတ်အကြောင်းကို ပြန်ဆွနေမယ်ဆိုရင် မဖြစ်
သေးဘူး ကေသွယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျောင်းသားသဘာဝ မဟုတ်လား။
မင်းကိုယ်တိုင်တောင် ကိုယ့်ကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ခင်နှစ်သက်ခဲ့တာ
မှ မဟုတ်တာ”

“ယူကတော့ ပြောရဲလိုက်တာနော်။ ဘာလဲ ခုကော တို့ကို
အထင်သေးပြီး အသာလေး မှိုန်းလိုက်လာတာလား။ တို့ တစ်ခုခု
အပြောမှားအောင် စောင့်ပြီး ဟားမလို့လား”

ကေသွယ်ရဲ့မျက်နှာမှာ စောစောတုန်းကလို မချိုတော့ပေ။
ဒေါသနှင့်အပြိုင် မျက်နှာက နီရဲလာသည်။

ရှေ့တွင်ချထားသော ကော်ဖီနှင့် မုန့်ကို မည်သူမှ တို့ထိမှီကို
သတိမရကြသေးပေ။

စကားလုံးတစ်ခုက အထအနကောက်ကာ သူမ စိတ်ဆိုး
သွားခြင်းဖြစ်သည်။

သူပဲ -

“မဟုတ်တာ ကေသွယ်ကလည်း။ အရင်တုန်းက ကိုယ့်မှာ
အဲဒီလို သူတစ်ပါးမခံချင်အောင် ဟားတိုက်တတ်တဲ့အကျင့် ရှိခဲ့တာ
မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ခု အဲဒီသဘောနဲ့ မေးနေတာလည်း မဟုတ်
ဘူး။ ဒီလိုပဲ အာလာပ သလာပအနေနဲ့ မေးတာပါ။ မင်းကို ထိမှီကို

သွားစေတယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်”
ထိုသို့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောပြလိုက်မှ တင်းမာနေသော
ကေသွယ်ရဲ့မျက်နှာက အရောင်လျော့ကျသွားသည်။

ကော်ဖီခွက်ကို လှမ်းယူကာ တစ်ငုံ ငုံ့သောက်ပြီး ဆိုင်အပြင်
သို့ငေးကာ -

“ဒီလိုပါပဲ။ အိမ်က သဘောတူထားတာတွေကော ကိုယ်
စိတ်တိုင်းမကျတာတွေကော ရှိတော့ရှိပါတယ်။ အိမ်ထောင်ပြုတယ်
ဆိုတာ တကယ်တော့ မလွယ်ဘူးလေ။ အထူးသဖြင့် လွတ်လပ်မှုကို
မခံမြတ်နိုးတဲ့ ကေသွယ်တို့လို လူတွေအတွက်တော့ အိမ်ထောင်ရေး
ဆိုတာ အတော်စဉ်းစားရတဲ့ကိစ္စ။ ကိုယ်က အသိုက်ဆောက်ချင်တာ။
ဘဝဖက်က လှောင်ချိုင့်လုပ်ချင်တာဆိုတော့ ဘိုနေမြို့ ကျားနေမြို့
နေရင် ကောင်းမလားပေါ့”

“ကိုယ် ကေသွယ်ကို အထင်လွဲတာ တောင်းပန်ပါတယ်။
ကိုယ့်ကို မိတ်ဆွေလို ပြန်လည်ခင်ပေးတဲ့အတွက်လေ”

“အို ရပါတယ်။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ စိတ်ထဲမှာ လူတစ်
ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားပြီဆိုရင် ကိုယ်ကစပြောရင် အထင်သေးမလား
ဆိုတဲ့ မဝံ့မရဲစိတ် တချို့မှာရှိကြတယ်။ ကေသွယ်ကတော့ ကိုယ်
နဲ့သားသလို သူများကိုလည်း အဲဒီအတိုင်း ဆက်ဆံတယ်။ တစ်ဖက်
ကလူ ဘယ်လိုထင်လဲ မြင်လဲ ဂရုမစိုက်ဘူး”

သူနှင့်ကိုယ် ဘာရယ်မဟုတ် ညှိနှိုင်း၍ ရသွားလေသည်။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ကေသွယ် သူ့ကို စိတ်ဝင်စား၍ ပြန်ချဉ်းကပ် ခဲ့သည်ဟု သူတစ်လျှောက်လုံး ထင်မြင်ယူဆခဲ့သည် မဟုတ်လား။

“ဒါနဲ့ ယူကော”

“ကိုယ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီလောက်ထိ ကမ္ဘာပတ်နေခဲ့တာဆိုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါဘူး ဆိုရင်တော့ တို့က ယုံကြည်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ကိုယ်က ကေသွယ် ခဏနော်”

“ဟေး... ယူ ဘယ်လဲ”

“ခဏလဲ”

စကားပြောနေရင်းတန်းလန်း ထရပ်လိုက်သော သူ့ကို ကေသွယ်က တအံ့တဩ လှမ်းမေးသည်။ သူ ကေသွယ်ကို လက် ကာပြပြီး စားပွဲဝိုင်းတံစိပိုင်းဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

ကေသွယ်လှည့်ကြည့်နေမလား။ လှည့်မကြည့်ဘူးလား။ ဒီ အချိန် အာရုံမရောက်။

“ခူခူ”

“ဟင်... ဦးဦး”

“ဟိုကြည့် ဒီကြည့် ထိုင်နေသော ခူခူက သူ့ကိုမြင်တော့

ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်သည်။ သူမလေး၏ပုံစံသည် သူ့အပေါ် စိမ်းသက်နေခြင်းမရှိခဲ့။

“ဦးဦး ဘယ်လာတာလဲဟင်၊ ခူခူနဲ့ မေမေက ဈေးဝယ် သွက်ကြတာ”

ခူခူမျက်လုံးရောက်ရာဆီသို့ သူတစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက် သည်။

ပျိုပျိုမေသည် ကောင်တာတွင် ကော်ဖီမှာရင်း မုန့်ရွှေးနေ ခြင်းဖြစ်ရာ သူ့ကိုမမြင်ပေ။ အပွင့်သေးသေးနုတ်နုတ် ဝမ်းဆက်ကို ထိဆင်ထားသည်။ တင်ပါးမရောက်တရောက် ဆံနွယ်များကို နောက် ဆက်တွင် စုစည်းထားသည်။

“ဦးဦးကော မုန့်လာစားတာလား”

ခူခူရဲ့အသံကြားမှ ရှေ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကာ -

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးဦးသူငယ်ချင်းနဲ့လေ။ ဒီနေ့ ကျောင်းမသွား တော့ဆိုတော့ သမီးက လျှောက်လည်နေတာပေါ့။ ဟုတ်လား။ မေမေနဲ့ လျှောက်လည်တာဆိုတော့ ပိုပျော်မှာပေါ့”

ရာဇူးရဲ့စကားကြောင့် ခူခူက ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းရမ်းကာ “ဟင့်အင်း မပျော်ဘူး”

“ဟေ... ဘာလို့လဲ သမီးရဲ့”

မပျော်ဘူးဟု ခေါင်းယမ်းလိုက်ခြင်းကြောင့် ရာဇူး အံ့သြကာ

မျက်ခုံးပင့်၍ မေးလိုက်သည်။

ခူးခူးသည် ထူအုပ်အုပ်ဆံပင်လေးကို ဟိုတစ်ခါ သူတွေ့ခဲ့ သည့်အတိုင်း ရောင်စုံဖဲကြိုးလေးနှင့် နှစ်ခွဲစည်းထားသည်။

အနားသတ် ဖဲတွန့်လေးတွေပါသည်။ ဂါဝန်ပန်းဆီရောင် လေးကို ထုတ်ဆင်ထားပြီး ပန်းတွေထိ ကြိုးသေးသေးလေးနှင့် ပိုက်ဆံ အိတ်သေးသေးလေးကို စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားသည်။

“မေမေနဲ့ အတူတူလည်ရတာထက် ဖေဖေနဲ့လည်ရတာ ပိုပျော်တယ် ဦးရဲ့။ ဖေဖေက ခူးခူးကိုကစားကွင်းတွေမှာလည်း ခူးခူး နေချင်သလောက် နေခွင့်ပေးတယ်။ ခူးခူးနဲ့အတူ ဆော့ပေးတယ်။ မေမေက အဲဒီနေရာတွေ လူရှုပ်လို့တဲ့ ကြာကြာကြီးနေမှ တစ်ခါပိုတယ်။ ခုတောင် ခူးခူးဖိုသွားမယ် ဒီလာမယ် မပူဆာဘူးလို့ ကတိပေးပြီးမှ လိုက်ခဲ့ရတာ ဦးဦးရယ်”

ခူးခူးသည် သူနှင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးပေမယ့် တရင်း တနှီးကို ဖွင့်ပြောနေရှာသည်။ ဖခင်က ကြာကြာကြီးနေမှ ဆိုခွင့်ရသူ ဆိုတော့ သတိရလွမ်းဆွတ်နေသည်မှာ သိပ်တော့မထူးဆန်းလှပေ။

“ဘယ်လိုလဲ၊ နင်အရင်က သူများအကြောင်းတွေ အဲဒီ လောက် စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါဘူး ရာစုသစ်။ ခု ဘယ်လိုလဲ စပ်စုလှချည် လား”

အခန်း (၇)

“ဟင်”

မွှေးရနံ့သင်သင်းနှင့်အတူ တင်းမာအေးစက်သော စကားသံ ကြောင့် ရာဇူး မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ၏ မျက်နှာထက်၌ အပြုံး သည်း ရှိမနေ၊ တင်းမာခြင်းတွေသာ ရှိနေသည်။

ကလေးငယ်သည် မိခင်၏စကားသံကြောင့် မျက်ဝန်းအစုံ သည် ကြောက်ရွံ့ခြင်းဖြစ်သွားတာကို သူ တွေ့လိုက်ရသည်။ ရာဇူး ငယ်ကို မတ်မတ်ပြင်ထိုင်ရင်း ထိုင်ခုံသို့ ညွှန်ပြကာ -

“ထိုင်ပါဦးလား။ ငါတို့တွေ မတွေ့ရတာ တော်တော်ကြာပြီ မဟာလား”

“တိတ်စမ်း၊ နင်နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ဖို့အတွက် ငါ ဒီဆိုင်ထဲ

ကို ဝင်လာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ နင်နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး စကား ပြောစရာ ငါ့မှာ ဘာစကားမှမရှိဘူး”

“ဟာ... နင်ကလည်း အချင်းချင်းတွေကို”

ဒီလောက်ထိ ရှူးရှူးရှုရှု ဖြစ်သွားစရာမလိုဘူးဟု ရာဇူး ထင်သည်။ တကယ်ဆို အပြစ်လုပ်ထားတာက သူမ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် သူမနှင့်ပင်လယ် မဟုတ်လား။

သူကတောင် စင်ပေါ်ကလူလို ခပ်တည်တည်နေလို့ရတဲ့ အနေအထားမှာ မနေဘဲ ဘာမှမဖြစ်သလို စကားပြောနေရတာတောင် လွန်လွန်းပြီဟုခံစားရသည်။

တကယ်ဆို ရာဇူးမှာ ထိုမျှလောက်ထိ သည်းခံနိုင်သည့် စိတ် မပါခဲ့တာ မွေးကတည်းကဆိုရင် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းက အတူနေခဲ့သော သူမလည်ဆီသင့်ပါသည်။

ရာဇုသစ်ဆိုတဲ့ကောင် ဘယ်လောက်ထိ မာနချပြီး ဒီရှေ့ကို ရောက်လာတဲ့အကြောင်း သူမ သိကိုသိနိုင်ရဲ့နှင့် ဘယ်လိုအနေအထား က သူမကို တင်းမာအေးစက်စေနိုင်တာတဲ့လဲ။

အရင်တုန်းက သိုးကလေးလို နူးညံ့သိမ်မွေ့ခဲ့သော ပျိုပျိုမေ ကို မြင်မြင်သူမျှကို ခုန်အုပ်ချင်နေသည့် ကျားရဲအသွင် ပြောင်းလဲသွား စေတာက ဘယ်လို့အကြောင်းတရားတွေလဲ။

“အချင်းချင်းဆိုတဲ့စကား နင်ကသုံးစုံပေမယ့် ငါကတော့

သုံးစွဲ မလိုအပ်ဘူးလို့ ယူဆတယ် ရာဇုသစ်။ ဒီလောက်အထိ ပြောနေပြီးဆိုရင် ဒီဝိုင်းမှာ နင့်အတွက် နေရာမရှိတော့ဘူးဆိုတာ နင် သဘောပေါက်သင့်ပြီ”

ခူးခူးက သူ့အမေချပေးထားသည့် ကော်ဖီခွက်လေးကို သက်မလှမ်းရဲတဲ့ ငြိမ်သက်သက်ဖြစ်နေသဖြင့် ရာဇူး ဖြစ်ပေါ်နေသော ခံချင်စိတ်၊ ဒေါသတချို့ကို မျှိုသိပ်ပြီး -

“ခူးခူး ညနေ ဘွားဘွားတို့အိမ် လာလည်မယ် မဟုတ်လား ဦးဦး ကိုကိုတို့နဲ့ လာလည်မယ်နော်။ လာလည်ရမလား”

သူမရဲ့စကားကို ဘာမှ ကောင်းသည်ဆိုသည် မတုံ့ပြန်တော့ဘဲ ခူးခူးလေးကို ငုံ့ပြီးမေးလိုက်သည်။ ခူးခူးသည် သူမမိခင်ကို မပုံမကြည့်နေသဖြင့် ရာဇုသစ် ဟားခဲနဲ့ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်ဘဲ သူ့ထိုင်နေရာမှ မတ်တပ်ထရပ် ထိုင်သည်။

လေကို ရှိုးခနဲခွန်လိုက်စဉ် ကျောနောက်ဘက်ဆီမှ ရှင်းမယ် နေဟုသောအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ကေသွယ်က သူ့ကို ဘာမှမပြော ကြည့်နေသည်။ သူမ သည်း ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို အစအဆုံးမြင်ပေလိမ့်မည်။ ဘာပြော သင့်ခဲ့တာ မကြားရတာပဲ ရှိလိမ့်မည်။

“သူ အရမ်းလှလာတယ်နော်”

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘာမှမပြောဖြစ်ကြဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြစဉ် ကေသွယ်ထံမှ ပထမဆုံး ထွက်လာသော စကားသံဖြစ်သည်။

သူဆိုတာ 'ပျိုပျိုမေ' ကလွဲလျှင် မည်သူဖြစ်နိုင်မည်နည်း။

ရာဇူး ဘာမှမပြောဖြစ်။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရှေ့တွင် ဆေးလိပ်မသောက်သင့်မှန်း သိသော်လည်း ဆေးလိပ်မီးကို ညှိနေမိသည်။

နှုတ်ခမ်းတွင် တေထားသော ဆေးလိပ်ကပဲ မငြိမ်သက်ချေ

“ယူတို့တွေ သိပ်ပြေလည်ပုံမရဘူး”

“ဒါတွေ ထည့်ပြောနေစရာလား ကေသွယ်။ ကိုယ်တို့တွေ ပြေလည်တယ် မပြေလည်ဘူးဆိုတာ မင်း ဘာကိုကြည့်ပြောတာလဲ”

“ယူကလေ ခုမှ သတိထားမိတယ်။ အရင်လို ဒေါသကြီး တုန်းပဲနော်။ အထူးသဖြင့် ပျိုပျိုမေနဲ့ပတ်သက်ရင် ယူဒေါသတွေက ဘယ်တော့မှ အစိုးရခွဲပုံမပေါ်ဘူး”

“ကေသွယ်”

ရာဇူး နှုတ်ခမ်းထက်က ဆေးလိပ်ကို ဆွဲဖယ်ပစ်ကာ ထိုင်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ ကေသွယ်က မော့မကြည့်ဘဲ အအေးခွက်ကို ငုံ့ကြည့်တာ -

“အနာပေါ်တုတ်ကျသွားတာပဲ နေရမယ်”

“တောက်”

သူ တောက်ခေါက်ပြီး စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။ တကယ်ပဲ သူ့ဟာ ပျိုပျိုမေနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဒေါသတွေ အစိုးမရခွဲဘူးလော။

ယခင်ကဆို သူ့မဘာလုပ်လုပ် ဘာပြောပြော သူ့အော်ခေါက်ခင်ရောအချိုးတွေနှင့် တွေ့ခဲ့ရပြီး ယခုကျတော့ သူမက သူ့ကို နှုတ်ခရာလို ဆက်ဆံပစ်ခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ။

ဟုတ်တယ် နားမလည်။

သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံးမှာ ကော ထွက်သွားခဲ့သည့် ကာလမှာပါ။ သူတို့ (၂) ယောက်ကြားတွင် အဆီနှင့် မပြောနိုင်လောက်အောင် ပြဿနာတက်ရတာလည်း မရှိခဲ့။

ပင်လယ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဒေါသဖြစ်ပြုရအောင်ကလည်း နှုတ်တင်ဆိုးသည်။ ပင်လယ်သည် အနေအေးသည့် လူတစ်ယောက်။ သူငယ်ချင်းက ဘာပြောပြော ခေါင်းညိတ်ဖို့လောက်သာ အသုံးပြုတတ်ပြီး သူ့ဆီက ဘာအကူအညီမှ မျှော်ကိုး၍မရပေ။

စိတ်ပုတ်တာ ကပ်စေးကပ်တာ မဟုတ်ပေမယ့် ပင်လယ်က နေထိုင်မှုရမှား ခေါင်းဆောင်ရမှားကို ကြောက်တတ်သူ။ အထူးသဖြင့် နေထိုင်မှုစိတ် တာဝန်သိစိတ်နည်းသူဟု ဆိုရပေမည်။

တစ်ခုနားမလည်တာက ပင်လယ်။ သူနှင့် ပျိုပျိုမေဆိုတာ

ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းသုံးယောက်စို့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် အူမချေးခါး အကုန်သိသည်။

ပျိုပျိုမေ ဘယ်သူ့ကို သဘောကျသလဲဆိုတာ သူ့သာမက ပင်လယ်လည်းသိသည်။ ပြောမနာ ဆိုမနာ ရင်းနှီးကြပေမယ့် ပျိုပျိုမေ ပင်လယ်ကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတာ သူ့သိသည်။

ထိုသို့သော ပတ်သက်မှုမျိုးလည်း သူတို့ (၂) ယောက်ကြားမှာ မရှိဘူးဆိုတာ လူ့ရည်လည်သော သူ သိပ်သိတာပေါ့။

အထူးသဖြင့် ပင်လယ်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်နှင့်တင် ပျိုပျိုမေ စိတ်မဝင်စားတာ သူ့သိသည်။

ဥပမာဆိုပါစို့။

ပျိုပျိုမေ အတန်းနောက်ကျလျှင် ပင်လယ်အား လမ်းကြိုလက်မှတ်ထိုးခိုင်းတတ်သည်။ ဆရာမဆူမှာကြောက်သည့် ပင်လယ်ထိုတာဝန်ကို ဘယ်တော့မှမယူ။ သူ့သာ ဆူဆူငေါက်ငေါက်နှင့် လုပ်ပေးရသည်။

နောက်တစ်ခု။ ကောင်လေးတွေ လိုက်စလို့ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်း ပင်လယ်ကို အားကိုးမိလျှင် ငါးပါးမှောက်မည်။

သူများအပြီးထားမှာ ထိုးနှက်မှာ ကြောက်သည့်ပင်လယ်က ထိုကိစ္စများနှင့် ဝေးဝေးရှောင်တတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ပျိုပျိုမေက -

“လောကမှာ ပင်လယ်ပဲ ယောက်ျားရှိရင် နင့်ကို ငါ ဘယ်တော့မှမယူဘူး ပင်လယ်”

“ဟာ ... နင်ကလည်း အချင်းချင်းတွေကို ဖွဲ့လိုက်တာဘန်မဆ”

သူကသာ ပင်လယ်ဘက်က မခံချင်စိတ်နှင့် ပျိုပျိုမေကို ခံတိုတိုမိသည်။ မောင်ပင်လယ်တို့ကတော့ မျက်နှာဖျက်ရကောင်းမှန်း သိဘဲ -

“ကောင်းတာပေါ့။ ငါလည်း ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်ဘူး”

ကောင်းရော။

ပင်လယ်ပြောလိုက်သည့်စကားက ပျိုပျိုမေကို နစ်နာလိုစိတ်နဲ့ မဟုတ်ပေမယ့် ပျိုပျိုမေမျော ဒေါသနှင့် ခုန်ဆွ ခုန်ဆွဖြစ်သွားရသည်။

ထိုလောက်ထိ အလိုက်မသိတတ်သော အရိပ်အကဲ နားမလည်သော ပင်လယ်ဖြစ်သည်။

ဤသို့သော လူနှစ်ယောက်သည် သူ နိုင်ငံခြားရောက်ပြီး သူ့အကြာတွင် လက်ထပ်လိုက်ကြသည်ဆိုတာ နားရှိလို့သာ ကြားရသည်။ ကလေးတစ်ယောက်လုံးကို မျက်ဝါးထင်ထင် မတွေ့မြင်ရလျှင် သူ့ကြည်ပေးမိလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ယခုကျတော့ ပျိုပျိုမေကလည်း သူ့ကို ဘယ်တော့မှ မခင်မင်
ခဲ့၊ မသိမြင်ခဲ့ဖူးသူလို စိမ်းစိမ်းကားကား ဆက်ဆံကာ ပင်လယ်ကျ
တော့လည်း အဝေးမှာ။

သူ သဘောပြန်မလိုက်ရခင်တော့ ပင်လယ်နှင့်တွေ့ချင်သည်
အပြင်ကပြန်လာတော့ မျက်နှာမကြည်မလင်ဖြစ်နေသော
သူ့ကို မာမိက အရိပ်တကြည့်ကြည့်။

ခါတိုင်းဆို ကလေးကိုလာပို့တတ်သော သူမ ကလည်း
နေခင်းတုန်းက သူ့စကားကြောင့်ထင် ကလေးကို လာမတွေ့။

သူ့မှာ တူ တူမရှိပါသည်။ ဤကလေးတွေကိုလည်း ချစ်ခင်
လို့ရပါလျက် သူ့မ၏သမီးလေးနှင့် စကားပြောချင်စိတ်၊ ခင်မင်ရင်းနှီး
နေစိတ်တွေက ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။

သူ့ချစ်ခင်နှစ်သက်ခဲ့သော မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ကလေး ဖြစ်
နေ၍လား။

ဘုရားရေ။

ယခုတော့ ရာစုသစ်ဆိုသည့်သူက ဘယ်တော့က
အကောင်းမြင်စိတ်ဖြင့် မကြည့်တတ်ခဲ့သော ပျိုပျိုမေဆိုသည့် မိန်းမ
ကလေးကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ဖူးကြောင်း အလိုလို ဝန်ခံမိပြီပေါ့။

အခန်း (၈)

အတွေးတွေနှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ဖြစ်ကာ ညဉ့်အတော်နက်မှ
အိပ်ပျော်သွားသော သူက မနက် နေအတော်မြင့်မှ ထနိုင်သည်။

စိတ်တွေလည်း လေးလံနေတာလည်း အိပ်မပျော်ခဲ့သည့်
အချိန်တွေကြောင့် ဖြစ်မည်။

လူလန်းဆန်းသွားအောင် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ကာ ရေပန်း
အောက်တွင် တစ်ကိုယ်လုံး ရွှဲစိုစေလိုက်သည်။

အေးမြသောရေရဲ့အထိအတွေ့ကြောင့် စိတ်တွေ အနည်းငယ်
လန်းဆန်းသွားသည်။ ရေချိုးပြီးတော့ မှန်တင်ခုံရှေ့တွင်ရပ်ကာ ရေ
တော့ ပြောင်စင်အောင် သုတ်လိုက်သည်။

ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ် မာဆယ်ကျွတ်ကျွတ်နှင့် သူ့အသွင်က

မှန်ထဲတွင် ထင်ဟပ်နေသည်။

“တစ်ခါတလေကျတော့ လူတွေကို အံ့ဩတယ်ဟယ်”

“ဘာလဲဟ”

“အဆက်အစပ်မရှိသော ပျိုပျိုမေရဲ့စကားကြောင့် သူ မေလိုက်သည်။ သူက Gym သွားကစားဖို့အတွက်ပြင်ဆင်နေပြီး ပျိုပျိုမေက အပြင်သို့ အဖော်ခဏလိုက်ပေးဖို့ ခေါ်ခြင်းရယ်ပါ။

သူက Gym သွားကစားရဦးမည်။ မအားဘူးဟု ငြင်းပယ်လိုက်ခြင်းမို့ ပျိုပျိုမေက သူ့ကို ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ကြည့်ကာ-

“လှပိုင်းသားလူက ပိုပြီး ပိုပြီးလှအောင် ပြင်ဆင်တယ်။ ကြည့်ကောင်းပါတယ်၊ ချောပါတယ် ပြောနေတဲ့ကြားကနေ ရေမချိုးရသေးဘူးလို့ ပြောတတ်တဲ့လူမျိုးကလည်း ရှိသေး”

“အရှူးမ၊ နင် ဘယ်သူ့ကိုစောင်းပြောနေတာလဲ”

“ဘယ်သူမှ စောင်းမပြောပါဘူး။ နင့်ရှေ့မှာ တည့်တည့်ရပ်ပြီး နင့်ကိုပြောနေတာလေ”

“အံ့မာ ... ငါ့ကို ဟုတ်လား”

သူ စိတ်တိုသလိုကြည့်တော့ ပျိုပျိုမေက ခပ်ခနဲရယ်ကာ-

“ဟုတ်တယ်လေ။ နင့်မှာ ဒီလောက်ခံညား ချောမွေ့ တည့်

ကြည့်ပါတယ်လို့လူတွေက သတ်မှတ်ထားလျက်နဲ့ Gym သွားကစားရတာနဲ့ အစားအသောက်ရှောင်ရတာနဲ့ အသားအရေ ဂရုစိုက်ရတာ

ပြောမပြောချင်ဘူး ဟွန်း”

မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ ဝေဖန်သည်။

လက်ပိုက်ရပ်နေသော ပျိုပျိုမေရဲ့ပခုံးကို ရာစု ပခုံးတစ်ဖက် နှင့်တိုက်ထုတ်ကာ -

“ပြင်တယ်ဆိုတာလည်း နဂိုရှိမှ ပြင်လို့ရတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက် မိန်းကလေး။ မင်းလို နဂိုမရှိတဲ့မိန်းကလေးကျတော့ ဘယ်လောက်ပြင်ပြင် ပြင်လွန်းရင် ဖင်ချွန်းတာပဲ အဖတ်တင်မယ်”

“သေနာကောင်”

ပျိုပျိုမေ မျက်နှာနီရဲသွားကာ သူ့ကို လိုက်ရိုက်တော့ သူ သွက်ပြေးခဲ့သည်။

တကယ်တော့ သူ အနိုင်လိုချင်လို့သာ စနောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပျိုပျိုမေသည် မိန်းမချောစာရင်းစင် မဟုတ်ပေမယ့် ရုပ်ဆိုးတဲ့ မိန်းကလေးတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။

ခုတော့ ကေသွယ်ပြောခဲ့သလို သူမ အတော်လှနေခဲ့ပါလား။

ခေါင်းကို ခပ်ပြင်းပြင်း ခါရမ်းလိုက်သည်။ ဒီချိန်မှာ ပျိုပျိုမေရဲ့

သွေးခြင်း လှခြင်းအကြောင်း သူ့တွေးထော ရင်ခုန်နေ၍ မရတော့ပေ။ မည်သို့မှလည်း မသင့်တော်။

တစ်ချိန်က ဘယ်တော့မှ ပင်လယ်ကို လက်မထပ်ပါဘူး

အဲဒါနဲ့ ယခုချိန်မှာတော့ သူမက ပင်လယ်ရဲ့ ကာမပိုင်ဇနီးမယား

တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ အဆုံးသတ်တွေးလိုက်တော့လည်း ရင်ဘတ်ထဲတွင် မခံနိုင်လောက်အောင် အောင့်လာခဲ့သည်။

“ဒေါက်”

ခေါင်းဘီးကို မှန်တင်ခုံပေါ် ဒေါက်ခနဲနေအောင် ပစ်တင်ပြီး ရာဇူး အဝတ်အစားကို ခပ်သွက်သွက်လဲလိုက်သည်။

အောက်ထပ်သို့ဆင်းလာတော့ မာမီကို မတွေ့ရ။ မာမီကို မတွေ့ရနဲ့မက ဒယ်ဒီကိုပါ မတွေ့ရသဖြင့် ထမင်းချက်အန်တီစိန်အား မေးကြည့်လိုက်သည်။

“အန်တီစိန်”

“ဟေ မောင်ရာဇူး၊ အိပ်ရာထ နောက်ကျလှချည်လား”

“ဟုတ်တယ် အန်တီစိန်၊ ကျွန်တော် မနေ့ညက ညဉ့်နက်၊ အိပ်ပျော်သွားတာလေ။ ဒါနဲ့ မာမီနဲ့ဒယ်ဒီကော မတွေ့ပါလား၊ ဘယ် သွားကြတာလဲ”

သူ့အတွက် ထမင်းပွဲပြင်ပေးနေသော အန်တီစိန်ရဲ့လက် တွန့်သွားသည်။

အန်တီစိန်သည် သူတို့နှင့် ဆွေမျိုးမကင်းသော အမျိုးသမီး ကြီးဖြစ်ကာ မာမီနှင့်ဒယ်ဒီ အိမ်ထောင်ကျကတည်းက ဒီအိမ်မှာ အတူ တူ လာနေပေးခဲ့သည်တဲ့။

အန်တီစိန်သည် ချက်ရေး ပြုတ်ရေးတွင်သာမက အိမ်တွင်း ဘွေမှာပါ မာမီတိုင်ပင်အားကိုးရသော အမျိုးသမီးကြီးဖြစ်သည်။

အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာတွင် သေသပ်သည်။ မြန်ဆန်သည်။ သွေးစနစ်ရှိသည်။ တစ်ခုခု ယုံကြည်စိတ်ချ၍ တိုင်ပင်လိုက်ပြီဆိုလျှင် ဘယ်တော့မှ တခြားလူထံ မပေါက်ရောက်စေရ။ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် ခပ်သားတွေတောင် မသိရလောက်အောင် နှုတ်လှုံသော အမျိုးသမီး ဖြစ်သည် မာမီအတွင်းလူယုံဖြစ်သည်။

“ရှေ့ဘက်အိမ်သွားတယ်”

“ရှေ့ဘက်အိမ်”

“အင်း”

“ပျိုပျိုမေတို့အိမ်ကိုပြောတာလား”

ရှေ့ဘက်အိမ်ဆိုတာ ပျိုပျိုမေတို့အိမ်ကိုပဲ ရည်ညွှန်းတာမှန်း သိပေမယ့် သေချာအောင် ထပ်မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခင်မင်ကြပေမယ့် အရေးကိစ္စမရှိလျှင် ဤသို့ တစ်အိမ်နှင့် တစ်အိမ် ကူးသန်းသည်ဆိုတာ နည်းလှသည်။

သာမန်တိစ္ဆာလောက်ဆိုလျှင် ဖုန်းလှမ်းဆက်တတ်ကြသည်။

“ဒယ်ဒီကော မာမီကောလား”

“ဟုတ်တယ် ရာဇူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟေ”

“ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မောင်ရာဇူး”

ရာဇူး လက်ထဲတွင်ကိုင်လိုက်သော ဇွန်းနှင့်ခရင်းကို ပြန်ရကာ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။ ထမင်းက တစ်လှုပ်မှတောင် မတို့ထိရသေး။

“ထမင်းစားပြီးမှ သွားပါလား မောင်ရာဇူးရဲ့။ ခဏနေ ပြန်လာကြတော့မှာကို”

“ပြန်လာမှ စားတော့မယ်ဗျာ”

ရာဇူး ထမင်းစားခန်းထဲက ခပ်သွက်သွက်ထွက်ကာ ရေဘက်အိမ်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ သူတို့ခြံထဲမှ ထွက်ကာ လမ်းကူးပြီး တစ်ဖက်ခြံထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ယခင်တုန်းက အမြဲတစေ ထင်ရောက်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ယခု ကျတော့ ပြန်ရောက်သည့်ကာလတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ်သာဖြစ်သည်။ ခြံထဲတွင် ရေလောင်းနေသော ဦးလေးတိုးမောင်ကို မသိမသာ ပြုံးပြကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်စဉ် -

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မြလေး”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မမမေရယ်။ ဒီကိုခေါ်လို့မှ မရတော့ ဒီနေ့ပဲ ကျွန်မတို့ အဲကိုသွားမှ ဖြစ်မှာပေါ့ရှင်”

“မာမိ”

“ဟင်”

“သား”

“ရာဇူး”

သူ အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်စဉ် အန်တီမြလေးက မျက်နှာကောင်းစွာနှင့် ရှိနေကာ မာမိက အန်တီမြလေးကို နှစ်သိမ့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ယောက်ျားနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ဒယ်ဒီနှင့် အန်ကယ်အောင်တင်လည်း တစ်စုံတစ်ရာကို အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးနေသည့်ဟန် ဖြစ်သည်။

“တစ်ခုခုဖြစ်နေကြတယ်ထင်တယ်။ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာ ပျို ပျိုပျိုမေ ဘာဖြစ်တာလဲ အန်တီ”

လူကြီးတွေအနီးသို့ကပ်သွားကာ သူ အလောတကြီး လှမ်း လိုက်သည်။

အန်တီမြလေးက သူ့ကို မမြင်ဖူးသူလို ငေးကာ ခေါင်းကို ဆင်ရမ်းကာ -

“ပျိုပျို ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မောင်ရာဇူး”

“ဒါ ဒါဆို ခူးခူး ခူးခူးဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ခူးခူး ဘာဖြစ်တာလဲ”

သူ့ရဲ့လေသံသည် စောစောကထက် ပို၍ ကသောကမော ဖြစ်သွားတာ ဘာကြောင့်လဲလို့မသိ။ လူကြီးလေးယောက်စလုံးက သူ့ဆီ အကြည့်ရောက်လာပုံက တအံ့တဩ။

ပြီးမှ ထိုအကြည့်ကို သူ သတိထားမိကာ ကိုယ်ရှိန်အနည်းငယ် တန့်ပြီး မျက်နှာနီနီဖြင့် -

“ဟိုလေ ကလေးက ငယ်သေးတယ် မဟုတ်လား”
“သား ဘာတွေပြောနေတာလဲ မဦးမချွတ်နဲ့။ ခူးခူးလေးက ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အခုဖြစ်နေတာက ပင်လယ်”

“ဗျာ ပင်လယ်”

“ဟုတ်တယ် မောင်ရာဇူး။ ပင်လယ် တွင်းပိလို့ ဆေးရုံ ရောက်နေတယ်တဲ့။ အဖြေက ဘာလဲ သဲသဲကွဲကွဲမသိရသေးဘူး။ ဟိုဘက်ကတော့ ချက်ချင်းလာဖို့ ဖုန်းဆက်တာ”

အန်ကယ်အောင်လင်းက ပြောပြသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပင်လယ်ဆိုတာလည်း သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်း နောက်ပြီး ပျိုပျိုမေရဲ့ ခင်ပွန်း ဖြစ်နေသဖြင့် သူ စိတ်ပူရကာ -

“ဒါဆိုရင် သွားမှဖြစ်မှာပေါ့။ ခု ပျိုပျိုမေကော ဒီသတင်းကို ကြားပြီးပြီလား”

“အင်း... ဟိုက သမီးဆီ အရင်ဖုန်းလှမ်းဆက်တာလေး အန်တီတို့က သမီးပြောလို့သိရတာ။ ဘာလုပ်ရမယ်မှန်းမသိလို့ သား

ဘာတွေကို လှမ်းအကူအညီတောင်းတာ။ ပျိုပျိုကတော့ မြေးလေးနဲ့ ထွက်လာပြီတဲ့”

“ကြားရတာ စိတ်မကောင်းစရာပဲ။ ပင်လယ် ဘာမှ ကြီးကြီး မားမား မဖြစ်ပါစေနဲ့ ဘုရား”

ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲမှာ ရက်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့သောသူ။ သူ့အတွက်တောင် သူ ဆုမတောင်းမိဘဲ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူအတွက် ဆုတောင်းမိသည်။

သိပ်မကြာခင် ပျိုပျိုမေ ရောက်လာသည်။ ဝိုထားပုံရသည်။ မျက်နှာက မို့အစ်နေသည်။ ကလေးက မိခင်ဖြစ်သူ ငို၍သာ ငိုရသည် ဘာမှန်းတော့သိပုံမရပေ။

ခဏကြာတော့ မာမိက အန်တီစိန်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ကာ ကလေးကို လာခေါ်စေသည်။

ပျိုပျိုမေသည်လည်း သူမရဲ့ပူပင်သောကနှင့်။ သူ့ကို မျက်တောင်းထိုး တင်းမာစွာဆက်ဆံဖို့ သတိရပုံမပေါ်။ သူမမိခင်ကိုသာ-

“မေမေတို့ မလိုက်ခဲ့နဲ့တော့လေ။ အန်တီကျော့တို့ကတော့ ကြားကြားချင်း ကားနဲ့ထွက်သွားကြပြီ”

“အဲဒါကို သမီးက နေခဲ့တာလား”
“-----”

သားအမိနှစ်ယောက် အခြေအတင်ဖြစ်နေတာကို သူတို့

ကြည့်နေကြသည်။ သူမက မိခင်၏စကားကို မည်သို့မှ မတုံ့ပြန်ဘဲ မျက်နှာလွှဲလိုက်ခြင်းကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာကို သဘောပေါက်မိသလို ရှိသွားသည်။

“ကလေးကတော့ လိုက်လို့ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ မေမေနဲ့ ဖေဖေလည်းမလိုက်ခဲ့ပါနဲ့။ သမီး လေယာဉ်နဲ့ပဲ ဒီနေ့လိုက်သွားမယ်”

“သမီးတစ်ယောက်တည်း သွားလို့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အဆင် ပြေပါ့မလဲ။ မေမေတို့လည်း လိုက်မှဖြစ်မှာပေါ့”

“မေမေတို့လိုက်လို့ အန်တီကျောနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်မှာလဲ မေမေ ရယ်။ ခုသွားမှာလည်း သူ့သားကိစ္စလေ။ စကားများနေရရင် မကောင်းဘူး။ သမီးက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှိကိုရှိနေရမယ့်လူဆိုတော့ သွားမှဖြစ်မှာ။ မေမေတို့ မလိုက်ခဲ့ပါနဲ့”

“မေမေတော့ စိတ်မချဘူးကွယ်။ သူစိမ်းတွေရဲ့အလယ်မှာ သမီးတစ်ယောက်တည်း။ ပြီးရင် ဟိုကပြောသမျှကို သမီးပဲ”

“မေမေ”

“-----”

“အဲဒါတွေပြောနေဖို့မလိုဘူးလေ”

သူမက သူနှင့်သူမိဘတွေကို တစ်ချက်လှင်းကြည့်ကာ မိခင် ဖြစ်သူ စကားရှေးဆက်၍မရအောင် ဟန့်တားလိုက်သည်။

ဒါက သူမတို့မိသားစုရဲ့အိမ်တွင်းရေးကိစ္စမို့ သူတို့ ဘာမှ

ဝင်မပြောသာ။ သူမရဲ့ဖခင်က -

“ကုန်တာတွေတော့ ဖေဖေမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မြစ်ကြီးနားထိ သမီးတစ်ယောက်တည်းသွားမယ့်ကိစ္စကိုတော့ ဖေဖေ ခွင့်မပြုချင်ဘူး”

“ခွင့်မပြုလို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဖေဖေ။ ဟိုမှာ သူ့ရဲ့အခြေ အနေက ဘယ်လိုရှိလဲမသိဘူး။ ခုချိန်မှာ သမီး သူ့ဘေးမှာမရှိလို့မှ မပြစ်တာ ဖေဖေနဲ့မေမေရယ်”

သူမရဲ့ပုံစံက စိတ်မောလက်မော ဖြစ်နေသည့်ဟန်။ တစ် ယောက်တည်းမလွှတ်ချင်သော်လည်း လိုက်ခဲ့ဖို့အကြောင်းတော့ ထပ် မပြောပေ။

သူ မရှိတော့သည့် အတောအတွင်းမှာ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ် နေသလဲ သူ မသိ။ အရင်တုန်းက လူငယ် (၃) ယောက်၏ မိခင် ခင်များသည် မခေါ်နိုင် မပြောနိုင် ဖြစ်နေသည့် အနေအထား ခင်ခါမှမရှိပေ။

ယခု ပြောကြဆိုကြနေပုံအရ လူကြီးတွေကြားမှာလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်၍မရသော အကြောင်းတရားတွေ ရှိနေပုံရသည်။ ခြုံငုံမကလည်း ယောက္ခမဖြစ်သူနှင့် ကောင်းကောင်း အဆင်ပြေပုံ မတွေ့ပေ။

နောက်ဆုံး သူ မနေသာတော့ဘဲ သားမိ သားဖ (၃) ယောက်ရဲ့စကားပိုင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ရတော့သည်။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား အန်တီမြလေး။ ကျွန်တော် ပျိုပျိုမေ့နဲ့ အဖော်အဖြစ် လိုက်သွားရင်ကော”

“အို မလိုက်ရပါဘူး”

“သား”

သူမက ခါးခါးသီးသီးငြင်းသည်။ မာမိက လှမ်းခေါ်သည်။ သူ အန်တီမြလေးနှင့် အန်ကယ်အောင်လင်းကိုသာ ကြည့်ပြီး -

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပင်လယ်က ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပဲ။ ကျွန်တော်လိုက်သွားမယ်ဆိုရင် အန်တီတို့ စိတ်ချနိုင်မှာပါ”

အန်တီမြလေးက ငြိမ်သက်သွားသည်။ သူမက ငြိမ်သက်သွားသော မိခင်ရဲ့လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်ကာ -

“မေမေ သူလိုက်လို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူးမေမေ။ သူ့ကိုတော့ မထည့်ပါနဲ့။ အခု သမီးသွားမှာကိုတော့ ခွင့်ပြုပေးပါ”

“ကိုယ်လိုက်လို့ မဖြစ်ရအောင် ကိုယ်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ။ ဒီမှာ ပျိုပျိုမေ့ ... ခုချိန်က ကလေးဆန်ရမယ်အချိန် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်သိသင့်တယ်။ ပင်လယ်က မင်းရဲ့ခင်ပွန်းဖြစ်သလို ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်း

လည်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်းမမေ့နဲ့”

“ဘာ”

“ဖြန်း”

“ဟာ”

“ဟဲ့ သမီး”

“ရာရှူး”

သူ့စကားတွင် ပါးရိုက်လောက်အောင် ဘာအမှားပါသွားခဲ့သလဲ။ မပါသွားတာ သေချာပေမယ့် သူမရဲ့လက်ဝါးကတော့ သူ့ပါးပြင်နှင့် မိတ်ဆက်သွားခဲ့သည်။

လူကြီးတွေအားလုံး အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်နှင့် သူမကို ဆွဲထားကာ မာမိက သူ့ဘေးသို့ရောက်လာသည်။

သူမရဲ့မျက်လုံးမျက်နှာထားကတော့ အမုန်းတွေ၊ ဒေါသတွေ နှင့် ပြည့်နှက်နေခဲ့ကာ -

“ပင်လယ်ဟာ နှင့်သူငယ်ချင်းဆိုတာ နှင်မပစ်လိုက်စမ်းပါ။ အို ငါတို့နဲ့ နှင် မပတ်သက်ခဲ့ဘူးလို့ သဘောထားလိုက်စမ်းပါ။ ဒီမှာရာရှူး... ဘယ်လောက်ပဲ ငါတို့တွေ ဒုက္ခဝေဝေ နှင့်မှာ ပွဲလန်တုန်း နှာခင်းခွင့်မရှိဘူးဆိုတာ မြမြမှတ်ထားလိုက်”

“ဘာလဲ နှင့်စကားက ဘယ်ကိုညှိုးတည်နေသလဲဆိုတာ နှင် သတိကောထားမိရဲ့လား။ ငါက ဘယ်မှာ ပွဲလန်တုန်း ဖျာခင်းဖို့ ကြိုးစားလို့လဲ”

“တော်ကြစမ်းကွာ”

သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အချီအချီ ခြောက်နေတာကို ဒယ်ဒီက ဒေါသဖြစ်သလိုနှင့် ဝင်ရောက်တာဖြစ်ကာ-

“မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံး ကလေးတွေ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ သတိပြုကြစမ်း။ ပျိုပျိုမေကိုလည်း အန်ကယ် တစ်ခု မေတ္တာရပ်ခံချင်တာကတော့ သမီး အဓိကနဲ့ သာမညကို ခွဲခြားပါ။ ဒီချိန်မှာ စကားများနေလို့ ဘယ်သူနားထဲမှ တိုးမဝင်နိုင်ဘူးဆိုတာ သမီး သဘောပေါက်မှာပါ။ သမီးမိခင်ပြောသလိုဆို သမီးဘေးမှာ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိသင့်တယ်။ အဲဒီတစ်ယောက်ယောက်ဟာ ရာစုသစ်ကလွဲရင် ဘယ်သူမှ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း သမီး လက်မခံချင်လည်း လက်ခံရမှာပဲ။ ဒီတော့ သမီး ရာဇူးနဲ့ပဲသွားပါ”

ဒယ်ဒီရဲ့စကားတွေက ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်စေသလဲ သူ မသိပေမယ့် ခရီးမှာ သူပါအောင် စီစဉ်ပေးနေသည်ဟု သူယူဆလိုက်မိသည်။

အခန်း (၉)

ပျိုပျိုမေနှင့် သူမရဲ့ယောက်ျားမကြားတွင် မည်သည့်ပြဿနာ ခပ်ရှိနေသလဲမသိ။ သူတို့ကိုမြင်တော့ အန်တီကျော့က မျက်စောင်းဘထိုးထိုးဖြင့် -

“ညည်းမျက်နှာပြောင်တိုက်လှချည်လား ပျိုပျိုမေ”

“အန်တီကျော့ ထင်ချင်သလိုထင်လေ။ ဒီခရီးဝေးတစ်ခု ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း မသွားသင့်လို့ သူလိုက်လာတာ။ ကျွန်မ ခေါ်လာတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အိမ်က ထည့်ပေးလိုက်တာ

“ညည်းလို့ အိမ်ထောင်သည်မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူက ဘာလုပ်နိုင်မှာလို့လဲ။ ငါ့သားကို ညည်းဒုက္ခပေးလို့ မဝ

သေးဘူးလား ပျိုပျိုမေ။ ငါ့သားကို ညည်း ဘယ်ချိန်ထိ ဒုက္ခပေးနေဦးမှာလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီခရီးမှာ ရာစုသစ်ကိုတော့ မင်းခေါ်မလာသင့်ဘူး။ အထူးသဖြင့် သေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်နေတဲ့ ငါ့သားရောဂျာအောင်တော့ မင်း သူ့ကို ခေါ်မလာသင့်ဘူး”

“-----”

“အန်ကယ်”

“အန်ကယ်တို့တစ်တွေကြားမှာ ဘာပြဿနာရှိနေသလဲတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပင်လယ်ရဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ ဆေးရုံရောက်နေချိန် ကျွန်တော် သူ့နားမှာတော့ရှိနေသင့်တယ်။ ဒါဟာ ပျိုပျိုမေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဘာသာ”

“ရာစုသစ်... ရှင် ကျွန်မတို့မိသားစုတွေ ပြောနေတဲ့စကားပိုင်းထဲ ဝင်မပါနဲ့”

“ပျိုပျိုမေ”

ကလေးတစ်ယောက် အော်ငေါက်သလို အော်ငေါက်ခံလို့ ရသောကြောင့် ရာစု ပျိုပျိုမေကို အံ့ဩစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

အန်တီကျော့၏ မျက်လုံးများသည် သူ့ကို မလိုလားသည့် အရိပ်အယောင်တွေကို ပြနေသလို ပျိုပျိုမေကိုလည်း ရွံရှာနေသလို ဟန်။

အန်ကယ်ကတော့ ယောက်ျားသားမို့ အန်တီကျော့လို အမူအရာ မရှိပေမယ့် သူတို့ (၂) ယောက်စလုံးကို မလိုလားသည့်ဟန်။

နောက်စတော့ သားတစ်ယောက်ရဲ့ သေကောင်ပေါင်းလဲဘာလမို့ စိတ်ကိုလျှော့လိုက်သည်။ အန်တီကျော့ကို စကားတီးတိုးဆိုနေသည်။

ပျိုပျိုမေက သူ့ကိုမကြည့်။ အန်တီကျော့ကိုလည်းမကြည့်။ အလုံးစုံ ပင်လယ်ရှိနေသည့် အထူးခန်းထဲကိုတောင်မကြည့်။

ပလတ်စတစ်ထိုင်ခုံတွင် ငြိမ်သက်နေပုံက ဘုရားစာရွတ်နေတာလား။ တွေးနေတာလား တစ်ခုခု။

သူမဘေးတွင် သူ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့်အကြည့်နှင့် ကြည့်လာကာ -

“ရှင် 'ကျွန်မနဲ့ဝေးဝေးမှာ သွားထိုင်ရင်ကောင်းမယ် ရာစုသစ်။ ရှင် ကျွန်မကို ဒီလောက်ထိ နှောင့်ယှက်ရရင် ကျေနပ်ပါတော့’”

“ဟာ”

“-----”

“မင်းတို့တစ်တွေ ဘာဖြစ်နေသလဲတော့ ကိုယ်မသိဘူး။ နေ့စဉ် စိတ်သိပ်ရှုပ်တယ် ပျိုပျိုမေ”

“သေလေ၊ သေပါလား။ ရှင်စိတ်ရှုပ်တာ ကျွန်မက ဘာလုပ်လုပ်လဲ။ ဒီမှာ ရှင်စိတ်ရှုပ်တာထက် ကျွန်မက အပြန်တစ်ရာ

စိတ်ရှုပ်တယ်ဆိုတာ ရှင်မှတ်ထားစမ်းပါ။ အို ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ရှင် ကျွန်မတို့ဘေးကို ဘယ်တော့မှ ရောက်မလာသင့်ဘူး ရာစုသစ်”

ဘာလဲ ဘာတွေလဲ။

သူ ဘယ်တုန်းက ဘယ်သူတွေကို မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် ကျအောင်လုပ်ခဲ့မိသလဲ။

ပျိုပျိုမေသာမက အန်တီကျော့တို့အားလုံးက ဘာကြောင့် သူ့ကို အသားလွတ် မုန်းတီးနေခဲ့ရတာလဲ။

“ဘာအကြောင်းတရားလဲတော့ ကိုယ်မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းကြည့်ရတာ ကိုယ့်ကို မမြင်မတွေ့ချင်လောက်အောင် တော်တော် မုန်းတီးနေပုံပဲ ပျိုပျိုမေ”

ရာဇူး ဆံပင်တွေထဲ လက်ချောင်းတွေနှင့် ထိုးဖွကာ စိတ်ရှုပ် သလို မဲ့ပြိုးတစ်ချက် ပြုံးကာ နာကျည်းမုန်းတီးသောအကြည့်နှင့်-

“အဲဒီထက် ပိုမုန်းတယ်ဆိုတာ နင်သိရလိမ့်မယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာအတွက်လဲ။ ငါက နင့်အပေါ် ပင်လယ် အပေါ် နင်တို့မိသားစုတွေအပေါ် ဘာတွေများ ထိခိုက်နှစ်နာအောင် လုပ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ။ ငါ ဟိုကိုထွက်သွားကတည်းကနေ ချပြန်တွေကြတာ ပထမဆုံးအကြိမ်။ ငါမှတ်မိသလောက် နင်တို့ကို ထိခိုက်နှစ်နာအောင် ငါ ဘာဆိုဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး ပျိုပျိုမေ”

“ဆရာမ”

အထူးခွဲခန်းတံခါးပွင့်လာစဉ် အန်တီကျော့ထံမှ အသံကြောင့် သူတို့အားလုံး သူနာပြုဆရာမလေးဆီသို့ ဝိုင်းအုံသွားကြသည်။

“လူနာက သူ့မိဘတွေနဲ့ တွေ့ချင်ပါတယ်တဲ့”

ဟင်။

အန်တီကျော့တို့လင်မယား (၂) ဦးက အထူးခန်းထဲသို့ ဝင် သွားသည်။ လင်ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ပထမဆုံးတွေ့ချင်မှုဟာ သူ့ဇနီးသည်မဟုတ်ဘဲ မိဘတွေဖြစ်နေသည်။

အံ့ဩသောအကြည့်က ပျိုပျိုမေထံရောက်သွားသည်။ သူမ အံ့ မျက်နှာသည် ထူးပြီးပျက်ယွင်းမနေဘဲ ပလတ်စတစ်ထိုင်ခုံတွင် ငြိမ်ထိုင်လိုက်သည်။

ပင်လယ်နှင့် ပျိုပျိုမေ၏ကြားတွင် မည်သို့သော ပဋိပက္ခ နှီးနေသလဲ သူမသိ။ ရှိနေသည့် ပဋိပက္ခဟာ သာမန် ပဋိပက္ခတော့ မဟုတ်နိုင်။

“ပျိုပျိုမေ”

“-----”

“နင်နဲ့ပင်လယ် အဆင်မပြေကြဘူးလား”

“-----”

“ဟင် ငါမေးတာ ဖြေစမ်းပါ။ နင်နဲ့ပင်လယ်ရဲ့ကြားမှာ ဘာ ဖြစ်နေတာလဲ။ ကြားသုံးကြား မဝင်သင့်ပေမယ့် ငါ့သူငယ်ချင်း

နှစ်ယောက်ရဲ့ကြားဆိုတော့ ငါ ဝင်သင့်ရင် ဝင်ရမှာပဲ။ ပင်လယ်က ဘာအချိုးချိုးတာလဲ၊ နင်ကကော”

ပဟေဠိများစွာ ပြည့်နှက်နေသော ပျိုပျိုမေကို ကြည့်ပြီး ရာဇူး တတွတ်တွတ်မေးမိသည်။ ပျိုပျိုမေ၏မျက်နှာမှာ သောကတွေ နှင့် နွမ်းလျနေသော်လည်း မျက်လုံးတွေက အေးစက်ငြိမ်သက်လွန်းသည်။

ငယ်စဉ်ကလေးဘဝတုန်းကရော သူ့ အရင်ကတွေ့ဖူးသော ပျိုပျိုမေနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ပျိုပျိုမေကို တွေ့နေရသလို သူ့ခံစားရသည်။

ပျိုသိပ်လွန်းသည်။ လျှို့ဝှက်လွန်းသည်။ ပဟေဠိတွေ မှာ လွန်းသည်။

တစ်ပတ်လျှိုထုံးထားသော ဆံနွယ်တို့မှာ နောက်ဘက်တွင် လျော့တိလျော့ရဲ့ ဖြစ်နေသည်။ အဆီငေါ့မတည့်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော ပါတိတ်လုံချည်နှင့် ဘလောက်အင်္ကျီက သူမရဲ့သောကသရုပ်ပေါ်လွင်နေစေသလားမသိ။

“သိပ်သိချင်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

အေးစက်စက် ထွက်ပေါ်လာသော လေသံရဲ့နောက်တွင် တွင် သူ ခေါင်းခပ်သွက်သွက် ညိတ်ကာ ...

“သိချက်တာပေါ့၊ နင်ကော ပင်လယ်ကော နှစ်ယောက်

ဝလုံးက ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်းပဲ။ နင်တို့ (၂) ယောက် အဆင်ပြေစေဖို့ ငါ ဘတ်နိုင်သလောက် ကူညီမယ်”

အမှန်တော့ ပြောသာပြောရသည်။

မာမိနှင့်အန်တီပြလေး ပြောပုံအရဆိုလျှင် ပင်လယ် ဒီတောင်ကို ကျော်နိုင်မည်မထင်။ တွင်းပိလျှင် ပွဲချင်းပြီးဆုံးလျှင်ဆုံး၊ မဆုံးလျှင် ချီးပဲ့ပျက်စီးခြင်းက အနည်းငယ်သက်သာသည်။ ယခု ပင်လယ်အား ခြေစာပုံထဲမှ ခက်ခက်ခဲခဲ ဆွဲယူထားရသည်ဆိုတော့ မျှော်လင့်ချက်က မြင့်မြင့်လေးရယ်။

မင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး ပင်လယ်။

ပျိုပျိုမေအတွက် မင်း ရှိနေရဦးမယ် ပင်လယ်။ ယောက္ခမ ခြည်ဖြူသည် အိမ်တွင် နေနေသည့် နေနေရသော ပျိုပျိုမေဒုက္ခကို မိမိမိလိုက်သည်။

ဒီဘက်အိမ်တွင် ဘာကြောင့် လာမနေရသလဲ မသိပေမယ့် ဘက်အိမ်တွင်တော့ သူမ တစ်နေ့မှ အဆင်ပြေပုံမရ။

ယောက်ျားဖြစ်သူကလည်း သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေသည့် အချိန် ပထမဆုံးတွေ့ချင်သူမှာ ဇနီးမယားမဟုတ်။ ဇနီးဖြစ်သူကလည်း ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ကြိုတင်သိထားပုံနှင့် မျက်နှာမပျက်။ နင် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ပျိုပျိုမေ။

ငါမရှိတော့တဲ့ ကာလမှာ နင့်အပေါ်ရောက်လာတဲ့ ကံကြမ္မာ

အလှည့်အပြောင်းက ဘယ်လိုကံကြမ္မာမျိုးလဲ။

“နင်သိရမှာပါ မကြာခင် သိရမှာပါ”

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်သက်နေစဉ် ပျိုပျိုမေအသံကြောင့် ရာဇူး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ပျိုပျိုမေသည် သူ့ကိုလှည့်မကြည့်။ ပိတ်နေသည့် တံခါး ပေါက်ကိုသာ ကြည့်ရင်း -

“ပြုသူအသစ် ဖြစ်သူအဟောင်းဆိုသလို ပြုတဲ့သူကတော့ ဘယ်သိမလဲ။ ဒါပေမဲ့ ခံရတဲ့သူအတွက်ကတော့ ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင် စရာပဲ ရာဇုသစ်”

သူမရဲ့စကားကို သူ နားမလည်။ ဘာကိုဆိုလိုနေသလဲမသိ။ သူမ ခုထိ သူ့ကို ရာဇုသစ်ဟု စိမ်းစိမ်းကားကားခေါ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

“ခုချိန်မှာ ငါ ဘာကိုဆိုလိုနေသလဲ နင်သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ခဏပဲစောင့်။ နေ့မကူးခင် နင်သိရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ နင်သိအောင် ပြောပြမယ့်သူကတော့ ငါတော့မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်သူလဲ”

“မင်းကို စကားပြောချင်လို့တဲ့ ရာဇုသစ်”

“အန်တီ”

အန်တီကျောတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ မျက်နှာကလည်း မကောင်း။ ပျိုပျိုမေကိုလည်း မကြည့်။

သူ နားမလည်သလို ပျိုပျိုမေထံ လှည့်ကြည့်တော့ ပျိုပျိုမေ က သွားလေဟု မေးဆတ်ပြသည်။ သူမ၏မျက်နှာက ယောက်ျားကို ခင်မတွေ့ရ၍ ပျက်ယွင်းနေတာမျိုးလည်း မဟုတ်။

အရာအားလုံးကို ကြိုတင်တွက်ဆထားသည့်ဟန်နှင့် တည် ငြိမ်နေသည်။

“ချစ်သူသိစေ”

သက်တမ်းတွေကုန်ဆုံးသွားပေမယ့်
 သက္ကရာဇ်တို့ရဲ့ တိုက်စားလာမှု
 ငါ့ရဲ့သမိုင်း တစ်လျှောက်မှာတော့
 နင်ဟာ
 ငါ့ဘဝရဲ့
 ပထမဆုံးသော ကေရီတစ်ပါးပေါ့ချစ်သူ။
 ငါကတော့
 နင့်ရဲ့စေစားရာ
 အမိန့်စောင့်တွေအောက်က
 ထားလျှင်လည်းနေ

သတ်လျှင်လည်းသေ
 စေလျှင်လည်းသွား
 စိုးလျှင်လည်းလုပ်လို့
 ဟုတ်ကဲ့ဆိုသော စကားတစ်ခွန်းသာ
 ထာဝရပိုင်ဆိုင်သူတစ်ဦးပေါ့။
 ဒါကြောင့် မေးပါရစေသခင်
 အချစ်၊ အပြုံးနဲ့
 နှလုံးသားတစ်ခုလုံးခင်းပြီး
 နင်းလျှောက်ဖို့
 နေ့စဉ် ဆက်သခဲ့တာတောင်
 အဘယ်ကြောင့်များ
 ဒီနေ့အထိ ဖော်ဖူးခွင့်မရခဲ့တာပါလဲ။
 ရင်ထဲမှာလည်း
 နောက်ထပ် ခြေမွှစ်စရာမရှိလောက်အောင်ကို
 ကြေမွပျက်စီးနေပါပြီ။
 ဒါတွေလည်း ထားပါ၊ တကယ်ဆို
 အကြင်နာရောင်သန်းပြီး
 ကမ်းလင့်လာမယ့်
 နင့်ရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို

ခုချိန်မှာ -
 ငါ့အသက်ထက်ပို၍ လိုအပ်နေတယ်ဆိုတာတော့
 နင် သိကိုသိသင့်တယ်။
 နင်ပြောတော့
 ကျန်းနေသူတိုင်းရဲ့ ဝိုကြွေးသံတွေကို
 အစဉ်အမြဲ နားစွင့်နေပါတယ်ဆို
 ဒါဆိုရင်
 မေတ္တာငတ်မွတ်နေသူတစ်ယောက်ရဲ့
 တိုးလျှတောင်းပန်သံတွေကို
 နင် ဘာလို့မကြားခဲ့ရတာလဲ။
 နင်ပြောတော့
 ရင်နှင့်နေသူတိုင်းရဲ့
 သည်းခြေပျက်ကကြီးတွေကို
 မျက်တောင်မခတ်စတမ်း
 စောင့်ကြည့်နေပါတယ်ဆို
 ဒါဆိုရင်
 ဒဏ်ရာတွေအထပ်ထပ်နဲ့
 နှလုံးခွေးပျက်နေသူတစ်ယောက်ရဲ့
 အရှုံးပေးမျက်ရည်တွေကို

နင် ဘာလို့ မမြင်ခဲ့တာလဲ။
 နင်ပြောတော့
 တောင်စွယ်နေကွယ်ချိန် နှလုံးသားတွေရဲက
 နောက်ဆုံးအယူခံလွှာများကို သိပြီးသားပါဆို
 ဒါဆိုရင်
 ကျန်းနေသူတစ်ယောက်ရဲ့
 ဒူးထောက်ဦးညွတ်ခြင်းတွေကို
 နင် ဘာလို့ မသိခဲ့တာလဲ။
 ကျေးဇူးပြု၍
 ကြားကာမြင်ကာ
 သိလိုက်ပါတော့လား ချစ်သူ
 မြဲမြံစွာ တည်ရှိနေသောနေရာမှ
 နင့်အား ကြားစေ မြင်စေ သိစေချင်ပါ၏။

ရာစုသစ်ရဲ့ပျိုပျိုပေ

အခန်း (၁၀)

“ငါ ပင်လယ်ကို သတ်တောင်သတ်ပစ်ချင်လာပြီ”

“_____”

“အိမ်မှာ ခရမ်းချဉ်သီးကို နှပ်နှပ်စင်းသလို ဒီကောင်ကိုလည်း နှပ်နှပ်စင်းပစ်ချင်တယ်”

“_____”

“ရာဇူး”

“ဘာလဲဟာ။ တိုးတိုးအော်စမ်းပါ။ ငါ နားမလေးပါဘူး။ နှပ်ဟာလေ လူလေးကသာ လက်တောက်လောက်ရယ်၊ အာကူဦး သေး၊ စွာကစွာသေး”

“ပြောစမ်းပါဦး၊ နောက်ထပ် ဂုဏ်ထူးပိသေသတွေ”

“ဟေ့ ပျိုပျိုမေ ... နင် ဘာလုပ်တာလဲ”

မဲ့မဲ့ခွဲခွဲဖြင့် ရာဇူးလက်ထဲကစာအုပ်ကို ဆွဲယူပစ်လိုက်သည်။
ရာဇူးက ပျိုပျိုမေရဲ့လက်ထဲကစာအုပ်ကို လိုက်လုပေးမယ့် ပျိုပျိုမေက စာအုပ်ကို နောက်ဘက်တွင် ဝှက်က -

“ငါကတော့ နင့်ကိုအားကိုးတကြီးတဲ့ တိုင်ပင်နေလိုက်ရတာ။ နင်ကဖြင့် ငါ့စကားကို နုံကြားတောင်မညှပ်ဘူး။ တော်တော်ကို ဝေဒနာကောင်းတဲ့သူ”

“နင်က ဘာပြောနေလို့လဲ”

“ဘာပြောရမှာလဲ။ ငါ ပင်လယ်အကြောင်းပြောနေတာလေ။ ဒီလောက်ထိ ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောနေတာတောင် နင် ကြားလို့လား။ အာရုံက ဘယ်မှာရောက်နေသလဲမသိဘူး”

“ဘာလို့မကြားရမှာလဲ၊ ငါ ကြားသားပဲ”

ဟမ်။

ပျိုပျိုမေ ပါးစပ်ဟပြသွားတာကို ကြည့်ပြီး ရာဇူးက မချို့မချဉ် ကြီးတာ စာအုပ်ကို လက်ပြန်ကမ်းသည်။

ပျိုပျိုမေ စာအုပ်ကို မပေးချင်ပေးချင်နှင့် လှမ်းပေးသည်။
ရာဇူးက လက်ထဲသို့ရောက်လာသော စာအုပ်ကို မဖတ်တော့ဘဲ ခါး
နောက်ကြားတွင်ထိုးကာ -

“နင်လည်း ပင်လယ်ရဲ့အကြောင်းကိုသိသားနဲ့ ပျိုပျိုမေရာ။

ဘာလို့ အလကားနေ စိတ်တိုနေတာလဲ။ အကြောင်းမသိတာလည်း မဟုတ်ဘဲ စိတ်တိုနေတာ အံ့ဩတယ်”

“အံ့ဩမနေနဲ့။ နင်ပဲစဉ်းစားကြည့်လေ။ သူ့ကိုငါ သေချာ သင်လိုက်တယ်။ ငါ ဒီနေ့ မေသော်တို့နဲ့ ရှိုးပွဲသွားခိုးကြည့်တာ သူ့ကိုအားကိုးပြီးတော့ပေါ့။ Roll call မှာ လက်မှတ်မထိုးပေးတဲ့အပြင် ဆရာမကို ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ”

“အင်း ဘာပြောလဲ”

ရာဇူးက စိတ်ဝင်စား၍ စကားထောက်လိုက်တာလားမသိ ပျိုပျိုမေက အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နှင့်။

“ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ၊ တီချယ်တဲ့၊ မေသော်တို့အဖွဲ့ ပျိုပျိုမေ ရှိုးပွဲသွားကြည့်တယ်တဲ့။ တီချယ်ကို ရိုက်မစစ်ဘဲ ဖော်ကောင် လုပ်တာလေ။ တီချယ်ခေါ်ဆူလို့ မေသော်တို့အဖွဲ့က ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးကြ တယ်”

“နည်းတောင် နည်းတယ်”

“ဟမ်... ဘာပြောတယ်”

ပယ်ပယ်နယ်နယ် ပြောချလိုက်သော ရာဇူးရဲ့စကားကြောင့် ပျိုပျိုမေ ‘ဟမ်ခနဲ’ ဖြစ်သွားကာ မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့်ကြည့်သည်။

ရာဇူးက လက်ရမ်းပေါ်မှာထိုင်နေရာမှ ခုန်ဆင်းပြီး ခါးနှော ကြားက စာအုပ်ကို ဆွဲထုတ်ကာ -

“ရှော... လိုင်ဘာရီမှာ စာအုပ်သွားအပ်ပေးဦး” - ကမ်းပေးသောစာအုပ်ကို မယူဘဲ ပျိုပျိုမေ နောက်သို့ဆုတ်

ဘာ စူပုတ်ပုတ်မျက်နှာနှင့် -

“ဘာလို့အပ်ပေးရမှာလဲ၊ မအပ်ပေးပါဘူး”

ကိုယ့်ရဲ့စကားကို သေချာနားမထောင်သလို ကိုယ့်ကို နည်း ဘောင်နည်းသေးတယ်ဟု ထောပနာပြုထားသဖြင့် ပျိုပျိုမေ စိတ်ဆိုး ခြင်းရယ်ပါ။

ရာဇူးက ပျိုပျိုမေရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ဖိဖိဇက်ဇက်နှင့် ဆွဲယူ

ကာ စာအုပ်ကို လက်ထဲထည့်ပေးပြီး -

“ဒါလေးလုပ်ပေးတော့ ဘာအပမ်းကြီးတာမှတ်လို့”

“အပမ်းမကြီးရင် နင့်ဘာသာသွားအပ်ပါလား။ လုံးဝ လုံးဝ

“ငါ စုနဲ့ချိန်းထားလို့၊ ခဏနေသူလာတော့မှာ။ သူမလာခင်

ခင်ဘဝါတည်းလစ်လိုက်တော့”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ နင့်ကိုမြင်ရင် သူက ဟိုပြော ဒီပြောနဲ့။

အဲဒါကြောင့် ယုန်ထင်ကြောင်ထင်ရယ်။ အဲဒါကြောင့် နင် သူ မလာခင်

ခင် ခင်လို့တော့လို့ ငါပြောနေတာ”

ပျိုပျိုမေ မျက်နှာမျက်သွားသည်။

ရာဇူး ကရုမစိုက်ဘဲ တွင်တွင်နှင်ထုတ်နေသည်။ ပျိုပျိုမေ ရာဇူးထည့်ပေးကော စာအုပ်ကို လက်တွင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်၍ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသောအရာသည် ဘယ်အရာနှင့် ဖြေဖြေ မပြေနိုင်သည့် ခံစားချက်ဖြစ်လေသည်။

ရာဇူးဆိုသည့် ကောင်ကလေးသည် သူ့ဆန္ဒ သူ့သဘောတရား လွှဲလွှဲလှဲလှဲ သူများဆန္ဒ သူများခံစားချက်ကို ဘယ်တော့မှ ထည့်မတွက် တတ်ချေ။

ပျိုပျိုမေ ပါးပြင်ပေါ်တွင်စီးကျသွားသော မျက်ရည်စက်စက် လက်ဖမိုးနှင့် သုတ်လိုက်သည်။

တကယ်တော့ ပျိုပျိုမေဆိုတဲ့သူမက မျက်ရည်လွယ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပေ။

အမြဲတမ်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်ကာ သောကများ ကြာကြာမမွေးမြူတတ်ပေ။ စိတ်ဆိုးလျှင်တောင် ရယ်စရာတစ်ခု လာပြောလျှင် ချက်ချင်း စိတ်ဆိုးပြေကာ လိုက်ရယ်တတ်သူဖြစ်သည်။

ဘယ်သူ ဘယ်လောက်ပြောပြော ခံစားတတ်သူ၊ နာကျင် တတ်သူ မဟုတ်။

ဒါပေမဲ့ ...

ဒါပေမဲ့ပေါ့လေ။

ဘယ်သူ ဘယ်လောက်ပြောပြော မနာကျင်တတ်သောသူက ရာဇူးရဲ့ ဟဲ့တစ်ချက်အငေါက်မှာတောင် မျက်ရည် အိမ်ခနဲခိုင်းတတ် သူဆိုလျှင် သူမခံစားချက်တွေ သိပ်နုရာများကျနေပြီလား။

ဘယ်သူမဆို စိုပ်မိနေသော ကိုယ့်ရဲ့ခံစားချက်တွေကို ရာဇူး က မသိတာလား။ သိလျက်နှင့် မသိချင်ယောင်ဆောင်တာလား။

တချို့က ဦးချစ်ကောင်းရဲ့ "ခွေးလေးလို ကြိုးနဲ့ဆွဲကာ ဆင်သွားမလား" ဆိုပြီး မကြားတကြား ဆိုကြသည်။ သူတို့က မကြား တကြားဆိုသလို ကိုယ်ကလည်း မကြားသလိုနေခဲ့သည်။ ရာဇူးက တော့ မကြားဘဲနေလိမ့်မယ်မဟုတ်။

သူက လိုအပ်လျှင် ကိုယ်က အဆင်သင့်ရှိနေရပြီး ကိုယ်က လိုအပ်လျှင် သူ ဘယ်တော့မှ အဆင်သင့်မရှိချေ။ ကိုယ်က တွေ့ချင် လျှင် သွားတွေ့ခွင့်မရှိသော်လည်း သူက ခိုင်းစရာရှိလို့ တွေ့ချင်လျှင် သောက်လာတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ ရာဇူးနှင့် ကောင်မလေးကြား သူမက ကြားနတ်မောင် ဝင်လုပ်ပေးရပြန်သည်။ တစ်ခါတလေကျတော့ ခြင်္သေ့ဖြေရေးသမား၊ တစ်ခါတလေကျတော့ စာပေးစာယူ၊ တစ်ခါ တလေကျတော့ ရွှေပြည်အေး လေချိုသွေးတရား ဟောပေးရသူ။

ဒီလောက်ထိ လုပ်ပေးခဲ့တာတောင် ဘယ်တော့မှ အကောင်း မပြင်သူကလည်း ရာဇူးပဲလေ။

တစ်ခါတလေကျတော့ -

“နင်က မလုပ်ပေးတော့လည်း မလုပ်ပေးလို့ လုပ်ပေးတော့လည်း အလွဲလွဲအချော်ချော်နဲ့၊ နင်နဲ့ပင်လယ် နှစ်ယောက်အတူ မောင်းထားဖို့ ကောင်းတယ်”

ဟူ၍လည်း ပြောတတ်ပြန်သည်။

လိုင်ဘာရီမှာ စာအုပ်သွားအပ်ပြီး ပျိုပျိုမေ အတန်းသို့ ပြန်မသွားတော့ပေ။

ကျောပိုးအိတ်ကို ကျောမှာလွယ်ထားရင်း ခါးအရင်းကြီးက နေ့ လက်မနှင့်ချိတ်ကာ ဝေလေလေနှင့် ကျောင်းထဲလျှောက်သွားသည်။ ခြေလှမ်းတို့က ဦးတည်ရာမဲ့လျက်။

“ဟေ့ ပျိုပျိုမေ”

နောက်ဘက်မှ ခေါ်သံကြားလည်း ပျိုပျိုမေ ခြေလှမ်းလည်း မရပ်၊ နောက်လည်းလှည့်မကြည့်ပဲ ပုံမှန်လျှောက်သွားသည်။

“ဟေ့” ဆိုသည့်ခေါ်သံက နားထဲမှာ ခါးသည်းလှသည်ကို ယုံ့ရဲ့သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်ကတောင် ကိုယ့်အပေါ် လေးစားမှုမရှိမှတော့ တခြားသူက စော်ကားမော်ကားပြောနေတာ မဆန်းတော့ပေ။

ခါတိုင်းဆို နောက်လှည့်ကာ အော်ဟစ်ရန်တွေ့တတ်သည်။ ယခုတော့ ရာဇဝတ်စုံကားကလွဲလျှင် နားထဲမှာ ဘာမှကိုမကြားတော့ပေ။

“ဟုတ်တယ်၊ နင့်ကိုမြင်ရင် သူက ဟိုပြောဒီပြောနဲ့၊ နောက်ပြီး ယုန်ထင်ကြောင်ထင်ရယ်။ အဲဒါကြောင့် သူ မလာခင်ပဲ လစ်လိုက်တော့”

ရာဇူးရယ်။

ပါးပြင်ပေါ်သို့ အလှအယက်ခုန်ဆင်းလာသော မိုးရေစက်များက မျက်ရည်တို့နှင့် ရောထွေးသွားသည်။

ဘုရားရေ

မိုးတွေရွာနေတာတောင် သတိမပြုမိလောက်အောင်ပါလား။

စိုလက်စမိုးရေထဲကနေ အရိပ်အောက်သို့ ပြန်မသွားချင်တော့

...

ကျောပိုးအိတ်ကလည်း သားရေလွယ်အိတ်ခွံ စာအုပ်ရေစိုမှာ မပုရပေ။

အဓိပတိလမ်းမကြီးထက်တွင် ပျိုပျိုမေတစ်ယောက်တည်း မောင်လည်လည်။ ကောင်းကောင်းထက် မိုးရေသည်လည်း ဖွဲသည်လည်းမဟုတ် သည်းသည်လည်း မဟုတ်ဘဲ ပုံမှန်ရွာသွန်းနေသည်။

“ပျိုပျိုမေ”

တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့အော်ခေါ်သံက စိုးရိမ်တကြီးခေါ်သံ

...

သွားစမ်းပါ။

အဲဒီအသံဟာ ပင်လယ်ရဲ့အသံမို့ ပျိုပျိုမေ ပိုလိုတောင်
အရွဲ့တိုက်မိသည်။ ပင်လယ်၊ ပျိုပျိုမေနှင့်ရာဇူးတို့သည် တစ်ယောက်
နှင့်တစ်ယောက် စိတ်ဓာတ်၊ အကျင့်စရိုက် ဘာဆိုဘာမှမတူဘဲ
ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူငယ်ချင်းတွေ လာဖြစ်နေသလဲ စဉ်းစား၍မရပေ။

အခန်း (၁၁)

ပင်လယ်ရဲ့အကျင့်စရိုက်က ကိုယ်လွတ်ရုန်းလိုသောအကျင့်
ခေက်။ တာဝန်မယူလို၊ ခေါင်းမခံလိုသောအကျင့်စရိုက်ဖြစ်သည်။

စိတ်ယုတ်စိတ်မာ ရှိနေတာမျိုးတော့မဟုတ်ပေ။ သူများကို
ညှိနှိုက်နှစ်နာပါစေဆိုသည့် စိတ်ဓာတ်မျိုးမရှိ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အပေါ်
ကျလာမှာ တာဝန်ယူရမှာ ကြောက်သည့်စိတ်က သူများအပေါ်
ကောင်းကြံရာမျိုးပေါက်သည်။

ဥပမာ-တစ်ခါတုန်းက ပင်လယ်သည် ကျောင်းသားတစ်
ယောက်၏ကိုယ်စား အသင်းခေါင်းဆောင်လုပ်ရသည်။ သူမတို့ ဆယ်
ငါးတုန်းကဖြစ်မည်။

တာဝန်ပေးခံရသော ကျောင်းသားမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆေးရုံ

တက်ရသည်။ အတန်းပိုင်ဆရာမက အတန်းမှန်၍ စာတော်သော ပင်လယ်ကို အနီရောင်အသင်း၏ အသင်းခေါင်းဆောင် ခန့်လိုက်သည်။

ပင်လယ်သည် လိုလိုလားလား တာဝန်ယူထားရသည့်ကိစ္စ မဟုတ်သဖြင့် အသင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကိစ္စတစ်ခုခုပေါ်ပြီးဆိုလျှင် မူလအသင်းခေါင်းဆောင်ကို ဆွဲထည့်ပြောမဆုံးပေ။

ဒါတွေကိုသူလုပ်ရမှာ ငါက မဆီမဆိုင်ကြားဝင်လုပ်နေရသည်ဟု မကြားတကြားလည်းပြောတတ်သည်။

ထိုအခါ ရာဇူးက -

“ဟေ့ကောင်ပင်လယ်၊ မလုပ်ချင်ရင် မင်း အစကတည်းက ကျွန်တော် တာဝန်မယူနိုင်ဘူးလို့ တီချယ်ကို ပြောပြတ်သားသား ပြောပါလား။ ဘာလို့ ယောက်ျားမဟုတ်သလို လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“တီချယ်ကို အားနာလို့”

ထိုသို့ပါဆို။

နောက်အဆိုးဆုံးက သူ့အပေါ် အပြစ်ကျမှာ ကြောက်လို့ ပြောလိုက်သမျှကိစ္စ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာဘာလုပ်ခြင်းများသည် တစ်ဖက်လူကို ချောက်တွန်းသည်နှင့်မခြားပေ။

ဒါလည်း သူ ဂရုမစိုက်။

အဓိကက သူ့အပေါ် ဆရာမတွေ၊ မိဘတွေ အထင်အမြင် သေးဖို့က အရေးကြီးသည်။ ကျွန်တို့လူတွေ ဘာပြော ဘာထင်ထင် ဆဲဝ ဂရုမစိုက်တတ်။

ပျိုပျိုမေကတော့ ပင်လယ်ရဲ့ရှေ့တင်ကော ကွယ်ရာမှာပါ

“ပင်လယ်ဆိုတဲ့ကောင်က အတ္တသိပ်ကြီးတဲ့ကောင်။ ကိုယ့်

ဆဲဝိုတည်းပဲ ကိုယ်ကြည့်တတ်တယ်”

“နင်ကလည်း အချင်းချင်းကို အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ဟာ”

ရာဇူးက ပင်လယ်ကိုကြည့်၍ အားတုံအားနာဆိုသည်။

ရာဇူးရဲ့လက်သုံးစကားကတော့ “အချင်းချင်း” ဆိုသည့် စကားဖြစ်သည်။

ပျိုပျိုမေက လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုသည့် အချိုးနှင့် -

“ငါပြောတာ မဟုတ်လို့လား။ ဟေ့ ပင်လယ် ငါပြောတာ

မလို့လား”

“နင်ထင်ချင်သလိုထင်လေ။ အတ္တကြီးတယ်ပြောပြော

ဆဲဝိုတည်းပဲ ကြည့်တတ်တယ်ဆိုဆို လောကမှာ လူတိုင်းက

အကျိုး ကိုယ်ကြည့်တတ်တာ ထုံးစံပဲ ပျိုပျို”

“အမယ်လေး အံ့ဩပါ့ဟယ်”

အခုမှ ကြားဖူးသည့်ဟန်နှင့် ပျိုပျိုမေက တအံ့တဩ လုပ်ပြ

သည်။

သူငယ်ချင်း (၃) ယောက်ဆုံငြိဆိုလျှင် စကားရည်လှနေတာ နဲ့တင် အချိန်ကကုန်ရော။

ထိုသို့ စကားရည်လှရအောင် အမြဲပြောတတ်တာကလည်း ပင်လယ်ကြောင့်၊ ထို့ကြောင့် ယခု ပျိုပျိုမေ ပြောနေတာတွေကလည်း မှားတယ်လို့လည်းမဆိုနိုင်။

ဒါပေမဲ့ အမှန်တရားဆိုတာလည်း နေရာတိုင်း ပြော၍ မကောင်းပေ။ မှန်ကန်ရင်ကွဲသည်၊ မှန်ကန်လျှင် ရွာပြင်ထုတ်ခံရသည် ဆိုသောစကားလည်း ရှိသည်မဟုတ်လား။

အချင်းချင်း မိတ်ပျက်ရမည်စိုး၍ ရာဇူးက ပျိုပျိုမေကို ပင်လယ်အား ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့မပြောစေချင်ပေ။

လူတစ်ကိုယ် အကြိုက်တစ်မျိုးမို့ ကိုယ်နှင့် တိုက်ရိုက်မသက် ဆိုင်ဘဲ သွားပြော ဆုံးမနေတာမျိုးက မကောင်းပေ။

ဒါတောင် ပင်လယ်က ပျိုပျိုမေ ဘာပြောပြော သည်းမိတ်တတ်၍ ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ ပင်လယ်သည် ကိုယ့်စကားကိုယ့်အပြုအမူကို တာဝန်ယူတတ်သူဆိုလျှင်တော့ လူတော်လူကောင်းဟု ဆိုရမည်။

မိဘတွေလည်း ပြေလည်ကြသူများမို့ သူတစ်ပါးအပေါ် ပေးကမ်းရမည်ဆိုလျှင် မတွန့်တို၊ စာလည်းကြိုးစားသည်။ လူကြီးအား ဆရာသမားများအမြင်တွင် လူတော်လူကောင်းဖြစ်အောင် အမြဲတမ်း

ကြိုးစားသည်။ ကျန်တဲ့လူတွေ ဘာပဲပြောပြော ဘယ်လိုမြင်မြင် ဂရုမဝင်ကံ။

တခြားသူတွေအပေါ် မပြောနှင့်။ သူနှင့်ငယ်စဉ်ကတည်းက အတူတကွ ပေါင်းသင်းလာသော ရာဇူးနှင့်ပျိုပျိုမေအတွက်တောင် ဘယ်တော့မှ အနစ်နာမခံတတ်ပေ။

ဆိုပါစို့။

ဟိုနေ့က ပျိုပျိုမေနှင့် သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်ကို တီချယ်က ဆုလိုက်သည့်အဖြစ်မျိုး။ ပျိုပျိုမေတို့ ရှိုးပွဲသွားကြည့်သည့်ကိစ္စကို တစ်ခုခုအကြောင်းပြကာ ပြောဆို၍ရသော်လည်း မပြော။ ဒဲ့ပြောသည်။ မှန်ကန်လျှင် ကွဲသည်ဆိုသည်စကားအတိုင်း အမှန်အတိုင်း ပြောတော့ သူငယ်ချင်းတွေ ဒေါသဖြစ်တာ ခံရသည်။

“အဲဒါ အောက်တန်းကျတဲ့စိတ်”

ဟု ပျိုပျိုမေက မှတ်ချက်ချသည်။

ရာဇူးကတော့ ပျိုပျိုမေကိုလည်း ထိုသို့မပြောစေချင်ပေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပင်လယ်ဟာ သူတို့ရဲ့သူငယ်ချင်းပဲမဟုတ်လား။

အကူအညီတောင်းလို့မရလျှင် မတောင်းနှင့်။ ကိုယ်က အကူအညီတောင်းလျှင်တော့ ဘာမှ ငြိစရာအကြောင်းမရှိပေ။ သူ့ဝယ် နယ်သိနေပြီပဲ။ ရှောင်လျှင် ပြဿနာဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိပေ။

ဘယ်သူ့အတွက် ကံဆိုးကံကောင်းမှန်းတော့မသိ။ ဆယ်

တန်း အောင်တော့လည်းအတူတူ။ တက္ကသိုလ်တက်လည်းအတူတူ ဆိုတော့ ပျိုပျိုမေ ကြည့်မရပါဘူးဆိုသည့် ပင်လယ်ရဲ့မျက်နှာက နေ့စဉ်နှင့်အမျှ မြင်တွေ့နေရသည်။

ရာဇူးက ယောက်ျားချောချောလျှင် ပင်လယ်က မိန်းမချော ချောသူဖြစ်သည်။

ရာဇူးက Gym ကစားသည်။ ကိုယ်လက်အားကစားလုပ် သည်။ ယောက်ျားလေးပီပီ ပေပေတေတေ နေသည်။

အိပ်ချိန် စားချိန် မမှန်။ အတန်းချိန်လည်း မမှန်။ ရာဇူးမှာ မှန်တာဆိုလို့ ရည်းစားတွေနှင့် အချိန်မှန်တွေ့မည်။ ဒီရည်းစား အဆင် မပြေလျှင် နောက်ရည်းစား ပြောင်းမည်။ ဒီရည်းစားနှင့် မပြတ်သေး နောက်ရည်းစားနှင့်တွဲသည်။

တစ်ခါတလေကျတော့ ပျိုပျိုမေက မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဖြင့်-

“နင် မျက်နှာမပူဘူးလား ရာဇူး”

“ဘာလို့ပူရမှာလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီတစ်ကျောင်းလုံးမှာ နင်မထားဖူးတဲ့ ရည်းစားကော ရှိသေးရဲ့လား။ နင့်လက်ရှိ ရည်းစားနဲ့တွဲသွားချိန် ရည်းစားဟောင်းနဲ့တွေ့တော့ ဘယ်လိုနေလဲ”

“ဘယ်လိုမှမနေပါဘူး။ ဒါ သူတို့လည်း ကြည်ဖြူ။ ငါလည်း ကြည်ဖြူတဲ့ကိစ္စ။ မင်း တစ်ယောက်ကိုပဲ ရာသက်ပန် လက်တွဲပါယ်လို့

တတ်ပေးပြီးတွဲတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာဖြစ်စရာလိုလို့လဲ”
ဟု ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြေတတ်သည်။

ပျိုပျိုမေ အပြစ်တင်သလို ဒီလိုနေရာတွင် ပင်လယ်ကလည်း ပျိုပျိုမေနှင့် အတွေးတူသည်။ ရာဇူး ရည်းစားများတာ မကြိုက်သူထဲ တွင် ပင်လယ်လည်းပါသည်။

“Man is freedom but he responsibility for his ac-
tions.” တဲ့ လူဆိုတာ လွတ်လပ်တဲ့သတ္တဝါဆိုတာ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အပြုအမူအတွက် အပြည့်အဝ တာဝန်ယူနိုင်ရမယ်တဲ့။ ငါဆို တာဝန်မယူနိုင်ဘူးထင်လို့ ဘယ်သူမှမတွဲတာ”

ဒါတော့ဖြစ်နိုင်သည်။

ပင်လယ်သည် ရုပ်ရည်ရှိသောသူဖြစ်သည်။ အကယ်၍ သူက ချစ်လျှင် ကြိုက်မည့်သူများ ရှိနိုင်သော်လည်း လုံးဝမစ။

“ငါက ငါ့ဘဝ ငါ့ပျော်ရွှင်မှုကို လာထိပါးမယ့် ဘယ်လိုအရာ မရှိသလဲ။ သည်းမခံနိုင်ဘူး။ ငါနေမှုထိုင်မှုကို လာချုပ်ခြယ်တာကိုလည်း မကြိုက်ဘူး။ သူတို့ကို ကြိုက်လိုက်တာနဲ့ သူတို့ပေါ်မှာ ငါ တာဝန်ရှိ မှာပဲဆိုတဲ့ စိတ်ဝင်မှာလည်း ဆိုးတယ်”

“ဝင်စရာလားကွ၊ မင်းကလည်း”

“ငါက မင်းမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဝင်နိုင်တာပေါ့။ ငါ့အကြောင်း မင်းလည်းသိသားနဲ့”

ဒါပဲလေ။ အတ္တကြီးသူတို့ထုံးစံအတိုင်း သူ့အကျိုးစီးပွား ပွန်းပဲ့မည်ဆို၍ ပင်လယ် ရည်းစားမထားခြင်းဖြစ်တာ ရှင်းသည်။ သူများအပေါ်လည်း အနာမခံနိုင်၊ သူ့အပေါ်လည်း အသာစံမှ မကြိုက်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါင်းခိုကြသည်။

ပျိုပျိုမေက ပင်လယ်နာကျင်သွားအောင် ဘယ်လောက်ပြောပြော ပင်လယ်က ပျိုပျိုမေအပေါ် ဘေးမဲ့ပေးထားသည့်ဟန်နှင့် ပျိုပျိုမေ ဘာပြောပြော ခွင့်လွှတ်သည်။ သူ သည်းခံပေါင်းတာဆိုလို့လည်း ပျိုပျိုမေနှင့် ရာဇူးသာရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ရာဇူးက ပင်လယ်ရဲ့ကွယ်ရာတွင် -

“နင် ပင်လယ်ကို နှစ်နှစ်နာနာ ဘာမှမပြောပါနဲ့ ပျိုပျိုမေရာ ပင်လယ်က ငါတို့ဖို့သာသည်းခံတာ။ တခြားသူအပေါ်ဆို ဘယ်တုန်းက သည်းခံလို့လဲ။ မပြောပါနဲ့ဟာ။ တိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန်ထောင် မလုပ်ပါနဲ့”

ဟုပြောတတ်ပြီး ပျိုပျိုမေက ပင်လယ်မကောင်းကြောင်း ပြောလျှင် အင်း အဲ လောက်သာ ပြောတတ်ပြီး ကျန်တာ ဒီကောင်က ဘာဖြစ် ညာဖြစ်ဆိုတာမျိုးတော့ ဘယ်တုန်းကမှ မပြောတတ်ပေ။

အခန်း (၁၂)

“မပြောတတ်လို့ မဟုတ်ဘူးရာဇူး။ မပြောချင်လို့ဆိုတာ နင် သိထားစမ်းပါ”

“နင်က ဒါလေးလုပ်ပေးရတာ ငြိုငြင်တယ်ပေါ့ဟုတ်လား” ဒါလေးဟု လွယ်လွယ်ပြောထွက်ရက်လေခြင်းဆိုသည် တွေးနှင့် ဗုန်းခွက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော ပျိုပျိုမေရဲ့ လက်တွေ့ ခင်းခနဲဖြစ်သွားသည်။

နင်အတွက် ငါက အသုံးချအရုပ်တစ်ရုပ်ထက် မပိုခဲ့ဘူးလား ရာဇူးရယ်။ ငါဆိုတာ လူသားတစ်ယောက်ဆိုတာလောက်တော့ နင် အသိအမှတ်ပြုပေးသင့်ပါတယ်။ နင်တို့တွေမှာတောင် ခံစားနာကျင် တတ်တဲ့ စိတ်ရှိရင် ငါလည်း ဘာသားနဲ့ထုထားတဲ့လူလဲ။

မိမိတို့လူ့စေတနာအားလုံးကို
ပိတ်ပင်ထားပြီးဖြစ်သည်။

“မိပျို”

“ဘာမိပျိုလဲ၊ ငါ့ကိုမိပျိုလို့ လာမခေါ်နဲ့။ ငါ နင့်အတွက် အလုပ်သမားလည်း မဟုတ်ဘူး။ အခိုင်းအစေလည်း မဟုတ်ဘူး ရာဇူး”

“ဂျောက်”

ပျိုပျိုမေ ဖုန်းချပ်လိုက်သည်။ ရင်ဘတ်ထဲတွင် နာကျင်နေသည့် ဝေဒနာက များနေပြီ။

“ဟင်”

မိုးတွေ ဝေါခနဲသည်းလာသံကြောင့် ပြတင်းပေါက်နားက သွားစဉ် ထီးနှင့်ထွက်လာသည့်ရာဇူးကို တွေ့ရသည်။

ပျိုပျိုမေ လိုက်ကာစကို ကိုင်ထားသောလက်ကို ဖယ်လိုက်သည်။ လိုက်ကာစတွေကြားမှ ရာဇူးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ကိုယ့်ဆီထွက်လာတာလား မျှော်လင့်ချက်နှင့် ရင်တိုဖိုတေ ဖြစ်သွားမိသည်။

မိုးရွာသွန်းနေတာ (၂) ရက် (၃) ရက်ထက်မနည်းတော့ပေ ထို့ကြောင့် အချိမ်းဓာတ်က ရှိနေပြီ။ ရာဇူးသည် ခဲရောင် အဖေ ဘောင်းဘီ၊ အင်္ကျီဝမ်းဆက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

အဝါရောင်ထီးလေးနှင့် ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲ လက်ထည့် လျှောက်နေပုံက တစ်မျိုးလေး။

မြင့်မားကျစ်လစ်သော အရပ်အမောင်း။ ခန္ဓာကိုယ်အချိုး အစားက ဘာဝတ်ဝတ် ကြည့်လို့ကောင်းသည်။ ဘယ်အချိန်ကြည့် ကြည့် ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။

“ဪ”

ရာဇူးတို့ခြံရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သောကားတစ်စီးကြောင့် ပျိုပျိုမေ အသက်မပါစွာ ‘ဪခနဲ’ ဖြစ်သွားသည်။

ကိုယ်က သူ ကိုယ့်ကိုလောချောမလို့လားဆိုသည့် အတွေးနှင့် ကြည့်နူးနေခဲ့သည်။ သူက တခြားကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့်တွေ့ဖို့ ချက်လာခြင်းရယ်ပါ။

အဝါရောင်ထီးလေးကို ပိတ်၍ ကားထဲသို့ ဆင်းသွားသည်။ ကားလေးသည် ခြံရှေ့မှ လျော့ခနဲထွက်သွားသည်။

ပျောက်သွားသော ကားအနက်ရောင်လေးကို ငေးရင်း မှုတ်ရည်ပိုင်းနေခဲ့တာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် သတိမထားမိခဲ့ပေ။

အဆက်မပြတ် ရွာသွန်းနေသော မိုးရေတွေကို ရပ်ကြည့်နေ ကြာလာတော့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့သလို ခံစားရသည်။

ကိုယ်က တစ်ယောက်တည်း ကြေကွဲနေချိန် သူက ကောင် မလေးတစ်ယောက်နှင့် နှစ်ပါးကြည့်နေသည်။

နှင့် ငါ့တက်ကို ဘယ်တော့မှ ထည့်မတွေးပေးဘူး ရာဇူးရယ်။

နောက်ဆုံး တစ်ယောက်တည်း ဤအခန်းထဲမှာရှိနေတာထက် စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ်ရှိချင်စိတ်ကြောင့် အနွေးထည်တစ်ထည်ကောက်ဝတ်လိုက်သည်။

အိမ်နေရင်း ဘောင်းဘီပွင့်ကြီးအစား ကွာတားပန် ခရမ်းရောင်ကို ပြောင်းဝတ်လိုက်သည်။

သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်သာဖြစ်သော ပျိုပျိုမေတွင် ယောက်ျားလေးတွေကို ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် အစိတ်အပိုင်းမရှိချေ။

အရပ်က (ငါးပေတစ်လက်မ) ခန္ဓာကိုယ်စိတ်က (၁၀၀ ပေါင်။ ပခုံးကျော်သောဆံပင်ကို အမြဲတစေ ပိုနီတေးပဲ စည်းထားတတ်သည်။

လင်းတာနှင့် ဆံပင်တစ်ခါတည်းစည်းထားတာက အိမ်ကြီးကွင်းကို ဖြုတ်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဆံပင်မှာ ကြီးကွင်းရာက ထင်းနေသည်။

အသားမညိုသော်လည်း ဖြူသည့်ထဲတွင် မပါချေ။ သူမတွေ့ရဲ့ အသားအရေလို ဝင်းဝါစိုပြေမနေပေမယ့် ပျိုပျိုမေရဲ့ မျက်စိတွင် အဖုအထစ် အစက်အပြောက်မရှိသလို အမွှေးနံ့သာ သနပ်ခါတို့လည်း ရှိမနေချေ။

ဘာမှမလိမ်း ဘာမှ မပြုပြင်ဘဲ အသားအရည်က အမပြန်၊ ခြောက်ကပ်မနေတာတော့ မိန်းကလေးတကာထဲမှာ

အားသာချက်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

“မေမေ သမီးအပြင်ခဏသွားမလို့”

အောက်ထပ်တွင် စာဖတ်နေသော မေမေ့ကို ခွင့်တောင်းသော်လည်း

ကိုယ်နှင့်ရင်းနှီးတဲ့လူကြီးတွေကိုဆို သမီးဟု သုံးနှုန်းတတ်ပြီး နှစ်မိန်းတွေနှင့်ကျတော့ ကျွန်မ။ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်ဆို နင်နဲ့ငါ သုံးဘတ်သော သူမက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပျိုကလေးတော့ မသုံးတတ်။ မိန်းကလေးတို့သည်ဟုလည်း ထင်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ရာဖူးက -

“မိန်းကလေးနဲ့တူတာ ဘာတစ်ခုမှမရှိဘူး။ ဂျမ်းတော့ပဲ နင်ကတော့။ ရင်ခုန်စရာလည်း တစ်စက်မှမရှိဘူး”

ဟု ဝေဖန်ခဲ့သည်။

နင် ရင်ခုန်စရာမလိုပါဘူးဟု အော်ပစ်ခဲ့ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ နှစ်တိတ်တိတ်လေး ကြေကွဲရတဲ့အကြောင်း ကိုယ်ကလွဲရင် တခြားသူ့ကိုသိခဲ့မှာလဲ။

“ဘယ်လဲ မိုးတွေရွာနေတာကို အိမ်ထဲမှာပဲနေတာ မဟုတ်ဘူး ဟိုဘက်အိမ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေရဲ့၊ မပိုးတို့ဆိုင်ဘက်”

“ပိုးပိုးတို့ဆီလာ ဒါဆိုခဏလေး။ မေမေ သူ့ဆီမှာ အကျိုးမရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေမေက ဖတ်လက်စာအုပ်ကို ထားခဲ့ပြီး အပေါ်ထပ်ထဲ တက်သွားသည်။ ပြန်ဆင်းလာတော့ လက်ထဲတွင် ပိတ်စတွေပါလာ သည်။

“နှစ်စုံနော်၊ ပိတ်စအရင်ပေးထားလိုက်။ ရော့ ဒါက ဟိုနေ့က ရွေးခဲ့တဲ့ဝတ်စုံဖိုးလို့။ အဆင်ပြေသလိုသာ ကြည့်ချုပ်ပေးလို့”

မေမေလက်ထဲက ပိတ်စထုပ်နှင့် ပိုက်ဆံကို လှမ်းယူလိုက် သည်။

မေမေက ထိုင်ခုံတွင် ပြန်ထိုင်ကာ စာအုပ်ကိုယူပြီးမှ-

“ဘာပိတ်ကူးတွေပေါက်လို့လဲ။ မိုးစဲမှသွားတာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု လှမ်းပြောနေသေးသည်။ ပျိုပျိုမေ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အဆာဟို ရောင်စုံဖဲထီးလေးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ပိတ်စထုပ်ကို ရင်ဘတ် နား၌ ပွေ့ပိုက်ကာ ခြံထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။

မိုးရေနှင့်လေတို့က အလှအယက် ကျီစယ်လာသည် လမ်းပေါ်ရောက်တော့ ဘာရယ်မဟုတ် ရာဇူးတို့အိမ်ဘက်ရောက်သွား သည်။

သူ မရှိပါဘူးဆိုတဲ့အသိနှင့် မောလျှသွားပြန်သည်။

“ဟင်း”

“သက်ပြင်းတွေချလှချည်လား ညီမလေးရဲ့”

မပိုးက မော်တာစက်ကို တကျွန်းကျွန်း နင်းနေရင်းမှ လှမ်းပေး သည်။ ဆက်တီ ထိုင်စုံပေါ်မှာထိုင်နေရင်း -

“ဒီလိုပါပဲ မပိုးရယ်”

အရိပ်အကဲ နားလည်သူပီပီ မပိုးက ဘာမှဆက်မမေးတော့ ခဲ့။ ဆက်တီထိုင်ခုံထက်ကနေ လွတ်နေသော စက်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ကာ

“မပိုး... ညီမ ဒါလေးကိုင်ပေးမယ်နော်”

ချုပ်လက်စပိတ်စကို ကိုင်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“လုပ်လေ”

မပိုးဆီလာလည်ရင်း မပိုးတစ်ယောက် အပ်ထည်တွေနှင့် နိုင်မနင်းဖြစ်နေတာကို ကူရင်း နောက်ကျ သင်ရင်းနှင့် ပျိုပျိုမေလည်း နည်းနည်းပါးပါး ချုပ်တတ်နေပါပြီ။

မပိုးသည် သူမတို့နှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်သော်လည်း ပြေ သည်သူများမဟုတ်ပေ။ အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် အိမ်ထောင်ကျ တာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မုဆိုးမဖြစ်ရသည်။ ကလေး (၂) ယောက် ကျန်ခဲ့သည်။

အရွယ်ရှိ ရုပ်ရည်ရှိသော်လည်း နောက်အိမ်ထောင်မထူတဲ့ အိမ်ရှေ့တွင် အိမ်လုံးသေးသေးလေး ဆောက်ကာ စက်ချုပ်ဆိုင်လေး နှင့်ထားသည်။ ရယ်ဒီမိတ်တွေ ဘယ်လောက်ပေါပေါ မပိုးတို့စက်ချုပ် ဆိုင်တွင် အမည်များ ပုံအောနေအောင် ချုပ်ရပါသည်။

“ညီမလည်း မပိုးဆီက စက်ချုပ်သင်မယ်”

လို့ဆိုခဲ့တုန်းက မပိုးက ရယ်စရာပြက်လုံးကြားလိုက်ရသလို နှင့် တလိုက်လိုက်ရယ်က -

“အမယ်လေး ပျိုပျိုမေရယ် ... သူဌေးသမီးက စက်ချုပ် သင်မယ်ဆိုတော့ မပိုးကို ဟာသလာပြောနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး နော်”

“မဌေးပါဘူး မပိုးရယ်။ တကယ်သင်မှာပါ။ အိမ်အတွက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဝင်ငွေရအောင်ပေါ့။ ညီမလည်း ဒီ semester ပြီးရင် ကျောင်းပြီးတော့မယ်လေ။ အဲကျ ညီမကို စက်ချုပ်သင် ပေးနော်”

“သင်ချင်ရင် ခုလည်းသင်ပေးလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မပိုးကို လာနောက်နေတာလား။ မပိုးက သင်မယ်ဆို အဆုံးထိသင်မှ ကြိုက် တယ်နော်။ တစ်ဝက်တစ်ပျက် သင်တာတော့မကြိုက်ဘူး”

“တကယ်သင်မှာပါဆို။ ညီမကိုယ်ပိုင် ဒီအလုပ်ပဲ သဘော ကျတာ။ မပိုးလို အိုးမကွာ အိမ်မကွာ လုပ်ရတဲ့အလုပ်ဆို ပိုသဘောကျ တယ်”

“သူဌေးသမီးကတော့ လုပ်ပြီ”

“မပိုးရယ် ... အဲဒါ အရင်တုန်းကပါ။ ခုက ညီမတို့လည်း အဆင်ပြေလှတယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုပဲ အခြေအနေမပျက်အောင်

နေနေရတာ။ တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှဖြစ်မှာလေ”

မပိုးက ဆင်ပိန်ကျွဲလောက်ပါဟု နောက်ပေမယ့် ပျိုပျိုမေ မတုံ့ပြန်မိပေ။ ကိုယ့်အိမ်တွင်းရေးကို ကိုယ့်ထက် ဘယ်သူမှ ပိုမသိ နိုင်ပေ။ မေမေ ရှယ်ယာဝင်ထားသော ကုမ္ပဏီမှာ မိုင်းနက်ပြသည့် အနေအထားသို့ရောက်နေသဖြင့် စီးပွားရေးက ကျပ်တည်းလာသည်။

ဖေဖေကျတော့ အစိုးရဝန်ထမ်း။ ဌာနတွင်း ပြဿနာတစ်ခု ကြောင့် ရာထူးက လျော့ရမလို့ နယ်စွန့်ပဲ ပြောင်းရမလို့ ကြားနေရ သဖြင့် အိမ်မှာလည်း အရင်လို မအေးချမ်းတော့ပေ။

မေမေမှာလည်း ဗေဒင်တွေမေး ယတြာတွေချောရတာလည်း မနည်းတော့ပေ။ ဟိုဆရာက ကောင်းတယ်ဆိုလျှင် သွားမေး။ ဒီဆရာ ကောင်းတယ်ဆိုရင် မေးနှင့် ဆရာများသားသေနေသည်။

အပြင်ပန်းကြည့်လျှင် တိုက်ကြီးကာကြီးနှင့် နေရပေမယ့် အတွင်းတွင် ပြဿနာတွေ ဗရမဖြစ်နေတာတော့ လူမသိပေ။

သူမလည်း အလုပ်တစ်ခုခုတော့ လုပ်ချင်နေသည်။ တီထွင် ဆန်းသစ်ရတာ ဝါသနာပါသူမို့ ဒီခိုင်းဇာတ်တွင် ပိုအားသန်သည်။ သို့ကြောင့် စက်ချုပ်တတ်လျှင် ကိုယ်ပိုင်ဒီခိုင်းထွင်ကာ ဆိုင်ဖွင့်မည်။

ကိုယ်ချုပ်လို့ရသည့်အထည်ကို ကိုယ်ပိုင်တံဆိပ်ကပ်က ဆောင်းမည်။ ထိုသို့ စိတ်ကူးရှိသော်လည်း ဖည်သူ့ကိုမှ မပြောရသေး ပေ။ အထည်ကြီးပျက်ဖြစ်တော့မည့်အခြေအနေတွင် ထိုသို့လုပ်လျှင်

မေမေက ခွင့်ပြုမည်တော့မဟုတ်။ မတတ်နိုင်။ သူမကတော့
လောကဝံဆိုတာ ဘာမှန်းမသိပေမယ့် ဝင်ငွေနည်းနေသည့်အချိန် ဘာမှ
မလုပ်ဘဲ ထိုင်စားနေလျှင် ကုန်မှာတော့သိသည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ
မတိုးပွားလာဘဲ ပွန်းရာက ပဲ့၊ ပဲ့ရာက ပဲ့လာမည်။ အတတ်ပညာ
တစ်ခုကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်မြောက်ထားလျှင်တော့ ဘယ်
တော့မှ ငတ်ပြတ်လိမ့်မည်မဟုတ်။

အိမ်ရေ့စီးပွားရေး အခြေအနေကို ချန်၍ ထိုသို့ပြောတော့
မပိုးက -

“ညီမလေးက လိမ္မာလိုက်တာ။ တချို့ဆို ရှာဖွေစဉ်းစားဆူး
ဖြုန်းဖို့ပဲ စဉ်းစားနေတာ။ ငါ့ညီမလေးက အများကြီးတော်တယ်”
ဟု ချီးကျူးလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူမဆိုင်သို့လာပြီဆို ကြယ်သီးပေါက်ကလေး
ဖောက်ပေးပါဦး။ လက်ချုပ်ကလေး လိုက်ပေးပါဦးနှင့် အောက်ခြေက
အစ အကူအညီတောင်းသလိုနှင့် သင်ပေးသည်။

ခုဆို သူမ စက်တောင် ပြောင့်အောင်နင်းတတ်ပါပြီ။

“တိတ်လှသည်လား ပျိုပျိုမေရဲ့။ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ
ကေန္တ ရာဇူးကြောင့်ပဲ ဖြစ်မယ် ဟုတ်လား။”

တကျောင်းကျောင်းမြည်နေသော စက်သံ ရပ်သွားသည်။

အခန်း (၁၃)

“မပိုး ဘယ်လိုသိတာလဲဟင်၊ ညီမရဲ့ပုံစံက အဲဒီလောက်
တောင် အမှုအရာပျက်နေပြီလားဟင်”

ပျိုပျိုမေ စက်ခုံထက်မှာ ကိုယ်ကိုရွှေ့ကာ မပိုးဘက်သို့
ညီညီ အလောတကြီးမေးလိုက်သည်။

မပိုးက မတ်တပ်ရပ်၍ ဝိတ်စကိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာမှ
ပြောပြောသေးသဖြင့် ပျိုပျိုမေ အားမလို အားမရဖြင့် စက်ခုံမှထကာ
မီးရဲ့ဘေးသို့ ကပ်သွားစဉ် -

“မပိုးက ဗေဒင်ဆရာမတော့မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပျိုပျိုမေ
မိသိလာပြီဆိုရင် ဘာလို့လဲ စဉ်းစားစရာမလိုဘူးလေ။ ရာဇူးကြောင့်
ဖြစ်သစ်တိုင်း ပျိုပျိုမေ ရောက်လာတာပဲ မဟုတ်လား။”

“မပိုးရယ်”

ပျိုပျိုမေ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။

ရာဇူးနှင့်ပတ်သက်လျှင် မပိုးသည် ပျိုပျိုမေအတွက် ရင်ဖွင့် ဖော်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားချင်းတွေမို့ မပိုးက ရာဇူး ပျိုပျိုမေ နှင့် ပင်လယ်တို့အကြောင်း အူမ ချေးခါး အကုန်သိသည်။

ဤကလေး (၃) ယောက်သည် သူ့မျက်စိအောက်တွင် ကြီးကြပ်သည့် ကလေးများမဟုတ်လား။

ပင်လယ်၏ တစ်ကိုယ်ကောင်းစိတ်ရှိသည့်အကြောင်း၊ ရာဇူး၏ ရည်းစားပွေ့နောက်မှုအကြောင်း၊ ပျိုပျိုမေ၏ ရာဇူးကသေဆိုသေရှင်ဆိုရှင် အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ် ဖြစ်နေသည့်အကြောင်း၊ အားလုံးကို သိနေ အားလုံးနှင့် ရင်းနှီးနေသော်လည်း မပိုးက နှုတ်လိုသူ၊ ဟိုလူလေးလျှင် တစ်မျိုးပြော၊ ဒီလူလာလျှင် တစ်မျိုးပြောနှင့် စကားရောင်းဝယ် လုပ်တတ်သူမဟုတ်။

ထို့အတွက်ကြောင့် ရာဇူးနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ညစ်စရာ၊ စိတ်ဆင်းရဲစရာများကို ပျိုပျိုမေ ရင်ဖွင့်မိသူမှာ မပိုးတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိပါသည်။

ယခုလည်း သူမတောင် ဘာမှမပြောရသေး မပိုဘက်၊ ထွက်လာသောစကားကြောင့် ပျိုပျိုမေ ရှက်ရွံ့စွာနှင့်မေးမိသည်။

“ခု ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ မပိုးရယ်။ ဟိုတစ်လောက သူ့အတင်းလိုက်နေတဲ့ ကောင်မလေးလေ သိတယ်မလား”

“ဆေးကဆိုတဲ့ တစ်ယောက်လား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ အဲ့တစ်ယောက်ကိုသူ အဲဒီတုန်းက ဘယ်လိုချဉ်းကပ်ကပ် မရဘူးလေ။ သိပ်မကြာခင်ကျတော့ ဘယ်လို ဖြစ်လဲ မသိဘူး အဆင်ပြေသွားလိုက်ကြရော။ အဲ့ကောင်မလေးက ကြားရသလောက်တော့ မာနတွေ ခေါင်ခိုက်နေတာပဲတဲ့”

“ရာဇူးက စန်းပွင့်တယ်လေ ပျိုပျိုရဲ့။ နောက်ပြီး ချစ်မွှေးသည်း ပါတယ်။ စကားလည်း ပြောတတ်တယ်။ မိန်းမကျမ်းလည်း ကျေတော့ အဆင်ပြေသွားကြတာ မဆန်းပါဘူး”

မပိုးက ကိုက်ပြီးသာပိတ်စတွေကို တယုတယ ခေါက်ထပ်ခင်း ပြောသည်။

ပျိုပျိုမေ မျက်နှာခပ်ငေးငေးဖြစ်သွားကာ ခေါင်းဆတ်မိသည်။ ဟုတ်တယ်၊ ရာဇူးက မိန်းမကျမ်းကျေသူတစ်ယောက်။ ဘယ်မိန်းမကလေးကို ဘယ်လိုစကားပြောရမလဲ၊ ဘယ်မိန်းမကလေးကို ဘယ်လို ခြုံငုံရမလဲ ကောင်းကောင်းကြီးသိသည်။

“အဲဒါနဲ့ အခုဖြစ်တာနဲ့က ဘယ်လိုဆက်စပ်တာလဲ”

“ဪ... ဟုတ်”

မပိုးရဲ့သတိပေးစကားကြောင့် အသိပြန်ဝင်လာကာ စကားဆက်လိုက်သည်။

“သူတို့တွေ ပြေလည်သွားကြတယ် မပိုး။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာဘူး မပိုးရယ်။ ရာဇူးက အဲဒီကောင်မလေးက မကြိုက်လို့တုညီမကို ရှောင်ခိုင်းတယ်”

ဒီစကားပြောတော့ ပျိုပျိုမေ မျက်ရည်တွေ မထိန်းနိုင်တော့ပါ။

ရာဇူး သူမရှေ့မှာတင် ရည်းစားထားခဲ့တာ သက်စေ့မတာ ဘယ် ကောင်မလေးကြောင့်နှင့်မှ သူမကို ဖယ်ထုတ်ခဲ့တာမရှိ။

ယခုကျတော့ သူနှင့်သူမကို အတူတွဲမပြင်ချင်ဘူး ကောင်မလေးက ပြော၍ ရှောင်ပေးပါတဲ့။ ပြောထွက်ခဲ့သည်။ ထိုစကားကို ရာဇူး ရက်ရက်စက်စက် ပြောထွက်ရက်ခဲ့သည်။

“ညီမရယ်”

မပိုးက စိတ်မကောင်းသလိုနှင့် ပျိုပျိုမေ၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဖျစ်သည်။

နောက် ဆွဲခေါ်ကာ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်စေသည်။

ပြီးတော့ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ပျိုပျိုမေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး -

“တကယ်တော့ တစ်ဖက်သတ်ဆိုတာ ပင်မန်းပါတယ်ကွာ”

ရာဇူးအကြောင်းလည်း သိသားနဲ့။ စစချင်း ကဲကဲသည်သည်ကာလမှိတ်ခိုလိုပြောတာ မဟုတ်လား။ သူ ဘယ်တုန်းက ညီမတို့ (၂) ယောက် မခေါ်မပြောဘဲ နေနိုင်လို့လဲ။ သူက ရှောင်ဆိုရင် ရှောင်ပေါ့။ ရှောင်နိုင်တဲ့အခါ သူလာခေါ်မှာပဲလေ”

“အဲဒါကို ထားပါတော့။ အဆိုးဆုံးက အဲဒီကောင်မလေးက ညီမကို အထင်လွဲပြီး စကားမပြောဘူးတဲ့။ အဲဒါ ညီမကို သူနဲ့ မဟုတ်ကြောင်း သွားရှင်းပြပေးပါတဲ့”

“ဒါတော့ ရာဇူး တော်တော်လွန်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး စကားများကြတာ။ ကောင်မလေးက မတောင်းပန်ပေးနိုင်ဘူး။ မရှင်းပြပေးနိုင်ဘူးလို့ ပြောပစ်လိုက်တာ”

“ကောင်းတယ်၊ မပိုးလည်း ထောက်ခံတယ်။ ဒီလောက် အောက်ကျခံပေးစရာမလိုဘူး။ မပိုး မြှောက်ပေးတာတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ညီမ နားလည်ပါတယ်”

“အချစ်ဆိုတာ လိုက်လေ ပြေးလေ သဘောရှိတယ်ပျိုပျို။ ညီမက အချစ်နောက်ကို အူလျားဖယားလျား အပြေးလိုက်နေလို့ ထွက်ပြေးနေတာ။ တကယ်လို့ ညီမက မေတ္တာစစ်မှန်တယ်လား။ တစ်နေ့ ညီမက ဆက်မလိုက်တော့ရင်တောင် အချစ်က

ညီမနောက်ကို အတင်းမရမက ပြန်လိုက်ခဲ့မှာပဲ”

“တ တကယ်လား ဟင်”

အားကိုးတကြီးနှင့် မဝံ့မရဲ မေးလာသော မျက်ဝန်းတွေကြည့်ပြီး မပိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အဲဒါကြောင့် ညီမ ရာဇူးအပေါ် အလျှော့ပေးနေတာတွေ ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်တော့”

“ဟင် ... အဲဒါဆိုရင် သူနဲ့ညီမ ပိုပြီးဝေးသွားကြမှာပဲ မပိုးရယ်။ ခုတောင် ညီမကသာ အတင်းလိုက်ခေါ် အတင်းလိုက် ပြောနဲ့။ ညီမက သွားမပြောရင် သူက ပိုလို့တောင် သဘောကျနေ ပါပေါ့”

သူနှင့် တစ်ရက်လောက် စကားမပြောရလျှင် တစ်လောက် မတွေ့မမြင်ရလျှင် မနေတတ် မထိုင်တတ်သော တိမ်အကြောင်း ကိုယ်သိနေ၍ ပျိုပျိုမေ လက်မခံနိုင်သလို ပြောမိသည့် ကိုယ့်ဘက်က ရှောင်ခွာပြီး စိမ်းကားသွားကြပြီဆိုလျှင် ကိုသူ့အနီးသို့ ဘယ်လိုမှ ပြန်ကယ်လို့မရမှာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိနေပြန်သည်။

မပိုးက စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့နေသော သူမကို ကြည့်၍

“မနီးကို မယုံဘူးလား”

“မပိုးကို ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ရာဇူးနဲ့ဝေးရမှာတော့ ကြောက်တယ်မဟုတ်လား” သူမ ခေါင်းမညိတ်ပြပေမယ့် မပိုးသိနေပြီးသားကိစ္စပဲလေ” တစ်ရက်လေးတောင် မဝေးနိုင်သူက ကိုယ့်ဘက်မှ စတင်

ရှောင်ခွာရမည်ဆိုတော့ -

“မပိုးပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြည့်ပါ။ ခု ရာဇူးက ညီမ ကိုလုပ်ပေးနေတာတောင် ညီမကို အသိအမှတ်မပြုတာက ကိုနီးလွန်းလို့မမြင်နိုင်တာ”

“နီးလွန်းလို့”

“ဟုတ်တယ်၊ အမြဲတမ်း နီးကပ်နေတော့ ညီမလုပ်ပေးတဲ့ ညီမရဲ့ အနစ်နာခံမှုတွေ၊ ညီမရဲ့က မေတ္တာတရားတွေကို သူ မမြင်ဘူးလေ”

“-----”

“အဲဒါကြောင့် မပိုးပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်။ ချက်ချင်းကြီးတော့ ဘူးပေါ့။ နည်းနည်းကြာလာရင် ရာဇူး ညီမကို သတိရလာလိမ့် ညီမရဲ့ စေတနာ၊ မေတ္တာတွေကို အသိအမှတ်ပြုလာလိမ့်မယ်” မပိုးကတော့ အခိုင်အမာပြောနေသည်။

သူ့ဆီက မေတ္တာတရားကို ကိုယ်က မျှော်လင့်နေသူမို့ အခြေ အတည်တန်ကောင်းပါရဲ့ အတွေးနှင့် ပျိုပျိုမေ မပိုးရဲ့အကြံကို လက်ခံ ပြန်သည်။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်တော့ မေမေက -

“ပျိုပျိုရေ၊ ရာဇူး စောစောတုန်းကပဲ ပြန်သွားတယ်။ အကြီးကြီးစောင့်နေတာ သမီးကရောက်မလာလို့ မစောင့်နိုင်တော့လို့ ထင်ခဲ့ရဲ့။ သမီးရောက်လာရင် သူ့ကို ဖုန်းဆက်ပေးပါတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ”

ဟုတ်ကဲ့လို့ပြောပြီး ဖုန်းခွက်အနီးသို့ ချက်ချင်းရောက်သွားသည်။ ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်ကာ ဂဏန်းတွေကို နှိပ်ဖို့ပြင်ပြီး-

“အပြီတစေ နီးကပ်နေတော့ ညီမလုပ်ပေးနေတဲ့အရာ ညီမရဲ့ စေတနာ မေတ္တာတွေကို သူ မပြင်နိုင်ဘူးလေ”

မပိုးရဲ့စကားက နားထဲဝင်လာသည်။ ဖုန်းခွက်ကို မချော့ချချင်နှင့် ချလိုက်သည်။ အပေါ်ထပ်သို့ လေးကန်သောခြေလှမ်းစေနှင့် တက်ခဲ့သည်။ မျက်နှာစာခန်းစည်းကြားမှ မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းက တံခါးပွင့်ကာ ဖုန်းပြော၍ မောနေသော ရာဇူး။

ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်ဖုန်းမဆက်မချင်း သူ့မျှော်လင့်နေသလို မည်ဟုထင်ခဲ့သည်။ သူ့ကတော့ တခြားသော မိန်းကလေးနှင့် မေလား မောလား စကားတွေဆိုနေနှင့်။

မပိုးဆိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ခဲ့တာ မှန်နေပါလား။ စိတ်ခံစားချက်ဘို့သည် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးမနေဘဲ လေးလေးသော အရာဝတ္ထု ဖိမိနေသလို ဖိစီးနေခဲ့သည်။

ငါ့ဘက်တစ်ချက်လေးတော့ နင် လှည့်ကြည့်ပေးသင့်တယ် ဘာဖူးရယ်။

တစ်ရပ်ကွက်တည်းသားဖြစ်ပေမယ့် ကျောင်းကိုတော့ သုံးယောက်သား အတူတူသွားတာ ရှားသည်။

ပင်လယ်နှင့်အတူတူ သွားဖြစ်လျှင်တောင် ရာဇူးနှင့်တော့ အတူတူ မသွားဖြစ်။

ပျို့ပျီမေနှင့် ပင်လယ်က ကျောင်းကို အတန်းချိန်နီးမှသွား ခြင်းဖြစ်ပြီး ရာဇူးကတော့ မနက်လင်းတာနှင့် စားသောက်ပြီး ချက်ချင်း အိမ်ပြင်ထွက်သည်။

သူနှင့် လတ်တလော ချစ်သူဖြစ်နေသည့် ကောင်မလေးဆီ သွား ကျောင်းတူလျှင် အတူတူလာ၊ ကျောင်းမတူလျှင် ကောင်မလေး ကို လိုက်ပို့ပြီးမှ လာတတ်တာမျိုး ဖြစ်သည်။

ပင်လယ်က သူ့အိမ်က ကားနှင့် ကျောင်းတက်သည်။ အစ တွဲ ပျို့ပျီမေသည် အိမ်က ကားနှင့်ကျောင်းတက်သည်။

ယခုတလော အိမ်၏ စီးပွားရေးအခြေအနေကြောင့် ပျို့ပျီ မေနေသော ကားကို ရောင်းလိုက်ရသည်။ ကားတစ်စီးကျန်သော်လည်း ဆေးနှင့်မေမေအတွက် အသုံးလိုသဖြင့် ပင်လယ်ကို လာကြိုခိုင်းရ သည်။

တကယ်တမ်း ပင်လယ်နှင့် ပျို့ပျီမေတို့ရဲ့အိမ်က ရာဇူးတို့ အိမ်လောက် မနီး။ သို့သော် ပင်လယ်က သူ့သူငယ်ချင်းအကြောင်း သိ၍ ဘာမှမပြော။ ဒါပေမဲ့ ...

အခန်း (၁၄)

“မနေ့က ငါ့ဆီ ရာဇူးရောက်လာသေးတယ် ပျို့ပျီ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ည တော်တော်နက်မှပြန်သွားတာ။ နှင့်အိမ် ကိုလာတာ နှင်ခွဲမတွေ့လို့တဲ့။ နောက်ပြီး နှင့်ကို ဖုန်းဆက်ခိုင်းတာ မဆက်လို့တဲ့”

“-----”

“ဒီတစ်ခါတော့ ငါလည်း သူ့ကို ဝေဖန်ပစ်လိုက်တယ်”

“ဘာကိုလဲ”

ပင်လယ်ရဲ့ကေားက အဆက်စပ်မရှိသဖြင့် ပျို့ပျီမေ စကား ထောက်လိုက်သည်။

“ရာဇူးက အတူတူသွားကြဖို့ မပြောဘူးလား”

တော့မေးသည်။ ပျိုပျိုမေက နှုတ်မှမဖြေဘဲ ခေါင်းရစ်တော့ ပင်လယ် ဆက်မမေးတော့ပေ။

“ဒီကောင်လုပ်ပုံကမဟုတ်တာ။ သူ ဘယ်ကောင်မလေးလေးလေးနက်နက် ရှိဖူးလို့လဲ။ ခုလည်း ဒီကောင် ဘာတွေ ဂေါက်သလဲမသိဘူး။ ငါ ဝေဖန်ပစ်လိုက်တော့ သူ ဒေါသဖြစ်သွားတယ်”

“-----”

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းပဲကွာ။ ဒီလောက်ထိတော့ အနိုင်မယူသင့်ပါဘူး”

ပင်လယ်ရဲ့စကားကြောင့် ရင်ထဲ လိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည့် လွယ်အိတ်ကို ကိုင်ထားသော လက်ချောင်းတွေက တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

“ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်တဲ့ ပင်လယ်တောင် ငါ့ကရုဏာတတ်ခဲ့ရင် ငါနဲ့နင်က ပင်လယ်နဲ့ငါ့ထက် ပိုပြီးရင်းနှီးခဲ့တယ် ရာဇူး။ ငါ့ကို ပင်လယ်က တွေးပေးခဲ့သလို နင်ကော ငါ့ဘာလို့မတွေးပေးနိုင်ရတာလဲ”

“ငါ ဖုန်းမဆက်တာကော”

“နည်းတောင် နည်းသေးတယ်လို့။ ငါသာဆို အဲဒီလိုမရင် ဖုန်းခွက်ကိုချပြီး မင်းအိမ်လာပြီး မင်းကို ပါးရိုက်တယ်လို့”

“ဟာ ... နင်ကလည်း ဘာလို့ အဲဒီလိုသွားပြောတာလဲ။ အချင်းချင်းကို”

ဟော အချင်းချင်းကိုတဲ့။

ရာဇူး ထာဝစဉ် သုံးတတ်သော အချင်းချင်းဆိုသည့် စကားသုံးက ဘယ်ချိန်က ပျိုပျိုမေရဲ့ နှုတ်ဖျားပေါ်မှာ ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်နေသလဲ။

“အဲဒါပဲ ... နင်နဲ့ငါ ပြဒါးတစ်လမ်း၊ သံတစ်လမ်းဆိုတာ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

ပျိုပျိုမေ ခပ်ဆတ်ဆတ် လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ပင်လယ်က ဘာမှမဖြေသေးဘဲ ကားကိုပါကင်ထိုးနေသည်။

ကားပါကင်ထိုးသည့်နေရာက ကပ်ကပ်သတ်သတ်မို့ ပင်လယ် ထိုတွင် အာရုံရောက်နေသဖြင့် ပျိုပျိုမေ ပြောဖြစ်တော့။

လူနှစ်ယောက်ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်သည်။ ရာဇူးက စိတ်တိုစိတ်ဆတ်သည်။ ဒီလောက် နေရာကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲတွင် ဘယ်တော့မှ ကားမရပ်။ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး နေရာကျယ်ကျယ် လွင့်လွင့်တွင် သွားရပ်သည်။

ပင်လယ်ကျတော့ စိတ်ရှည်သည်။ စည်းစနစ်ရှိသည်။ ဘယ်လောက်နေရာကျဉ်းကျဉ်း သူ့ကားအတွက် နေရာတစ်နေရာစာရလျှင် ရအောင် ပါကင်ထိုးတတ်သည်။

သည်းမခံကြတာခြင်းတူပေမယ့် ပုံစံချင်းတော့မတူပေ။ ရာဇာသည်းမခံတတ်တာက ဒေါသကြောင့် စိတ်တိုလွယ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ကျတော့ သူ့ကို ထိခိုက်လာမည့်ကိစ္စ၊ သူ့အကန့်ကို ထိခိုက်လာမည့်ကိစ္စဆိုလျှင် မည်သည့်ကိစ္စကိုမှ သည်းမခံတတ်ပေ။

သူတို့ (၂) ယောက်စလုံး သည်းခံကြတာ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ အဲဒါက ပျိုပျိုမေအပေါ်တွင် ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်သည် ပျိုပျိုမေက သူ့အပေါ် ဘယ်လောက်ထိ ပက်လက်စက်စက်ပြောပြော အပြစ်မယူတတ်ပေ။

ရာဇူးကျတော့ ပျိုပျိုမေနှင့် ဘယ်အချိန် စကားများများ စကားကတောက်ကဆဖြစ်ဖြစ် ချက်ချင်းပြောခေါ်သည်။

သူမက သက်ညှာတာက ပင်လယ်ဖြစ်ပြီး သူမကို ဘယ်တော့မှ မသက်ညှာသူကတော့ ရာဇူးဖြစ်သည်။

ထိုသို့ မသက်ညှာတတ်သူကိုမှ သူမကလည်း ချစ်ခင်နှေးမိသည်။

“တော်ပါပြီ မပြောတော့ဘူး”

“မပြောလည်း နေပေါ့”

ဘာကြောင့်ဆိုတာ ပြောမိရင် နှစ်ယောက်သား စကားများ နိုင်တာမို့ ပင်လယ်က ဆက်မပြောတော့သလို ပျိုပျိုမေကလည်း

အတင်းလိုက်မမေးတော့ပေ။

“နင့်အတန်းတက်မှာလား”

“အတန်းတက်ဖို့ ကျောင်းလာတာပဲ။ ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ ကောင်စုတ်”

“မသိဘူးလေ၊ နင်လည်း ရာဇူးရဲ့အကျင့်တွေ ကူးပြီး ကျောင်းပြီးခါနီးမှ အကျင့်တွေ ပျက်နေတာ။ အတန်းလည်း မမှန်ဘူး။ ဘယ်သွားနေလဲဆိုတော့လည်း ဘယ်မှမသွားဘူး”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ။ ဘာမှမထူးတာကိုပဲ ရေးကြီးခွင့်ကျယ် လုပ်မနေနဲ့။ နင် သူများအပေါ်ပဲ ဆရာကြီးအထာ ချိုးလို့ရမယ်၊ ငါတော့ လာမလုပ်နဲ့”

“နင့်လည်း မလုပ်ပါဘူး”

“အံ့မယ် ကောင်စုတ်... ပြုံးပြီးပြီးကြီးနဲ့ စကားကို အထာနဲ့ ပြောနေတယ်။ သေတော့မယ်”

ပြုံးစိစိနှင့် ဖြေလိုက်သော ပင်လယ်ကြောင့် ပျိုပျိုမေ မျက်နှာ နှစ်ခဲဖြင့် ပင်လယ်ကို လိုက်ရိုက်တော့သည်။

ပင်လယ်က ပျိုပျိုမေရဲ့ ရိုက်ချက်တွေကို ရှောင်ရင်း တိမ်းတိမ်း တစ်နေရာသို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

“ဘာလဲ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဟိုမှာ”

အမေးကိုမဖြေဘဲ ဟိုမှာဆိုသဖြင့် ပျိုပျိုမေ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာတည်သွားသည်။

ကားပေါ်မှဆင်းလာသော ရာဇူးက သူမတို့ (၂) ယောက်ကို မြင်ပုံရသည်။

စောင့်ဦးဆိုသည်ပုံစံနှင့် လက်လှမ်းပြသည်။

ဂျင်းဘောင်းဘီပြာနှင့် စပို့ရှပ်အနီရောင် ဝတ်ထားကာ ထိုပေါ်မှ မေ့ရှာအင်္ကျီအဖြူရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဘာမှထူးပြီး မပြင်ဆင်ထားသော်လည်း ရာဇူးက ခန္ဓာကိုယ်သဏ္ဍာန်၊ အရပ်အမောင်းတို့ကြောင့် ဘယ်နေရာကကြည့်ကြည့် ထင်းလင်းနေသည်။

လမ်းလျှောက်လာပုံက စမတ်ကျသည်။

“နင် ဘယ်လဲ၊ ခဏစောင့်ဦးလေ”

ခြေလှမ်းရှေ့ဆက်လိုက်သော ပျိုပျိုမေကြောင့် ပင်လယ်လှမ်းမေးသည်။

ပျိုပျိုမေက လာနေသောရာဇူးကို ဆက်မကြည့်တော့ဘဲ အတန်းဘက်သို့ ညွှန်ပြကာ ဘာမှမပြောဘဲ ထွက်သွားသည်။

“ပျိုပျိုမေ”

ရာဇူး လှမ်းခေါ်သော်လည်း ပျိုပျိုမေက လှည့်မကြည့်ပေ။ ပင်လယ်အနီးသို့ရောက်တော့ -

“ပျိုပျိုမေက ဘာလဲ၊ ဘာအချိုး ချိုးနေတာလဲ”

မကျေနပ်သလို ပြောတော့ ပင်လယ်က ပခုံးတွန့်ပြီး ခြေခမ်းကို ရှေ့ဆက်ရင်း -

“ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“မဟုတ်သေးဘူး”

“ဘာမဟုတ်သေးတာလဲ”

“ပျိုပျိုမေ ဘယ်တုန်းက ငါ့ကို ဒီလိုအချိုး ချိုးဖူးလို့လဲ”

စကားမပြောသည့်အပြင် လှည့်တောင်လှည့်မကြည့်ဘူးသော ပျိုပျိုမေရဲ့ အပြုအမူကြောင့် ရာဇူး မခံချိမခံသာ ဖြစ်မိသည်။

ကိုယ် ဘာပဲပြောပြော ဘယ်တော့မှ ကြာကြာစိတ်မဆိုတတ်

မိန်းကလေး။ ဘာပဲခိုင်းခိုင်း မညည်ညူတတ်သည့် မိန်းကလေးက မိန်းမိမ်း အမူအရာတွေလုပ်ပြတော့ သူ စိတ်ထဲ စပ်ဖျင်းဖျင်းနှင့် ဆက်နေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းလုပ်ပုံကကော ဟုတ်လို့လာ။ ကျောက်

တောင်တောင် နွဲ့ပါများလာရင် လှုပ်သေးတာပဲ။ ပျိုပျိုမေကကော သားနဲ့ထုထားတဲ့ သူမို့လဲ။ မင်းရဲ့အနိုင်ယူမှုတွေကို သူ ဘယ်ဘက်ကြာကြာ သည်းခံနိုင်မှာလဲ”

“ငါက ဘာတွေ အနိုင်ယူနေလို့လဲ”

“ဒါတော့ မင်းပဲ သိမှာပေါ့”

ပင်လယ်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောလိုက်ပေမယ့် ရာဇူးရင်ထဲမှာ
ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်မသွားဘဲ ခံရခက်စွာ စပ်ဖျင်းဖျင်း။ စိတ်ထဲမှာ
အလိုမကျ။ ဘာကိုအလိုမကျသလဲ ဆိုတော့လည်း တိတိကျကျ
မပြောနိုင်ပြန်။

အခန်း (၁၅)

ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားသော အခြေအနေနဲ့ ပျံ့ပျံ့မေ့က ထူး
ဦး ဝမ်းမနည်းမိတော့ပေ။

“ဘာဖြစ်လို့ရှက်ရမှာလဲ မေမေရယ်။ ဖေဖေ မကောင်းတာ
ထင်လို့ ရာထူးလျော့တာမှ မဟုတ်တာ။ ဖေဖေလက်အောက်က လူ
ကြောင်ဆိုတာ တစ်ရုံးလုံးသိပြီးသားပဲဟာ”

ဂုဏ်ကြီးရှင်မေမေကတော့ ရှက်လှချည်ခဲ့ဖြစ်နေသည်။ ခုံရုံး
ဆင်စစ်ဆေးမှုတွင် ဖေဖေလက်အောက်က ဝန်ထမ်းတွင် ပြစ်မှုထင်
ရှားသည်။

ထိုလူက ရာထူးမှ ပြုတ်၊ ထောင်ကျပြီး ဖေဖေက ရာထူး
ဆုတ်ကာ မြစ်ကြီးနားသို့ အပြောင်းအရွှေ့ပါသွားရသည်။

မပိုးပြောခဲ့သလိုပင် ဆင်ပိန်ကျွဲလောက်ဆိုသလို သူမတို့ အတွက် အခြေက ကိုင်ရိုက်ခံရလောက်အောင်တော့ အရမ်းမပျက် သွားပါ။

အရင်လောက် မပြေလည် မစိုပြေတာတော့ ရှိသည်။

ဖေဖေကို အဝေးမှာတစ်ယောက်တည်း မထားချင်သော မေမေအတွက်တော့ စိတ်ဆင်းရဲစရာ။

နောက်ဆုံး ဟိုသွားလိုက် ဒီပြန်နေလိုက်ဖို့ စီစဉ်ရသည်။ ဖေဖေကို တစ်ယောက်တည်း မထားခြင်းက ယောက်ျားမို့ အဝေးမှာ တစ်ယောက်တည်းမထားချင်သော ဇနီးမယားတစ်ယောက်ရဲ့ အတ္တ ဖြစ်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေမေ။ ဒီမှာက ဘာစိတ်ပူစရာရှိလို့လဲ။ သမီးက ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ဝန်းမှာ နေတာပဲ။ ပြီးတော့ ဒေါ်ကြီးမိုးလည်း ရှိနေတာပဲကိုး”

မေမေက ဟိုမှာ ဖေဖေအသားကျအောင် ခဏတစ်ဖြုတ် အတူလိုက်နေပေးသည်။ လက်ရှိအိမ်တွင် ပျိုပျိုပေနှင့် အိမ်အကူ ဒေါ်ကြီးမိုး ကျန်ခဲ့သည်။

ကားဒရိုင်ဘာ ဘကြီးညိုက မေမေနှင့်ဖေဖေကို လိုက်ပို့ပေး သည်။

“ကျွန်မတို့လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါတယ် မြလေးရယ်။

အတွက်တော့ မပူပါနဲ့၊ မေတို့ရှိနေသားပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဝေးမှာဆိုပေမယ့် (၂) နှစ်လောက်ပဲ နေမှာပဲ မဟုတ်လား။ ဘာမှစိတ်မညစ်ပါနဲ့ဗျာ”

ရာဇူးရဲ့မိတတွေကလည်း လာရောက်အားပေးကြသည်။ ထို ကြောင့်လည်း မေမေက ဖေဖေနောက်သို့ စိတ်ချလက်ချ လိုက်သွား ခြင်းဖြစ်သည်။

“ပျိုပျိုပေ”

“ဪ... ဒေါ်ကြီးမိုး”

“အောက်ထပ်မှာ မောင်ရာစုသစ်ရောက်နေတယ်” အောက်ထပ်မှာ သူရောက်နေတယ်ဆိုတဲ့စိတ်ကြောင့် လူက အောက်ထပ်မှ ဝုန်းခနဲထပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် ...

တက်ကြွလန်းဆန်းသွားသော အပြုံးသည် ချက်ချင်း ညှိုး သွားကာ -

“သမီးအိပ်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ ဒေါ်ကြီးမိုး”

“ဟင် ... ဪ... အေးအေး”

အိပ်နေတာမဟုတ်ဘဲ အိပ်နေတယ်ဟု ပြောခိုင်းသဖြင့် ဒေါ်ကြီးမိုးက နားမလည်သလို ကြည့်သည်။

နောက်တော့ သူမအလိုကျ ခေါင်းညိတ်ကာ အောက်ထပ်သို့

ထင်သွားသည်။

ပျိုပျိုမေ အိပ်ရာပေါ်သို့ ညှိုးရော်စွာ ပြန်လှဲချလိုက်မိသည်။ သူမသိပေမယ့် ရှောင်ဖယ်နေတာကိုတော့သိပေလိမ့်မည်။ သူထင်ယခင်နေတွေတုန်းက ဖေဖေနှင့် မေမေရှေ့မှာပဲ ပျိုပျို ရာဇူးနတ် ရှောင်ဖယ်ခြင်းက ပျိုပျိုမေ စိတ်ဆိုး၍ ရှောင်ဖယ်ခြင်းမဟုတ်ကို ထူးပြီးရှောင်ဖယ်မပေ။ သူ စကားလာပြောလျှင် အလိုက်အထိုက် လာကံသာ ထင်ပေလိမ့်မည်။

တုံ့ပြန်ခဲ့သည်။

လူကြီးသူမများရှေ့မှာပဲ သူကလည်း နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဟုမေးရယ်။ မိန်းကလေးဘက်က စမချစ်ရဘူးလို့ ဘယ်သူမှ တားမြစ်ပျိုပျိုဟု မမေးသကဲ့သို့ သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း နင့်ကိုငါ မကျေနပ်စိတ်ပင်မှ မရှိခဲ့ပေမယ့် မိန်းကလေးဘက်က စဖွင့်ပြောခွင့်မရှိတော့တာတွေများနေပြီဟု မပြောခဲ့ပါပေ။

အိပ်ရာထဲ လှဲနေရာမှ ဝန်းခနဲ ပြန်ထကာ ပြတင်းပေါက်ဆီ ဘော့ပါဘူး။

သို့ အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်သွားသည်။

ခန်းစည်းစလေးကိုလှုပ်၍ မသိမသာ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဟိုဘက်အိမ်သို့ ကူးသွားသော ရာဇူးရဲ့ကျောပြင်ကို မြင်သည်။ ကျောပြင်လေးကို မက်မက်မောမော ကြည့်မိပြန်သည်။

နောက်တော့ အိမ်ထဲဝင်ရောက်ကာ ကျောပြင်လေး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

လိုက်လေပြေးလေ သဘာဝတရားကို ပျိုပျိုမေ သေချာနားမလည်ပေမယ့် သူမနှင့်ရာဇူး ပို၍ ပို၍ ဝေးလာခဲ့တာကိုတော့ သတိထားမိခဲ့သည်။

သူကလည်း ပျိုပျိုမေရဲ့ ရှောင်တိမ်းခြင်းအနက်ပေဒကို သေချာရှောင်ဖယ်နေတာကိုတော့သိပေလိမ့်မည်။ သူထင်ယခင်နေတွေတုန်းက ဖေဖေနှင့် မေမေရှေ့မှာပဲ ပျိုပျို ရာဇူးနတ် ရှောင်ဖယ်ခြင်းက ပျိုပျိုမေ စိတ်ဆိုး၍ ရှောင်ဖယ်ခြင်းမဟုတ်ကို ထူးပြီးရှောင်ဖယ်မပေ။ သူ စကားလာပြောလျှင် အလိုက်အထိုက် လာကံသာ ထင်ပေလိမ့်မည်။

နင်နဲ့ဝေးတဲ့အရပ်မှာ နေခဲ့ပေမယ့် ငါ တစ်နေ့မှ မေ့မရခဲ့ဘူး။ နင်နဲ့ဝေးတဲ့အရပ်မှာ နေခဲ့ပေမယ့် ငါ တစ်နေ့မှ မေ့မရခဲ့ဘူး။ မိန်းကလေးဘက်က စမချစ်ရဘူးလို့ ဘယ်သူမှ တားမြစ်ပျိုပျိုဟု မမေးသကဲ့သို့ သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း နင့်ကိုငါ မကျေနပ်စိတ်ပင်မှ မရှိခဲ့ပေမယ့် မိန်းကလေးဘက်က စဖွင့်ပြောခွင့်မရှိတော့တာတွေများနေပြီဟု မပြောခဲ့ပါပေ။

... ငါလေ ... နင့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်ချစ် နင်မြင်အောင် မပြောပါဘူး။

ငါ့ရဲ့ ယုယမှုတွေ၊ ငါ့ရဲ့ကြင်နာမှုတွေ၊ ငါ့ရဲ့မေတ္တာတရားတွေ နင့်အတွက် ကြိုးတွေဖြစ်နေမှာ ငါအကြောက်ဆုံးပဲ ရာဇူး။

“ပျိုပျိုမေ”

“ဟင်”

“ပြေးလေ”

“-----”

“နင် ဘယ်ပြေးဦးမလဲ”

အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း စာလုပ်နေခဲ့နောက်ဆုံးနှစ် နောက်ဆုံးစာမေးပွဲကြီးက ရှေ့တစ်ပတ်တွင် နောက်တော့မှာပဲ စာမှာအာရုံရောက်နေသည်။

ရာဇူး ဘယ်အချိန် အိမ်ထဲရောက်၍ ဘယ်ချိန် သူမရောက်နေသလဲ ပျိုပျိုမေ မသိခဲ့။ သိလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ရာဇူး သူ့ခိုးဖမ်းသည့်အကြည့်နှင့် ခပ်ထေ့ထေ့ကြည့်နေသည်။

စာအုပ်တွေကို သိမ်းကြိုးစုကိုင်၍ တုန်လှုပ်စွာကြည့်နေသော ပျိုပျိုမေကို ခနိုးခနဲပြောပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှေ့ဘက်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ပျိုပျိုမေက ကော်ဇောခင်းထားသော ကြမ်းပြင်တွင် ထိုင်စားပွဲပေါ်စာအုပ်တင်၍ စာထိုင်လုပ်ခြင်းဖြစ်၏။ ရာဇူးက ဆိုတာထက် ဝင်ထိုင်တော့ သူက အပေါ်မှာ ကိုယ်က ကြမ်းပြင်မှာ။

“အရမ်း အရမ်းကို ကြိုးစားလှချည်လားဟင်။ လူတွေပတ်ဝန်းကျင်တွေနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ပြီး ကြိုးစားနေရအောင် ဂုဏ်ထူးတန်းတွေ ဆက်တက်ဖို့ထိအောင် ကြိုးစားနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ယောက်ျားလေးတန်ဖဲ့ ခနိုးခနဲ ဖြစ်လာတာမို့ ပျိုပျိုမေ ကျေနပ်သည့်အကြည့်နှင့် မော့ကြည့်သည်။ သူကလည်း ပျိုပျိုမေ ကျေနပ်သည့်အကြည့်နှင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။

ပျိုပျိုမေ ဘာမှမပြောဘဲ စားပွဲပေါ်က ပွင့်နေတဲ့စာအုပ်ကို ပိတ်နေတော့ ...

“ပျိုပျိုမေ ... နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ရာဇူး စိတ်မရှည်စွာ ပျိုပျိုမေရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“အို”

မထင်မှတ်ထားသောလုပ်ရပ်မို့ ပျိုပျိုမေ ရှောင်တိမ်းချိန်မရလိုက်ပေ။

လှုပ်ရှားလို့မရအောင် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်တစ်ဖက်ကို ကြည့်ပြီး ...

“ရာဇူး နင် ဘာလုပ်တာလဲ၊ ငါ့လက်ကို လွှတ်စမ်း။ စကားကို အေးအေးဆေးဆေး လက်မပါဘဲ ပြောပါ”

“ငါ လွှတ်လိုက်တာနဲ့ နင်ကထပြေးမယ် မဟုတ်လား။ မေးပါဦး။ နင်ရှောင်နေရအောင် ငါ ဘာတွေလုပ်ခဲ့မိလို့ နင်က ငါ့ကို ခေါ်နိုင် မပြောနိုင်ဖြစ်နေရတာလဲ”

ရာဇူးမေးသံမှာ တကယ့်ကို မကျေနပ်၍ မေးနေသည့်လေသံ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလောက်ထိ လက်ပွန်းတတီး မနေခဲ့ကြတာမို့ သူ့လက်ထဲက ကိုယ့်လက်ကို ပျိုပျိုမေ ဇွတ်တိုးရုန်းမိသည်။

“နင်လွှတ်စမ်းပါ ရာဇူး၊ တော်ကြာ ဒေါ်ကြီးမိုးထွက်လာရင် ခင်မိုးထင်လိမ့်မယ်”

“ငါမေးတာ ဖြေမှလွှတ်မယ်”

သူက ထိုင်ခုံပေါ်မှာထိုင်၍ စားပွဲပေါ်က ပျိုပျိုမေရဲ့ လက်
တစ်ဖက်ကို ဇွတ်ရော အဓမ္မ ချုပ်ကိုင်ထားသည်။ ထိုင်ခုံနှင့် စား
ကြားတွင် ဖင်ချထိုင်နေသော ပျိုပျိုမေအတွက် နှုန်းထွက်လို့မရ ထမ
ပြုမရနှင့် ဇောချွေးတွေ ပျံလာသည်။

ဒီကြားထဲ ရင်ခုန်သံတွေက မြင်းတစ်ကောင်လို ကခုန်ပေါက်
နေတော့ ကိုယ့်ရင်ခုန်သံတွေ သူ ကြားသွားမှာလည်း စိုးရိမ်မိသည်။
အထိအတွေ့က မီးပွင့်စေတတ်သလားတော့မသိ။ ရင်ခုန်
တွေကတော့ မီးတွေပွင့်နေပြီ။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ငါ့ဘာသာ အလုပ်တွေရှုပ်နေတာ
လွှတ်”

“ဒါ အကြောင်းပြချက်မဟုတ်ဘူး ပျိုပျို။ နင် ငါ့ကို မတော်
နပ်တဲ့ကိစ္စရှိတယ်။ အဲဒါ ဘာလဲ။ ဒဲ့ရှင်။ နင် ဘယ်တုန်းက
မပွင့်မလင်း ဖြစ်နေဖူးလို့လဲ။ နင့်ဘာလုပ်လို့ ဘာပြောလို့ ငါ စိတ်
နေရတယ်ဆိုတာ နင်မပြောရဲစရာ မရှိဘူး။ အခုမှ ဒိုင်လျှိုနေတာ
ဆိုတော့ အဲဒါ နင့်ဘက်က မရိုးသားတာပဲ”

- “ဘာ”
- “ဘာပြောတယ် ... တောက်”
- “ဖတ်”
- “အား”

နဂိုကတည်းက မလုံတဲ့အိုးကို ရာဇူးထံမှ ထိုသို့ ပျစ်ပျစ်နှစ်
နှစ် ပြောလိုက်သဖြင့် ပျိုပျိုမေ မျက်လုံးတွေ မီးပွင့်သွားသည်။

အရှက်အိုးခွဲခံရသလို တောက်ခေါက်မိကာ လွတ်နေသည့်
လက်တစ်ဖက်က ဒေါသနှင့်အတူ မြောက်တက်သွားသည်။

သို့သော် ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်ဖြစ်တာ တစ်ကြောင်း။ သူနှင့်
ကိုယ့်အနေအထားကြားတွင် စားပွဲတစ်လုံးခံရတာ တစ်ကြောင်းမို့
လက်ဖက်က လိုရာခရီးသို့မရောက်ပေ။

ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူကာ အပေါ်စီးမှရောက်နေသော ရာဇူး
က ပျိုပျိုမေရဲ့က မြောက်တက်လာသော လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းပမ်း
ဆွဲလိုက်သည်။

သူမရဲ့လက်နှစ်ဖက်လုံးက ဆွဲချုပ်ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွား
သည်။ သူမ၏ဘယ်လက်ကို သူက ညာဘက်နှင့်ဆုပ်ကိုင်ပြီး ညာ
ဘက်က ဘယ်လက်တွင် ပိတ်မိသဖြင့် လက်နှစ်ဖက်က ကြက်ခြေခတ်
သဏ္ဍာန် ဖြစ်နေသည်။

ပျိုပျိုမေ တစ်ကိုယ်လုံး ထူထူပူပူဖြစ်လာကာ မျက်နှာတစ်
ကြောင်းလုံး နီရဲကာ အိမ်နောက်ဘက်သို့ အလောတကြီးကြည့်၍ -
“လွှတ်စမ်း ရာဇူး။ နင်ပြောစရာရှိတာ ပါးစပ်နဲ့ပြောလို့ ငါ
အထူးထူးတယ် မဟုတ်လား”

“ဘယ်သူ လက်အရင်ပါတာလဲ”

“ဘယ်သူပါပါ။ မပါပါ ငါ့လက်ကိုလွှတ်။ ငါ့မှာ နင့်ကိုဖြော
စရာ ဘာစကားမှမရှိဘူး။ ပြီးတော့ ငါ စာလုပ်နေတယ်။ နင် ငါ့ကို
မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့။ နင်ပြောသလို ငါရှောင်နေပေးတာ။ ငါ့သဘော
ငါ့ဆန္ဒ မဟုတ်ဘူး။ နင် ငါ့ကို ဘယ်လောက်ထိ ချုပ်ကိုင်ထားချင်သေး
လဲ”

“ဘာ”

ရာဇူးရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို ပျိုပျိုမေ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တုံ့ပြန်ကြည့်လိုက်
သည်။ သူ့နှင့်အကြည့်ချင်းဆုံတိုင်း ကတိမ်းကပါးဖြစ်သွားတတ်သော
ရင်ခုန်သံတွေက ခုတော့ တီးဝိုင်းတစ်ခုစာလောက်ရှိပြီ။

ဘယ်တုန်းကမှ ပြန်လည်မေးခွန်းထုတ်၍ ဒေါသနှင့် မတူဘဲ
တတ်သော ပျိုပျိုမေရဲ့ မျက်ဝန်းထဲတွင် ဒေါသကို မြင်ရသဖြင့် ရာဇူး
ကြောင်အအဖြစ်နေတာကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ပျိုပျိုမေ ကို
လက်တွေ့ကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ဆွဲယူပြီး -

“နင့်နားမှာ ငါရှိနေရင် နင့်ကောင်မလေးတွေက ငါ့ကို
အထင်လွဲစေတယ်။ ငါ့ကို ရှောင်ပေးပါလို့ ပြောခဲ့တာ ဘယ်သူ့
ငါ့ဘေးကနေ မြန်မြန်ထွက်သွားလို့ မောင်းထုတ်ခဲ့တာ ဘယ်သူ့
ငါ ငါ အဲဒီလောက်ထိ နင့်ဆန္ဒတွေကို လိုက်လျောပေးခဲ့တာ။ နင်
ဘာတွေကို ထပ်လိုချင်နေသေးတာလဲ။ ဆောရီးပဲ ရာဇူး”

“ပျိုပျိုမေ”

အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားသော ပျိုပျိုမေကို သူ ကယု
ကယုလှမ်းခေါ်လိုက်ပေမယ့် ပျိုပျိုမေက လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့
ပေ။

“အဲဒီကိစ္စကို ယောက်ျားလေးဖြစ်တဲ့ငါတောင် မဖြစ်သင့်
ဘူးလို့တွေးရင် မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ ပျိုပျိုမေ ဘယ်လောက်ထိ ရှက်
သွားမလဲ မင်းတွေးပေးကြည့်စမ်းပါကွာ”

“ငါမှားသွားတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ့မေးခန်းကို ပင်လယ်က မဖြေဘဲ တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေ
သည်။ သဘောကတော့ ထပ်ခါ ထပ်ခါ ပြောနေရမည့်ကိစ္စ မဟုတ်ဟု
အသံတိတ်ပြောလိုက်သည့်ဟန်။

“ဟော”

“ဘာလဲ”

“ဟိုမှာ ပျိုပျိုမေရယ်”

“ဘယ်မှာလဲ”

ပင်လယ်ထဲမှ ထွက်လာသော အာမေဇိုတ်သံကြောင့် လှမ်း
မေးလိုက်သည်။ ပျိုပျိုမေဆိုသည့်အသံကြောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။

ပျိုပျိုမေက ကန်တင်းဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
အနီးပင်လယ်က ကန်တင်းထဲမှာထိုင်နေခြင်းမို့ ပျိုပျိုမေကို တန်းမြင်
သည်။

ပျိုပျိုမေသည် လုံချည်စကပ်အနက်ရောင်ကို ရယ်ဒီမိတ်
လောက်အင်္ကျီ ပန်းနုရောင်ဖျော့ဖျော့နှင့် တွဲဝတ်ထားသည်။

အခန်း (၁၆)

“ကျောက်ဆောင်တွေတောင် နွဲ့ပါများလာရင် လှုပ်သေးတာ
ပဲ၊ ပျိုပျိုမေကကော ဘာသားနဲ့ထုထားတာမို့လဲ”

ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ထိုစကားကို ပင်လယ်က ဆို
သည်။ ရာဇူး ဘာမှမပြောသေးဘဲ မျက်မှောင်ကုတ်နေမိသည်။

မနွေက အဖြစ်အပျက်ကို ယခုထက်ထိ စိတ်ထဲမကြည်ထင်
သေးပေ။ နာနာကြည်းကြည်း ပြောနေသည့် စကားလုံးတွေနှင့် ဆင်
ကျင်ဘက် သူမ မျက်လုံးတွေထဲမှာ သူ့ကို နာကြည်းမုန်းတီးနေ
တွေ မရှိပေ။

ဘယ်တုန်းကမှ သူ့ကို ကြာကြာ စိတ်မဆိုးတတ်သော ပျို
မေက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။

ပခုံးကျော်သော ဆံ့နွယ်တို့ကို ပိုနီတေးပုံစံ စည်းထားသည်
လက်ထဲတွင်လည်း စာအုပ်တွေ ပွေ့ပိုက်၍ ကိုင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“သူ မင်းနဲ့အတူ ကျောင်းမလာဘူးလား”

“ဟင် မလာပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပင်လယ်စကားကို ခေါင်းရမ်းပြီး မေးခွန်းပြန်ထုတ်တော့
ပင်လယ်က နဖူးပြင်ကို လက်ဖဝါးနှင့် ရိုက်ကာ -

“ဟာကွာ”

ဟု ရေရွတ်ပြီး ...

“အရင်နေ့တွေက ငါနဲ့ပျိုပျိုမေ ကျောင်းအတူတူလာနေက
လေ။ သူ့အမေနဲ့အဖေ နယ်သွားကတည်းက မလာနဲ့လို့ပြောတော့
ငါ ထင်တာ နီးတဲ့မင်းနဲ့အတူ သွားလာနေတယ် မှတ်တာ”

“မသွားပါဘူး။ သူလည်း ငါ့ကို ဘာမှမပြောဘူး။ နေပဲ
သူကားကကော”

“မင်း အဲဒါတွေပဲ အရေးမပါတာတွေ”

ပင်လယ်က ဆဲပြီး သူ့ကို ဒေါသဖြစ်သလို ကြည့်ပြီး-

“ပျိုပျိုမေ စိတ်ဆိုးတယ်ဆိုတာ နည်းတောင်နည်းသေး
တယ်။ ပျိုပျိုကား ပြီးခဲ့တဲ့လကတည်းက ရောင်းပစ်လိုက်တာတော့
မင်းမသိဘူးဆိုတော့ မင်း တော်တော် ဖောင်းနေပြီ ရာဇူး”

ပင်လယ်က သူ့ကို စိတ်ဆိုးသည့်လေသံနှင့် ဒေါသတင်

ပြောသည်။

ပြီးတော့ လက်ခုပ်တီးကာ မတ်တပ်ထပြီး ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာ
သော ပျိုပျိုမေကို လှမ်းခေါ်သည်။ သူ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ခုံတစ်ခုကို ဆွဲယူကာ ဝင်ထိုင်ဖို့ ပြင်နေသော ပျိုပျိုမေသည်
သူတို့တိုင်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ ပင်လယ်နှင့်အတူထိုင်နေသော သူ့ကို
ငြိတော့ ပျိုပျိုမေမျက်နှာက ပြောင်းသွားသည်။

သို့သော် ဆိုင်ထဲတွင် လူအများကြီးရှိနေတာမို့ ရှမ်းပျက်ချင်
သည့်ဟန်နှင့် ဝိုင်းကူးလာသည်။

ပျိုပျိုမေ လာနေသဖြင့် ပင်လယ်က သူ့ကို စကားမဆက်
ဘော့ပေ။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ပင်လယ်အပြစ်တင်လျှင်လည်း အပြစ်
ထင်ချင်စရာ။ ပျိုပျိုမေတို့ စီးပွားရေးအခြေအနေနှင့် သူ့အဖေရဲ့ အခြေ
အနေ ပြောင်းလဲသွားတာ သိသော်လည်း ကားရောင်းလိုက်သည်အထိ
သူမသိ။

မနက်တိုင်း ပျိုပျိုမေ ကျောင်းကို မည်သို့သွား၍ မည်သို့
ပြန်လာသလဲမသိ။ ပင်လယ်ကတော့ စိတ်ဆိုးခံရတာ နည်းတောင်
နည်းသေးဟု ထောပနာပြုသည်။

“နင် ဘာသောက်မလဲ ပျိုပျိုမေ”

“မသောက်တော့ဘူး။ ဗိုက်ဝတာ တစ်ခုခု မှာပေးစမ်းပါ”

မနေ့က သူနှင့် ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလို ဘာမှလည်း မပြောဘာမှလည်း မမေ။ ပင်လယ်ကိုသာ စားစရာတစ်ခုခု မှာခိုင်းပြီး ထိုင်ခုံလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

သူနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံအောင်လည်း မကြည့်။ ဘာဘာညာညာ နှုတ်ဆက်ခြင်းလည်းမရှိ။

လက်ထဲတွင် ပွေ့ပိုက်ထားသော စာအုပ်တွေကို နေရာလွတ်တွင် ချလိုက်သည်။

“ခုံနံပါတ် လာကြည့်တာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြီးတော့ လွတ်နေတဲ့ ပရယ်တီကယ်ချိန် လာလုပ်နေတာ။ တီချယ်တွေက မနက် (၈) နာရီကတည်းက ချိန်တော့ နီးနီးချင်း ထလာရတာ ဘာမှ မစားခဲ့ရဘူးလေ။ နင်တို့ကော ပရယ်တီကယ်ချိန်ပြည့်လား”

နင်တို့ကောဟု ယေဘုယျကျကျ မေးပေမယ့် ကြည့်တာကတော့ ပင်လယ်ရဲ့မျက်နှာသာ ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ကာ ...

“ငါက ပြည့်ပြီးသားပါ။ ဒီကောင်ပဲ တစ်ချိန်လိုတာကို သွားမလုပ်ဘူး။ အဲဒါ အခု ငါပွားနေတာ မမိတော့လို့တဲ့လေ”

ခါတိုင်းဆိုလျှင် သူ့ဘက်သို့သာ ဦးတည်၍ ပြူးပြူးပြာပြာ စကားတွေ ရေပက်မဝင်အောင် ပြောတတ်ခဲ့သော သူမက ယခုတော့

င်းညိတ်ခြင်းသာ လုပ်ပြပြီး ရှေ့သို့ရောက်လာသော ထမင်းကြော် နှင်းကန်ကို ဆွဲယူစားသည်။

တစ်ယောက်က ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသည်။ ဘာစကားမှ မပြောဘဲ နောက်တစ်ယောက်က ထမင်းကြော်ကို တစ်ခါမှ မစားဖူးသလို မင်းမဖော်တမ်း စားနေသည်။ ဘာစကားမှမဆို။

ပင်လယ်က ကြာလာတော့ ထိုအခြေအနေကို မနှစ်သက် ...

“ဟိတ်ကောင် ရာဇူး ... ဒီကအပြန် မင်း ဘယ်သွားမလဲ၊ မင်းရောဂါရှိသေးလား”

ရာဇူးက မီးခြစ်ကိုဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက်လုပ်ရင်း -

“ဘယ်မှဝင်စရာမရှိဘူး။ အိမ်ပဲတန်းပြန်မှာ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မင်းလိုက်မလို့လား”

“ငါမလိုက်ပါဘူး။ ပျိုပျိုမေ နင်ကော ဘယ်ဝင်စရာ ရှိသေး ဒါပြီးရင်”

“ဘယ်မှမဝင်ပါဘူး။ အိမ်ပဲတန်းပြန်မှာ”

“အဲဒါဆိုရင် အတော်ပဲ။ ဟိတ်ကောင်ရာဇူး မင်းအိမ်ပြန် ပျိုပျိုကိုပါ အတူတူခေါ်သွားလိုက်လေ။ တစ်လမ်းတည်းကို”

“ငါ အိမ်တန်းမပြန်ဘူး ပင်လယ်။ လမ်းမှာ ဝင်စရာရှိသေး မယ်။ အတော်ပဲ နင်ပဲရှင်းလိုက်တော့ ငါသွားတော့မယ်”

“ဟာ”

ပျိုပျိုမေသည် စားပြီးသား ထမင်းကြော်ပန်းကန်ကို ဆေးဆိုးတိုင်းရွှေ့၊ ပါးစပ်ကို တစ်ရှူးနှင့် သုတ်ကာ သူ့ကိုပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ ရာဇူးကို လုံးဝလှည့်မကြည့်သွားပေ။

အခန်း (၁၇)

“ကျွတ်”

ဝုန်းခနဲ ဒိုင်ခနဲ နေပူကျတောက်တောက်ကြားထဲမှ ရွာချည်ကံသော မိုးရေတွေကြောင့် ပျိုပျိုမေ မိုးရေလွတ်ရာ နောက်သို့ ခြေပြီး စုတ်သင်လိုက်မိသည်။

မှတ်တိုင်မှာ ဘတ်စ်ကားလာအောင် စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဘတ်စ်ကားရယ်၊ တက္ကစီရယ်လိုတော့မဟုတ် တွေ့တဲ့ကား တက်စီးမည်။

တက္ကစီရလျှင် ပိုကောင်းသည်။ တက္ကစီဆိုတော့ အိမ်တိုင်အောင် ရောက်ဖို့ လမ်းမလျှောက်ရပေ။ ဘတ်စ်ကားဆိုလျှင် လမ်းထဲသို့ ခြေ (၂၀) ခန့် ဝင်ရမည်။

မေမေကတော့ -

“ပိုက်ဆံတွေ ဘာတွေ ချွေတာပြီး ဘတ်စ်ကားစီးမနေနဲ့ နော် သမီး။ မေမေတို့မှာ ဒီထက်ပိုပြီး မွဲစရာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး သမီးဖေဖေဆီက ပြန်လာရင် မေမေ ကားပြန်ယူခဲ့မယ်”

ဟုတော့ ပြောသည်။

ချွေတာခြင်း မချွေတာခြင်းနှင့် မသက်ဆိုင်။ အဆင်ပြေတဲ့ ကား တက်စီးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ပင်လယ်နှင့်အတူ မသွားတော့ခြင်းက ကျောင်းလည်း သိပ် မတက်ရတော့ပေ။ စာမေးပွဲနီးပြီမို့ ဘယ်သူမှ ကျောင်းသို့ ဟုတ်တံ၊ ပတ်တံ မသွားကြတော့ပေ။

တစ်ခါတစ်ရံမှ အပြင်ထွက်တာမို့ လမ်းထိပ်ထွက် ကား စောင့်စီးလိုက်သည်။

“ဒီမိုးကတော့”

မိုးက ရိုးရိုးရွာနေခြင်းမဟုတ်။ ရှေ့မှ ဘေးမှ အဘက်ဘက် ပက်၍ ရွာသောမိုးဖြစ်၍ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး ရှိခွဲသွားသည်။

ထီးပါသော်လည်း အမိုးအောက်မှာဖြစ်နေတာက တစ်ကြောင်း၊ မိုးခိုနေသူ အမြောက်အမြားရှိနေတာက တစ်ကြောင်း ထီးထုတ်ကာ ဖွင့်ဆောင်းဖို့ခက်နေသည်။

အမိုးအကာအောက်မှာ ရှိနေသော်လည်း ခေါင်းရေခိုသည် လွဲ၍ တစ်ကိုယ်လုံး ရေစက်စင်သည်။

ဟော ကားလာပြီ။

အဝေးမှာ ကားတစ်စီးရောက်လာသဖြင့် လူများ ခိုရွာနေသည်ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ကားပေါ်တက်ရဖို့ ရှေ့တိုးထွက်ကြသဖြင့် ပျံ့ပျံ့မေ နောက်သို့ အသာလေးဆုတ်ပေးလိုက်သည်။

ကိုယ့်မြို့နယ်သို့သွားသော ကားလည်းမဟုတ်တာကြောင့် လူအုပ်ကြီးကို တိုးဝေ၍ တက်မလိုက်ဖြစ်ပေ။

လူအုပ်ကြီးသည် ကားရပ်လာသည်နှင့် မရုရုအောင် ကားပေါ် ဘယ်တက်ကြသည်။

ဒီလောက်လူအများကြီး ဆန့်ပါမလားဟု တွေးနေသော်လည်း ဘယ်လိုပုံစံနှင့် ဆန့်သွားသလဲတော့မသိ၊ လူအုပ်ကြီးကတော့ မသွားသည်။

မှတ်တိုင်တွင် လူနည်းနည်းရှင်းသွားသည်။ မိုးကလည်း ရွဲဆဲ သည်းဆဲ။

မိုးရွာနေသဖြင့် ကားတွေလည်း သိပ်မတွေ့။ မှတ်တိုင်တွင် (၃) (၄) ဦးတော့ရှိသည်။ ဘယ်အရပ်က ကားထွက်လာမလဲဟု မှတ်တလင့်လင့်ရှိနေသည်။

ရှေ့ဘက်ကဖြတ်သွားသော ကားတစ်စီးကြောင့် ပျံ့ပျံ့မေ

လူတစ်ယောက်နှင့် ကွယ်၍ နောက်ဘက်သို့ မသိမသာ ဆုတ်လိုက်သည်။

လက်နှစ်ဖက်က လွယ်အိတ်ကို ရင်ခွင်ထဲတွင် ပွေ့ပိုက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ စာအုပ်တွေ ရေစိုမည်စိုးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဟင်”

နောက်ပြန်ဆုတ်လာသော ကားက မှတ်တိုင်ရှေ့တွင် ရပ်သွားသည်။

မလုံမလဲကြည့်လိုက်သော ပျိုပျိုမေ့ရဲ့အကြည့်နှင့် ကားပေါ်မှ ခေါင်းလှည့်ကြည့်လိုက်သော ရာဖူးရဲ့အကြည့်တို့ တွေ့ဆုံသွားသည်။

“ပျိုပျိုမေ့ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

မှတ်တိုင်မှာရပ်နေမှတော့ ကားရပ်စောင့်နေတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် တောင် မသိဘူးလားဟု ဘုကျကျ ဖြေလိုက်ချင်သော်လည်း ဘေးကလူတွေ ရှိနေ၍-

“ကားစောင့်နေတာ”

သူက ကားထဲကမထွက်သလို ပျိုပျိုမေ့ကလည်း မှတ်တိုင်အောက်ကမထွက်သဖြင့် လူချင်းအတော်လှမ်းသည်။

လူဇာတက မိုးရွာထဲမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ တခြားလည်း မတွေ့ဘဲ သူမတို့ (၂) ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေကြသည်။

ပျိုပျိုမေ့ စကားပြောလျှင် ပျိုပျိုမေ့ဆီကြည့်ပြီး သူ စကားပြောလျှင် သူ့ဆီ လှမ်းကြည့်ကြသည်။

“ကားပေါ်တက်”

“မလိုက်ဘူး။ ငါ ဝင်စရာရှိသေးတယ်”

“ဘယ်ဝင်စရာရှိသေးတာလဲ။ မိုး ဒီလောက်ရွာနေတာကို ဝင်စရာရှိတာလဲ။ ငါလိုက်ပို့ပေးမယ် လာ တက်”

“မလိုက်ဘူး”

လူတွေက ပြုံးစိစိဖြစ်နေကြတာကို ပျိုပျိုမေ့ သတိမထားမိပေမယ့် ရာဖူးလည်း သတိထားမိသဖြင့် မျက်နှာနီရဲသွားသည်။

ကိုယ့်အသွင်က စိတ်ကောက်နေသော ရည်းစားကို မရမကတော့ ခေါ်နေသော ကောင်လေးတစ်ယောက်ပုံစံ ပေါက်နေသည်။

ပျိုပျိုမေ့ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မကြည့်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ဂရုမစိုက်ဘဲ အကြည့်ကို တခြားသို့ ပို့ထားခြင်းဖြစ်သည်။

“မလိုက်ဘူး သွားတော့”

ဟု လှမ်းပြန်နေသေးသည်။

ရာဖူး ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်ကားမှ မှတ်တိုင် အကွာအဝေးကို ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကားတံခါး

ဖွင့်ခွင့်သွက်သွက် ဖွင့်ဆင်းကာ မှတ်တိုင်အောက်သို့ ပြေးဝင်လိုက်သည်။

ရေစင်တချို့တော့ ပခုံးထက်တွင် ခိုတွဲသွားကြသည်။

“ဟဲ့ ဘာလုပ်တာလဲ အဲဒါ”

“လာ ... ကားပေါ်တက်လို့ ငါ နင့်ကို ပြောနေသား”

“ငါလည်းမလိုက်ဘူးလို့ နင့်ကိုပြောနေတာ နင်မကြားဘူး

လား”

နှစ်ယောက်သား သူများတွေ မရိပ်မိအောင် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြော၍ မျက်လုံးချင်းရန်ဖြစ်နေကြသည်။

လူတွေက တိုးတိုးနှင့် ဘာတွေပြောနေသလဲ မသိသော သူမတို့နှစ်ယောက်ကို မသိမသာ မဟုတ်တော့ဘဲ သိသိသာသာ ဦးစောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေသလို။

“ငါမလိုက်ဘူးလို့ နင့်ကိုပြောနေတယ်လေ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မလိုက်လို့မရဘူးလို့ ငါပြောနေတယ်လို့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မလိုက်ဘူး”

“မလိုက်ဘဲနေကြည့်လေ။ ငါ နင့်ကို ကားပေါ်ဆွဲခေါ်မယ့် ရဲဘူးလို့ နင်ထင်နေသလား။ သတ္တိရှိရင် မလိုက်ဘဲ နေကြည့်တာ ငါက ပြောရင် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တတ်တယ်ဆိုတာ နင် သိတယ်”

သူက ခြိမ်းခြောက်သလိုပြောလာသည်။ လူတွေရဲ့အကြည့်ကြောင့်ကော သူ့ရဲ့ခြိမ်းခြောက်စကားကြောင့်ပါ နောက်ဆုံး ပျိုပျိုမေ သူ့ကားပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ရတော့သည်။

မှတ်တိုင်တွင် ကျန်ခဲ့သော လူများကို ပျိုပျိုမေ လှည့်မကြည့်ဘဲ ကြာကြာနေလျှင် ကိုယ်ပဲအရှက်ကွဲရလိမ့်မည် မဟုတ်လား။

“ရပြီ ဒီမှာရပ်ပေး”

“ဘာ ဘာပြောတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ရာဇူး”

အလန့်တကြားအော်လိုက်သော သူ့ကို ပျိုပျိုမေ စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ဒေါသနှင့် ပြန်အော်မိသည်။

ရာစုက လူရှင်းသော ကားလမ်းနံဘေးသို့ ကားကို အကြမ်းတမ်း ထိုးရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကနီ”

“ဒုန်း”

“အမယ်လေး”

“ဟိုနားရပ်ပေး ဒီနားရပ်ပေးခိုင်းရအောင် ငါက တက္ကစီလမ်းတဲ့သူမို့ နင် ဆင်းချင်တဲ့နေရာ ရပ်ပေးရမှာလား”

ဒေါသတကြီး အော်သံကိုကြားရသည်။ ကားကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းရပ်လိုက်သဖြင့် ပုံပျက်ပန်းပျက် ဟိုတွန်းဒီတိုက်ဖြစ်သွားသော

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ -

“ဘယ်သူကကော လိုက်ပါရစေဆိုပြီး တောင်းပန်ပြီး ကားပေါ်တက်လာခဲ့လို့လဲ။ နင့်ဘာသာနင် မနေနိုင်မထိုင်နိုင်နဲ့ ကားပေါ်တင်လာတာ။ မကျေနပ်ရင် အံ့ခု တံခါးဖွင့်လိုက်လေ”

တံခါးကို လော့ခ်ချထားသဖြင့် ဖွင့်၍မရပေ။ ထို့ကြောင့် ရာဇူးရဲ့ဒေါသနှင့်အပြိုင် သူမလည်း အပြိုင်လိုက်အော်သည်။

ဒက်ဘုတ်ရှ်နှင့်ရိုက်မိသွားသော လက်တစ်ဖက်ကို အခြားလက်တစ်ဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“နင် ဘာအချိုးချိုးနေတာလဲ ပျိုပျိုမေ”

“ငါ့ဘာသာ ဘာအချိုးချိုး နင့်ကို တင်ပြနေရဦးမှာလား ဘာလဲ ဟိုနေ့က မပြီးပြတ်တဲ့ကိစ္စအတွက် ရန်တွေ့ချင်လို့ ငါ့နဲ့ နင့်ကားပေါ် ခေါ်ခဲ့တာလား။ ဟုတ်တယ် ရာဇူး။ အဲဒါဆိုရင် ငါ့နင်ကြိုက်သလောက်ပြော”

“နင် ငါ့စေတနာကို မစော်ကားနဲ့ ပျိုပျိုမေ။ မှတ်တိုင်က ကားစောင့်နေတဲ့နင့်ကို တွေ့လို့ ငါ တမင်ဆင်းခေါ်တာ။ ဘာရန်တွေ့ဖို့မဟုတ်ဘူး။ ငါနဲ့အတူသွားရအောင်ပါ ပြောလို့ရပါလျက် မပြောဘဲ နင့်ဘာသာတစ်ယောက်တည်း သွားလာနေတဲ့ကိစ္စပင်လယ်ကမကျေနပ်ဘူး”

“ဘာ မကျေနပ်ဘူး ဟုတ်လား။ သူ မကျေနပ်လို့ နင်

ဒေါသဖြစ်ရသတဲ့လား။ လဲသေလိုက် ရာဇူး။ လဲသေလိုက်။ ငါ့မှာ နေအတွက်နဲ့ ကျဆင်းစရာ မာနတွေလည်းမရှိတော့ဘူး။ ငါ့ကို ဒီလောက်ထိ နှောင့်ယှက်ရရင် ကျေနပ်ပါတော့။ ငါ့ကို ကားပေါ်က ဆင်းခွင့်ပြုပါ ရာဇူးရယ်”

ပျိုပျိုမေ ရှိခိုးမတတ် ငို၍ ပြောလေသည်။

ကားက အလုံပိတ်ကားဖြစ်သည်။ မှန်များက နက်မှောင်နေသည်။

အထဲကအပြင်သို့ လှမ်းကြည့်လျှင် မြင်ရသော်လည်း အပြင်ကနေ အထဲသို့ လှမ်းကြည့်လျှင်တော့ မမြင်ရပေ။

ရာဇူး ငိုရှိုက်နေသော ပျိုပျိုမေဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ခေါင်းငုံ့ကာ တရှိုက်ရှိုက်နှင့် ငိုနေသော ပျိုပျိုမေကို ကြည့်ပြီး သူ့ရင်ထဲ ဘယ်လိုမှန်းမသိ။

သူ့ရင်ထဲ ဘယ်လိုမှန်းမသိဖြစ်နေတာ ယခုမှ မဟုတ်။ ပျိုပျိုမေတစ်ယောက် သူ့ကို မခေါ်မပြောဘဲ ရှောင်ဖယ် ရှောင်ဖယ် ဆင်နေကတည်းက ဖြစ်သည်။

အမြဲတစေ နီးကပ်နေစဉ်ကတော့ မသိသာ။ ဝေးသွားတော့ နှုတ်နှုတ်ဖြစ်လိုက် အော်ဟစ်လိုက်နှင့် ပြီးငွေ့ဖွယ်မကောင်းသော အချိန်ကတော့ လာတစ်ခုကို သတိရမိသည်။

အမြဲတစေ သူမ မခံချင်အောင် ပြောတတ်သူမို့ ထိုနေ့
စကားကို သူမ တိုပျူလောက်ထိ ခံစားသွားရတာကိုလည်း သူ သူ
မထားမိခဲ့ပေ။ သတိထားမိချိန် ပျိုပျိုမေက သူနှင့်ကင်းကင်းပြတ်ပြတ်
နေဖို့ ကြိုးစားနေပြီ။

ငါ လုံးဝခွင့်မပြုဘူးနော် ပျိုပျိုမေ။

အခန်း (၁၈)

“ကားပေါ်ကဆင်း”

“မဆင်းဘူး။ နင် ငါ့ကို ပြန်မပို့ရင်နော် ငါ့ဘာသာ ကြုံရာ
အစားမယ်”

“ဒီချိန်ကြီး ဘယ်ကကားရမလဲ”

ဒီချိန်ကြီးဆိုသည် ရာဇူးရဲ့စကားကြောင့် ပျိုပျိုမေ ဒေါသ
ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ကားအောက်မှာရောက်နေသည့်
သူမ ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်သည်နှင့် တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်
သူ့ကို သတိမထားမိ။

သူမမှာရှိနေတာ ဒေါသတွေဖြစ်သည်။

“ဒီချိန်ကြီးထိဖြစ်အောင် ဘယ်သူကလုပ်တာလဲ။ ငါ

မခံချင်အောင် ဒါမှမဟုတ် ငါ့ကိုမကျေနပ်လို့ နင် တမင်ဒုက္ခပေးတာပဲ ရာဇူး”

“ဟာ”

“မဟာနဲ့ မဟုတ်လို့လား။ နင် ဘယ်တုန်းက ငါ့ကို တကူးတက စောင့်ခေါ်ဖို့ သတိရနေလို့လဲ။ ဒီနေ့ မှတ်တိုင်မှာ တွေ့တော့မှ နင်မကျေနပ်ချက်တွေကို ဖွင့်ထုတ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်သွားတယ်လေ။ အိမ်ပြန်ဖို့လို့ တွင်တွင်ပြောနေတဲ့ငါ့ကို ညည်းဆဲချင်တာနဲ့ နင် ဆီကုန်ခဲ့ပြီး ကားပတ်မောင်းနေတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ဟော နေညှိလို့ အိမ်ပြန်ရောက်ရမှာကို တမင်တကာ ငါ့ရဲ့စိတ်တွေ ကလိကလိဖြစ်အောင် နင် ကလပ်ကို မောင်းလာပြန်တယ်”

“-----”

“နင်ဟာ တော်တော်အကျင့်ပုတ်တဲ့ကောင်။ ဒီချိန်ကြီးဆိုလို့ ငါ မပြန်ခဲ့ဘူး နင်ထင်နေသလား။ နေခဲ့ နင့်ဘာသာကလပ်မှာ ညဉ့်နက်မကလို့ မနက်မိုးလင်းမှ ပြန်ပြန်။ ငါတော့ ရရာကားနဲ့ ဒီနဲ့ ပျိုပျိုမေ ပြောချင်တာပြောလိုက်ရ၍ ရင်ပေါ်သွားသည့် သူ့ဘေးက လှည့်ထွက်လိုက်ပြီးမှ ကားပေါ်တွင် လွယ်အိတ်ကျန်ခဲ့တာကို သတိရသည်။

ကိစ္စမရှိ။

မနက်ဖြန်မှ သူ့အိမ်တွင် သွားယူမည်။

ည (၈) နာရီမှာ သိပ်ညဉ့်နက်သေးတယ် မခေါ်နိုင်။ ကိုယ်ပိုင် ကားတွေနှင့် တက္ကစီတွေ ဥဒဟို သွားလာနေကြသည်။ ဘယ်လောက်ပဲ သေးရ ပေးရ တက္ကစီစီးသွားမည်။

သို့သော် -

“ပျိုပျိုမေ”

“အို”

လမ်းတက်သို့ ထွက်လိုက်သော ပျိုပျိုမေရဲ့လက်ကို ရာဇူးက ဆောက်ဘက်မှ ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။ ကိုယ်က ရှေ့သို့လှမ်းနေပြီး ခုက နောက်မှ အားနှင့် ဆောင့်ဆွဲတော့ အရှိန်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်က ချင်ဘတ်နှင့် ပစ်တိုက်သွားသည်။

ပစ်တိုက်တိုက်ချင်း လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်း လွှတ်၍ လက်မောင်းကို ပြောင်းဆုပ်ကိုင်ခံလိုက်ရသည်။

လူနှစ်ယောက်က လွန်စွာနီးကပ်သွားသည်။

“ရာဇူး... နင် ဘာလုပ်တာလဲ လွှတ်စမ်း”

ကိုယ်သင်းနဲ့က နီးကပ်နေသဖြင့် ပျိုပျိုမေ ထူထူပူပူနှင့် လက်ထဲမှာ ဇွတ်ရုန်းမိသည်။

သို့သော် အချည်းနှီး။

မီးရောင်တချို့နှင့် မှောင်ထဲမှာ တစ်ဝက်တစ်ပျက် မြင်နေရ မျက်နှာကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ထွက်သက်ဝင်သက်တို့က နီးကပ်နေသည်။ ပျိုပျိုမေရဲ့ ခန္ဓာကိုယ် အဖျားတက်နေသလို တဆတ်ဆတ်တုန်လာခဲ့သည်။

တစ်ခါမှ ဤသို့ ယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် မရှိခဲ့သဖြင့် အထိအတွေ့အာရုံကြောင့် ရင်ခုန်သံတွေက ကတုန်ကယင်နှင့် ဝုန်းဒိုင်းကြိနေသည်။

“အဲဒီလောက် ကဲကဲဆတ်နေရအောင် ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ။ ငါက နူးနေလို့လား။ နင်နဲ့အတူ တွဲသွားလို့မရအောင် ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“-----”

ရာဇူး၏လေသံမှာ ဒေါသတွေ မခံချင်ပိတ်တွေကြောင့် မာထန်နေသည်။

တစ်ဝက်တစ်ပျက်မြင်နေရသော အလင်းရောင်ကြောင့် တစ်မာအေးစက်နေသော မျက်နှာထားကိုလည်း ကြောက်လန့်ဖွယ် မြင်ရသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ နင်ပြောသလို နင်မခံချင်အောင် နင်ကို တမင်ညှဉ်းဆဲပြီး ခေါ်ထားတယ်။ ဘာဖြစ်လဲ၊ မကျေနပ်ဘူးလား။ မကျေနပ်တော့ ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ဘာဖြစ်ချင်လဲ”

“အား”

“-----”

“ရာဇူး လွတ်နော်။ ငါ့အသားကိုနာအောင်လုပ်ရင် ငါ သည်းမခံဘူး”

“သည်းမခံတော့ ဘာလုပ်မလဲ လုပ်လေ”

တင်ကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ခံထားရသောလက်သည် ဒေါသထွက်ပိတ်ဆုံး ဆုပ်ညှစ်ခံထားရသဖြင့် ကျိုးကြေလုလု။

ကိုယ့်လက်ချောင်းတွေနှင့် ပြေအောင် ပြေသော်လည်း ယောက်ျားလေးအားနှင့် မိန်းကလေးအားမို့ မယှဉ်သာ။

ဘာဖြစ်ချင်လဲ ဘာလုပ်ချင်လဲနှင့် ပခုံးချင်းပစ်တိုက်၍ မေဆံရသဖြင့် ယိုင်နဲ့သွားသည်။ သို့သော် ဆုပ်ကိုင်ထားသဖြင့် လူက အရုပ်အစုံရုပ်လို ဟိုဘက်ယိမ်းလိုက် ဒီဘက်ယိမ်းလိုက်နှင့် ခေါင်းတောင်မှူးအောက်လာသည်။

“ဟိုင်း”

“ရာဇူး အထဲမဝင်ဘဲ အပြင်မှာ ဘာရုပ်လုပ်နေကြတာလဲ”

“ဪ”

“ဪ”
ထိုစဉ် ကလပ်ထဲမှ ကောင်မလေး (၂) ယောက် တို့တိုပြတ်အဝတ်အစားများနှင့် ထွက်လာသည်။ ရာဇူးကို နှုတ်ဆက်ကြရင်း နှင့်တွဲလာသူ ဘယ်သူလဲဟု စူးစမ်းကြသည်။

ပျိုပျိုမေရဲ့ မျက်နှာကိုမြင်တော့ ဩော်ဟု ရေရွတ်ရုံမက

ပျိုပျိုမေလက်မောင်းကို ရာဇူးက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းကြောင့် မျက်နှာတွေလည်း ပျက်သွားကြသည်။

“မဝင်တော့ဘူးလား”

“ကလပ်ရှေ့ရောက်မှ မဝင်ဘဲ လှည့်ပြန်စရာလား၊ ဝင်းပေါ့”

“ရာဇူး”

ပျိုပျိုမေ၏ ခေါ်သံကို ရာဇူးက လုံးလုံးကရမစိုက်ပေး ဆွဲခေါ်သည့်နောက် မလိုက်ဘဲ ပေကပ်ကပ်ရပ်နေ၍မရ။ ကောင်လေးတွေက သေသေချာချာကြီး ကြည့်နေကြသည်မဟုတ်လား။ ဒရွတ်တိုက်မပါအောင် အမောတာကော ပြေးလိုက်ရသည်။ ကလပ်မတက်ဖူးတဲ့သူမဟုတ်ပေမယ့် ဒီဝတ်စုံနှင့် ကလပ်မတက်ချင်ပေ။ မနက်ကတည်းက ကျောင်းဝတ်စုံနှင့် မိုက်ယုံဝတ်စုံနှင့် ကလပ်နှင့် လုံးဝမလိုက်ဖက်တာကိုလည်း သိနေသည်။

ရာဇူးကို မကျေနပ်သလို ဒေါသနှင့်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘောင်ဘီအနက်ရောင်ပွပွကြီးကို ဝတ်ထားသည်။ ကိုယ်ပေါ်တွင် အဖြူရောင် ရှုပ်အင်္ကျီလက်စကကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ထိုပေါ်မှာ ပြောင်လက်နေသော အနက်ရောင်ဝတ်စုံကို ထပ်ဝတ်ထားသည်။

တစ်နေ့ကုန် ဒီအဝတ်အစားနှင့် ဖြစ်နေသော်လည်း အဲကွဲကားပေါ်မှာရှိနေ၍လားမသိ လန်းဆန်းတက်ကြွနေဆဲ။ ဒန့်တန့်တန့်

ရယ်ဒီဖြစ်နေသည်။

တောက်လျောက်ခေါ်လာလိုက်တာ ကလပ်ထဲရောက်တော့ လူတိုင်းတိုတ်၊ ဒီလူတိုင်းတိုတ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကရမစိုက်။

နောက်ဆုံး ဘားကောင်တာရှေ့ရောက်မှ လက်ကိုလွှတ်ကာ သောက်ချင်တာမှာသည်။

ဝိတ်တာလေးက သူ့ရှေ့မှာ ပိုင်ခွက်ကိုချပေးပြီး ပျိုပျိုမေကို ခေါ်မေးတော့ ပျိုပျိုမေ ခေါင်းရမ်းပြလိုက်သည်။

ရာဇူးကို လုံးဝလှည့်မကြည့်။ ဒီပရမ်းပတာလူအုပ်ကြီးကို ချစ်လိုက်၍ သူမ တစ်ယောက်တည်း အပြင်သို့ ထွက်မသွားတာကို သိနေပုံရသည်။

ပိုင်သောက်နေရင်း ဘီယာထပ်မှာကာ ဟောခနဲ ဟောခနဲ သောက်နေပုံက ရေသောက်နေသလို။ တကယ့်ကို ပျိုပျိုမေအား လုံးဝလှည့်မကြည့်။ ကမ္ဘာလားခေါ်သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်နောက်မှ လိုက်သွားသည်။

ပျိုပျိုမေ ငိုချင်သွားသည်။

မီးရောင်စုံများကြားတွင် ကချင်သလို ခုန်ပေါက်ကနေကြသူ အရင်က မြင်တွေ့ဖူးပေမယ့် ခုမှ ပို၍ မျက်စိနောက်လာသည်။

ပင်လယ်ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်လျှင် ရနိုင်ပေမယ့် ဟမ်းဖုန်းက မပေါ်တွင် ကျန်ခဲ့သည်။

လူအုပ်ကြားထဲမှာ ရာဇူးကို မျက်လုံးနှင့် လိုက်ရှာတော့ အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရတော့ပေ။

စိတ်ထဲမှာ ကြောက်လန့်စိတ်နှင့်အတူ စိုးရိမ်ပူပန်မိသွားသည်။

ရာဇူးအပေါ် ဒေါသဖြစ်စိတ်တွေကော၊ ဒီလူအုပ်ကြားထဲမှ တိုးမထွက်သွားနိုင်သည့် စိတ်တွေကြောင့် ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းနည်းသွားရသည်။

ကိုယ်က သူနှင့်ရင်မဆိုင်ရဲ၍ ရှောင်နေတာ မှန်သော်လည်း မခံချင်စိတ်နှင့် သူ ပြုံးလိုက်ပုံက ဝမ်းနည်းနာကျင်စရာကောင်းလှသည်။

ပျိုပျိုမေနှင့် ပတ်သက်လျှင် ဘယ်တော့မှ နားလည်မပေးတတ်သော ထာဝစဉ်အနိုင်ယူတတ်သောရာဇူးသည် ပျိုပျိုမေ၏ ခံစားချက်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ အလေးထားရကောင်းမှန်းမသိပေ။

ယခုလည်း ပျိုပျိုမေရဲ့လုပ်ရပ်က သူ့ဟာနကို ထိခိုက်သည်ဟု ယူဆကာ ဒေါသဖြစ်နေသည်။ မခံချင်စိတ်နှင့် ပျိုပျိုမေ စိတ်ကင်ကာအောက်ဖြစ်အောင် နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် လုပ်နေသည်။

ပျိုပျိုမေသာ ဒေါသဖြစ်နေသည်၊ စိတ်ဆိုးနေသည်ကို သူ့ထံလျှင် ဟားတိုက်ရယ်ပေလိမ့်မည်။

“ဟေ့ တစ်ယောက်တည်းလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မျက်စိလည်

သမ်းမှားပြီးရောက်လာတာလဲ”

အနံ့ ထောင်းခနဲ ရလှိုက်သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဘစ်ကိုယ်လုံးကို စူးစူးဂါးဂါး ကြည့်နေပုံက စားတော့ဝါးတော့မတတ်။

အသံနားထောင်ရတာကလည်း ရေချိန်ကိုက်လွန်နေပုံပဲသည်။

“အလဲ့လဲ့ မျက်စောင်းထိုးတယ်ကွာ။ မင်းလေးရဲ့မျက်စောင်းက နဂါးမျက်စောင်းအလား ကိုယ့်နှလုံးသားကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိတောင် ခတ်ခနဲ ပြုတ်ကျစေတယ်ကွာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

ရာဇူးအပေါ် ဒေါသဖြစ်စိတ်တွေကြောင့် အသံက မာထန်နေသည်။

ကိုယ့်ဘေးသို့ အတင်းတိုးကပ်နေသဖြင့် တစ်ဖက်သို့ရွှေ့ရင်း ပျိုပျိုမေ ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးပစ်လိုက်သည်။ သူများတွေ လှည့်ကြည့်နေကြောင်း ပို၍ ရှက်လာသည်။ ထိုလူ၏မျက်နှာမှာ လူတွေ လှည့်ကြည့်လာသဖြင့် အဆီပြန်နေသောမျက်နှာက ပို၍ ပြောင်တင်းနေသည်။

“ကိုယ်နဲ့အတူရှိနေရင် မင်း မနှစ်နာစေရပါဘူး။ အဆင်ပြေအောင် ညှိရအောင်ကွာ”

“မင်းညှိရမှာ သူနဲ့မဟုတ်ဘူး။ ငါနဲ့။ ဒီဘက်လှည့်စမ်းပါ”

“ခွမ်း ခွမ်း”

“ရာဇူး”

ရာဇူး၏လက်ထဲတွင် ထိုလူသည် အရှက်ကလေးတစ်ခုပေါ်လာကာ ကလပ်တစ်ခုလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွားသည်။

အခန်း (၁၉)

“နင် ငါ့ကို တမင်ဒုက္ခပေးပြီးခေါ်လာတာ။ ခု ဒုက္ခပေးရုံတင် မကဘူး အရှက်ရအောင်ပါ တမင်လုပ်တာ”

“နင်ကကော ဒီလောက်ထိ သားပြော မယားပြော ပြောခံ ခံတာကို ငြိမ်ခံနေသလား။ အမူးသမားပဲ တွန်းထုတ်ပစ်ပါလား။ ဘာတော့ ဘာပြောပြော တစ်လုံးမခံ”

“ဘာ”

“အဲဒီအမူးသမားနဲ့ငါနဲ့ ကလပ်ထဲမှာ တွန်းလားထိုးလား တော့ လူတွေက ငါ့ကို ဘယ်လိုထင်မလဲ”

မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျအောင် ငိုယိုနေသော နေမရဲ့ဒေါသက တစ်ကနေ ပြန်စလာပြန်သည်။

ပါးပေါ်တွင် စီးဆင်းနေသော မျက်ရည်တွေကလည်း အေး
မျက်ရည်တွေလား ရှက်၍ ကျသော မျက်ရည်တွေလားမသိ။ အ
အယက်နှင့် ပြိုင်ကျနေပုံက အားကောင်းလှသည်။

စောစောတုန်းကလူထက် ပို၍မူးနေသူက ရာဇူးဖြစ်သည့်
ဟိုလူက နှစ်ချက်လောက်ပဲ ထိုးရသေးသည်။ သူ့အချိန်
သူ ကြမ်းပြင်ပေါ် မှောက်ကျသွားသည်။

ကံကောင်းတာတစ်ခုက ဟိုလူမှာ လူခိုက်အဖော်အပေါင်း
မပါလာခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကလပ်ထဲမှာလည်း ရာဇူးကို သိနေသူများသဖြင့် ကံကောင်း
သွားသည်။ နောက်ဆုံး ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားကာ ပျိုပျိုမေ ရာဇူး
တွဲ၍ ကလပ်ထဲမှထွက်ခဲ့သည်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခိုက်လှပြီထင်နေတယ် ဟုတ်လား။ မ
ဘာကောင်လဲ ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး”

“ရာဇူး”

“ညှိချင် ငါနဲ့လာညှိ၊ လာညှိ။ ဟေ့ကောင် အခန်းထဲ
လိုက်ခဲ့စမ်း၊ ငါ ဘာကောင်လဲ မင်းသိသွားစေရမယ်”

“ရာဇူး ငါစိတ်တိုလာပြီနော်။ ပရမ်းပတာအော်နေတာ
ရပ်တန်းကရပ်စမ်း”

အာလေးလျှာလေးနှင့် အော်ချင်တာလျှောက်အော်နေ

အရေးမကြီး လူတွေက ပြုံးစိစိနှင့် ကြည့်နေကြတာကို ရှက်၍မိသည်။
ကိုယ်မြတ်နိုးသော သူ့ကို ထိုသို့ မူးမူးရှူးရှူး အော်ချင်တာ
သူ့ကအော်နေတာမျိုး မြင်လည်းမမြင်ချင် တွေ့လည်း မတွေ့ချင်။
လူကြားထဲက ထွက်တော့ ပျိုပျိုမေမှာ ရာဇူးရဲ့လက်တစ်
ကံကို ကိုယ့်ပခုံးပေါ်တင် ကျန်လက်တစ်ဖက်နှင့် သူ့ခါးကိုထိန်းရ
သေးသည်။

ဖြစ်ပျက်နေပုံက တော်တော်ကို မြင်ရ တွေ့ရတာ အဆင်
မတော်လှသည်။

ကားဘေးသို့ရောက်တော့ -

“ငါမောင်းမယ်”

“နှင့် ဒီလောက်မူးနေတာ မောင်းဦးမလို့ ဟုတ်လား။ နှစ်
သောက်စလုံး မသာပေါ်သွားမယ် ဘာမှတ်နေလဲ”

“ဘာလဲ နင်က ငါနဲ့အတူတူမသေရဲဘူးလား။ မရဘူး။
မလုပ်ဆိုတဲ့အရာတွေ ငါ မလုပ်ဘူး။ နင်မလုပ်နဲ့ဆိုတဲ့အရာတွေပဲ
မလုပ်မယ်”

“ရာဇူး”

တကယ်ပင်။
ယိုင်တိယိုင်တိုင်နှင့် ကားမောင်းသူနေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်

ကြောင့် ပျိုပျိုမေ သေချင်စိတ် တကယ်ပေါက်သွားရသည်။

ခင်မင်ခဲ့ကြတာလည်း မွေးကတည်းက။ သူ စိတ်တို ခေါင်းကြီးတတ်တာလည်း သိသည်။ တစ်ခါတလေ အပေါင်းအသင်းကောင်းလျှင် သောက်တတ် စားတတ်တာလည်း သိသည်။

ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်ထိ ရစ်တတ်မှန်း မသိပေ။ ကိုယ့်နေ့က သူ သောက်သွားသလောက် ဒီလောက်ထိ မူးဖိုရန်မရှိ။ ကောင်မလေးတွေနှင့် လိုက်သွားစဉ် ထပ်သောက်လျှင်တော့မသိ။

ဖေဖေလည်း လူကြီးပိုင်းတွေ သောက်တတ်ပေမယ့် အသောက်ရုံ။ ဘယ်တော့မှ ရှပ်မပျက်။ အမူးသမားတစ်ယောက်ပဲ ပုံဆိုးပန်းဆိုးအခြေအနေကို ယခုမှ ပထမဆုံး နဖူးတွေ ဒူးတွေ မြင်ဖူးခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဟေ့လာလေ၊ ဘာလဲ သေမှာကြောက်လို့လား”

ကားပေါ်မှ အာလေးလျှာလေး လှမ်းအော်နေပြန်သည်။ မတ်ဝန်းကျင်တွင် လူသူလေးပါး ရှင်းလင်းနေသဖြင့် ပေကပ်ကပ် ရပ်နေရဲပေ။

ဤသို့သော မတ်ဝန်းကျင်တွင် ဝှင်ရှာနေသူတချို့ ရှိတတ်သည်။ လူကိုသော်လည်းကောင်း၊ ပစ္စည်းဥစ္စာကိုသော်လည်းကောင်း အစာချောင်းသလို ချောင်းနေကြသူများ ရှိတတ်သည်။

တစ်ကယ်လို့ရောက်လာလျှင် ရာဇူးက ပါးစပ်ကသာ အော်သည်။ လက်တွေ့မှာ သူ့ကိုသူတောင် အနိုင်နိုင်၊ ကိုယ်ဆိုရင် ဝေသာ

ထို့ကြောင့် ပြင်ပမှာ ဒုက္ခရောက်နေမှာနဲ့စာရင် ကားတိုက် ဘိုက်တိုက် မှောက်မှောက်ဟု စိတ်ဒုန်းဒုန်းချွဲကာ ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။

ကားမောင်းရာတွင် ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူးဖြစ်၍ တော်သေးသည်။

ထိုခါမှ ကလပ်ထဲတွင် မကျေနပ်ခဲ့သမျှ ပြောလည်းပြောဒေါသလည်းဖြစ် ငိုလည်းငိုမိသည်။

“အဲဒါ နှင့်ကြောင့်”

“ဘာ ငါ့ကြောင့်ဟုတ်လား။ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ။ ငါ့ဘာသာ နေခင်းကပြန်ရင် အိမ်တောင်ရောက်လောက်ပြီ။ ခုတော့ အမူးသမားတစ်ယောက်နောက် တကောက်ကောက်လိုက်နေရလို့ ငါလည်း ဘယ်လို မိန်းမစားဖြစ်နေပြီလဲ မသိဘူး။ အဲဒါ နှင့်တမင်သက်သက် ငါ့ကိုအရှက်ခွဲဖို့ ကလပ်ထဲခေါ်သွားတာ။ ဟိုလူနဲ့နှင့် တမင်ညှို့ပြီး သပ်ထားရင်တောင် လုပ်ထားမှာ”

“ဘာ ဘာပြောတယ်”

“နှင်”

“ဝူး”

“ကျီ”

“ဒုန်း”

“အား”

နဂိုကတည်းက အမူးသမားမောင်းသည့်ကားကို သေလှ အဖြစ် လိုက်စီးနေရခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီကြားထဲ ပျိုပျိုမေရဲ့စကားကြောင့် အမူးပါးက ကားက လမ်းဘေးသို့ ဖြစ်သလို ဆွဲချသည်။

မူးနေတော့ အချိန်အဆမသိတော့ ကားဘီးသည် အုတ်ခုံနဲ့ ပြေးဆောင့်ကာ နောက်ဘီးနှစ်ဘီးတောင် ခုန်တက်သွားသလား မှတ်ထင်ရသည်။

လူတွေလည်း ထိုင်နေရာမှ မြောက်တက်သွားသေးသည် မြောက်တက်သည့်အချိန် အမိုးနှင့်ခေါင်းနှင့် ဆောင့်မိသလို ပြန်ကုန် တွင်လည်း မသက်သာ။

မူးနေသူကတော့ ဒါတွေမသိ။ ဒေါသပဲသိသည်။

“နင်လုပ်လိုက်ရင် အဲဒီလိုပဲ။ ရပ်တော့။ နင့်ကားနဲ့ အသေခံပြီးလည်းမလိုက်နိုင်ဘူး။ ရပ်ပေး။ ငါဆင်းမယ်။ နင်ဘာသာ နင် တစ်ယောက်တည်း မှောက်မှောက်တိုက်တိုက်”

“ပျိုပျိုမေ နင့်ရဲ့အဲဒီစကားတွေကြောင့် ငါတစ်ချိန်တည်း ဒေါသဖြစ်နေရတယ်ဆိုတာ နင် ခုထက်ထိ မရိပ်မိသေးဘူးလား”

“အား ... နင်လွတ်နေနား၊ အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့။ ငါမကြိုက်ဘူး”

လွတ်စမ်း”

ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းဆင်းဆုပ်ကိုင်၍ ပြောနေသဖြင့် ပျိုပျိုမေ ရှက်လန့်တကြား ရုန်းကာ အော်လိုက်သည်။

ကိုယ်နှင့်သူက သမီးရည်းစားမဟုတ်။ ပခုံးကိုင်တာ မပြောနဲ့ လက်ကိုင်တာတောင်လွန်လွန်းလှပြီ။

သူ့လက်ထဲတွင် အရုပ်တစ်ရုပ်လို ဖြစ်နေခြင်းကို မခံနိုင်အောင် ငွတ်ရုန်းရင်း အော်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ရာဇူးကလည်း ထိုသို့ ကဲကဲဆတ်ဖြစ်နေပုံကို ပို၍ မခံချင်

အရက်ကလည်းမူး၊ ဒေါသလည်းဖြစ်ဆိုတော့ လုပ်သင့်တာ လုပ်သင့်တာလည်း မစဉ်းစားနိုင်။

ပျိုပျိုမေနှုတ်က အော်သံကြောင့် ပို၍ ပို၍ ဒေါသဖြစ်ကာ မခံချင်အောင် ပိုပြောချင်သည်။ ပိုလုပ်ချင်သည်။

ထို့ကြောင့် ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ တစ်ကိုယ်လုံး ဖွတ်ထုတ်ကာ -

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ထိရုံမကဘူး ဖက်တယ်ကွာ။ ဘာဖြစ်လဲ”

“ရာဇူး”

အဖိုချင်းဆို တွန်းကန်သည်။ အမချင်းဆို တွန်းကန်သည်။ အဖိုနှင့်အမ ထိတွေ့တော့ ဆွဲငင်ရုံသာမက မီးပွင့်သွားသည်။

တစ်ဦးက အမူးလွန်ကာ သိမ်တံပျောက်နေသည်။ တစ်ဦးက

အကြောက်လွန်ကာ ဇွတ်တိုးရုန်းသည်။ အထိအတွေ့မှာ နှစ်ယောက် သား သိမ်တံတွေ လွတ်ထွက်သွားသည်။

ပျိုပျိုမေအိမ်သိမ်တံလွတ်ချိန်က တဖက်သာဖြစ်ပြီး မဖြစ်သင့်ဘူးအတွေးနှင့် ဇွတ်တိုးရုန်းသော်လည်း -

“ဟင့်အင်း... လွတ်၊ ရာဇူး ငါမကြိုက်ဘူး။ လွတ်စမ်း”

ပန်းပွင့်လေးတစ်ပွင့် လိပ်ပြာတစ်ကောင်၏အယုအယ အတွယ်အတာကြားတွင် တလွန်လွန် ရုန်းကန်ခဲ့သော်လည်း ပွင့်ဖတ်လေးတွေ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေကျသွားသည်။

နောက်ဆုံးတွင် လိပ်ပြာလေးသည် ငြိမ်သက်သွားသည်။ ပန်းတစ်ပွင့်၏ ငိုညည်းသံက တိတ်ဆိတ်နေသည့် ညအမှောင်တွင် တိုးသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အခန်း (၂၀)

“ရာဇူးနော် ... မင်းတော်တော်ဆိုးတယ်။ စာမေးပွဲ
သောက် နီးနေတာ စာမကျက်ဘဲ သောက်စားမူးရစ်နေလိုက်တာ။
အင်း သူမှန်းတောင်မသိ ဖြစ်ရတယ်လို့”

“ဗျာ”

မာဇီက မျက်နှာထားနှင့်ဆူသည်။ ရုတ်တရက် ဘာကြောင့်
အင်းမသိ။

“အား ကျွတ် ကျွတ်”

ခေါင်းတွေက ထိုးကိုက်လာသည်။ ဒီတော့မှ မနေ့ညက
တော်တော်များများကြောင်း သတိရမိသည်။

စိုးရိမ်စိတ်နှင့် -

“မာမိ ဒယ်ဒီသိပြီးပြီလား”

မာမိက မျက်စောင်းထိုးပြီး အိပ်ရာတွေကိုခေါက်ရင်း -

“သိတာပေါ့ မနေ့ညကတည်းကသိတာ”

“မနေ့ညကတည်းက”

အောက်ထပ်ဆင်းဖို့အတွက် မျက်နှာတော့ ပူသွားသည် ဒယ်ဒီက အရက်သောက်တတ်သူမဟုတ်။ သားဖြစ်သူကို မသောက်ဘူးဟုမတားသော်လည်း အလွန်အကျွံ မဖြစ်စေဖို့ အမြဲတမ်းသတိပေးတတ်သည်။

“ဒေါသဖြစ်တာ တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး။ မင်း မနော့တစ်နေ့လုံး ပျိုပျိုမေကို ဒဏ်ခတ်ပြီး သွားလေရာခေါ်သွားတယ်ဆို နောက်ဆုံး ကလပ်မှာမူးမောက်တော့တယ်တဲ့”

“ဒါ ဒါဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ မနော့က ပျိုပျို မင်းကိုလာဖို့ပေးရလို့ မင်းအထက် စိတ်တိုနေတာ။ မိန်းကလေးဆစ်ယောက်ကို ကလပ်ထဲခေါ်သွားသွား။ သွားတော့လည်း ဂရုမစိုက် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်။ အမူးလွန်တဲ့ အိမ်တိုင်ယာရောက် ပြန်လိုက်ဖို့ပေးရသတဲ့။ ဘယ်လောက်တော့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နိုင်သလဲ”

“-----”

“မင်းဒယ်ဒီတင် ဒေါသဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတစ်ခေါက်

မာမိပါ တော်တော်ဒေါသဖြစ်တယ် ရာစု။ မင်းလုပ်ပုံတွေ မဟုတ်သေးဘူး”

မာမိက စောင်ခေါက်ပြီးတာတောင် အောက်ထစ်သို့ ဆင်းသွားတဲ့ သူ့ကို ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကြိုမ်းမောင်းနေသည်။ သူလည်း သူ့အပြစ်နှင့်သူမို့ အသာလေး ငြိမ်နေမိသည်။ မနော့က ရှောင်ဖယ် ရှောင်ဖယ်လုပ်နေသော ပျိုပျိုမေ မခံချင်အောင် တစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်ခဲ့တာမို့ လုပ်သင့်တာတွေကော မလုပ်သင့်တာတွေပါ လျှောက်လုပ်ဖြစ်သည်။

စိတ်ညစ်တာကော၊ စိတ်တိုတာတွေကော စုပေါင်းကာ သောက်ပစ်လိုက်တာ ဘယ်နှခွက်မှန်းမသိ။ ပျိုပျိုမေကို နှောင့်ယှက်နေသော ဘဲကြီးတစ်ပွေကြောင့် မျက်စိထဲ ဖီးပွင့်သွားတာ သိသည်။ နောက်တော့ ကားပေါ် ဘယ်လိုရောက်ခဲ့သလဲ။ အိမ်ကို ဘယ်လိုရောက်ခဲ့သလဲ ဘာဆိုတာမှ မသိတော့ပေ။

အမူးပြေတော့မှ ပျိုပျိုမေအား အားနာရကောင်းမှန်း မျက်နှာကောင်းမှန်း သိတော့သည်။ မနော့က ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်ခဲ့တာမို့ မနော့နှင့် ရင်တောင် ရင်မဆိုင်ခဲ့တော့ပေ။

“မိဘမျက်စိအောက်မှာတောင် ဒီလို နေချင်သလို နေပုံနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် မိဘမျက်ကွယ်ရာမှာ မင်းကို တစ်ယောက်တည်း ထားလိုမလဲ”

“မာမိ”

“နေဦး မာမိစကားမဆုံးသေးဘူး”

သားသမီးတွေကို စကားရှည်ရှည်ဝေးဝေး ဆုံးမတတ်သည့် မိခင်ထဲတွင် မာမိမပါဝင်ပေ။

မောင်နမ (၂) ယောက်စလုံးကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးသည်။ အရာရာကို ကိုယ့်အသိစိတ်ဓာတ်နှင့်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းတတ်အောင် လမ်းကြောင်းပေးရုံကလွဲ၍ ဒါလုပ်ရမယ်၊ ဒါဖြစ်ရမယ်ဟု ဘယ်တော့မှ အဓမ္မမတိုက်တွန်းတတ်ပေ။

အတွန်တက်ဖို့ပြင်သော သူ့ကို မာမိက လက်ကာပြသည်။ မှန်တင်ခုံရှေ့က ဖင်ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး မရယ်

မပြုံးသောမျက်နှာနှင့် -

“ခုဆို စာမေးပွဲနီးပြီ။ စာမေးပွဲအတွက် မင်း စာတွေ ဘယ်လောက်ထိ ရနေပြီလဲ။ ဒီလောက်တော့ မိုင်နာပဲ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ ဒီလိုပဲ မင်းပြောလိမ့်မယ်”

မှန်နေတော့လည်း ဘာမှ ဝင်မပြောရဲ။

“ပတ်စပို့ကလည်း ကျလာပြီ။ သင်္ဘောလိုက်ဖို့လည်း အားလုံး ချိတ်ဆက်ပြီးနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဒီသင်္ဘောသားဘဝကို လူတွေ ဘယ်လောက် ငမ့်ငမ်းတက်လိုချင်ပလေ့စေ မာမိကတော့ cancel လုပ်ပစ်လို့ရတယ်နော်”

“မာမိ”

သူ မာမိကို အလန့်တကြားကြည့်မိသည်။ မာမိသည် ပြောပြောသလိုလုပ်တတ်သူဖြစ်သည်။

သင်္ဘောသားဆိုတာ သူ့အိပ်မက်၊ သူ ဝါသနာပါ၍ သူလုပ်သောအလုပ်။ ပင်လယ်ပြင်မှာ ရွက်လွင့်ရတာနှင့် နေရာအနှံ့ ခရီးခြင်းကို နှစ်သက်သူ။ သင်္ဘောသားဘဝကို လွယ်လွယ်နှင့်မရနိုင်ပေမယ့် အချိတ်အဆက်ကောင်းသော သူတို့အတွက် ရေကန်အသင့်အသင့်အသင့်။

ဒီအလုပ်ကို သူ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မစွန့်လွှတ်နိုင်ပေ။

“နောက်တစ်ခါ ဒီလို ဘယ်တော့မှမဖြစ်စေရပါဘူး”

“နောက်တစ်ခါဖြစ်လာရင်လည်း မာမိမှ မြင်နိုင်တာမဟုတ်လဲ။ နောက်တစ်ခါ မဖြစ်စေရဘူးဆိုတဲ့ကတိထက် မာမိလိုချင်တာ ပြောမယ်”

“-----”

“မင်းဒယ်ဒီ အရက်သောက်တာကိုတောင် မာမိ ရအောင် မြှင့်ခဲ့တာ။ မင်းကျမှ လူမှန်းသူမှန်းမသိ မူးရတယ်ဆိုတာ မာမိ ကြည့်သွားသလဲ။ မင်းဒယ်ဒီကကော ဘယ်လိုထင်မလဲ။ ရှေ့ဆောင်သား ဖြောင့်ဖြောင့်သွားသော် နောက်နွားတစ်သိုက် ဖြောင့်ဖြောင့်တက်၏ ဆိုသလို မင်းအဖေက လမ်းကြောင်းမှန်ပါလျက် မင်းက

ဘာကြောင့် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် လိုက်ချင်တာလဲ”

“-----”

“ဒီတစ်ခါ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ပါစေ။ မင်း ဟမီ ကွယ်ရာမှာ ထင်သလိုလုပ်မယ်။ နေချင်သလို နေမယ်ဆိုရင်တော့ လည်း သဘောပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကြားလို့ဖြစ်စေ မြင်လို့ဖြစ်စေ သိခဲ့ရင်တော့ မင်း မလွယ်ဘူး။ ဒီတစ်ခါဆို ဟမီ လုံးဝ ခွင့်မလွှတ်တော့ဘူး”

“စိတ်ချပါ ဟမီ။ နောက်တစ်ခါ ဒီလို လုံးဝ မဖြစ်စေပေါ့ဘူး” ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ်မှီ သူ ဝန်ခံတောင်းပန်စကားပြောလိုက် သည်။ ဟမီက ထိုင်ရာမှထပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။

“ဪ ကျန်သေးတယ်”

သူ့ဟောကြည့်လိုက်သည်။ ဟမီက အပြင်သို့ မထွက်သေးဘဲ

“မင်းရဲ့ အကျိုးပေးကိစ္စတွေလည်း ရပ်တန်းကရပ်တော့ မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါပဲ စာမေးပွဲဖြေတော့မယ်။ စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ ဟိုကိုသွားဖို့ကိစ္စက ရှိသေးတယ်။ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်အပျက်မခံနိုင် ဘူးဆိုရင် အခု စာမေးပွဲကို လျော့လျော့ရှုရှုဖြစ်အောင်ကြိုးစား ဘာမှ ထပ်မပြောချင်ဘူး။ ဘာမှ ထပ်မကြားချင်ဘူး”

ဟမီက ရာဇသံပေးသွားသည်။

ခြေကျူးလျှင် ခြေဖြတ်မည်၊ ဒူးကျူးလျှင် ဒူးဖြတ်မည် မပြော ပေမယ့် သူ အထွန့်မတက်ရဲပေ။

ထို့ပြင် ပျိုပျိုမေရဲ့ ရှေ့မှာ သူ ဘယ်လောက်ထိ ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် ဖြစ်ခဲ့သလဲသမိ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့တောင် ရှက်ရွံ့မိသည်။

တကယ်တမ်းကြာရလျှင် ပျိုပျိုမေ သူ့အနားမှာ တကောက် ကောက်ရှိနေစဉ်က မသိသား။ ပျိုပျိုမေရဲ့ အလိုက်သိမှုတွေနှင့်အတူ သူ့ရဲ့အနိုင်ယူမှုတွေ။

ပျိုပျိုမေ သူ့ဘေးမှာမရှိတော့မှ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တစ်ခုခု ငါ့အပ်ချက်ရှိသလို ဟာတာတာကြီးနှင့် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့်နေ့ရက် တွေ။

ပျိုပျိုမေ မခံချင်အောင် ပြောရဆိုရ အနိုင်ယူရတာ ပျော်စရာ ကောင်းသည်။ သူ့ခိုင်းတာ မလုပ်ပေးတာလည်းမဟုတ်။ လုပ်ပေးလျှင် နှုတ်ပုတ်နှင့်ဘယ်ကော့မှ လျော့လျော့ရှုရှု မလုပ်ပေးတာတွေ။ ဆဲသို့ လုပ်ပုံကို အမြင်ကတ်၍ ပိုအရွံ့တိုက်ခိုင်းခြင်းတွေ။

ပင်လယ်ပြောသကဲ့သို့ ကျောက်ဆောင်တွေတောင် တွန်း ဆိတ်ပါများရင် နွဲ့ခဲ့သလို ပျိုပျိုမေ သူ့ကို စိတ်ကုန်သွားခဲ့တာလား။ စိတ်တိုသွားခဲ့တာလည်း မသိ။

ရှောင်ဖယ်ရှောင်ဖယ်လုပ်လာသည်။ သူ့အသံကြားလျှင် သူ့အရိပ်မြင်တာနှင့်ကိုပြေးတော့သည်။ တစ်ခါတလေကျတော့ မြင် ထုတ်နှင့် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်တာမျိုး။ ကြားလျက်နှင့် မကြားချင် ယောင်ဆောင်တာမျိုးတွေ။ ကြာလာတော့ ခံရခက်လာသည်။

ရာဇူးသည် ပျိုပျိုမေ ထိုသို့ ဆက်ဆံရမည့် လူတစ်ယောက်
မဟုတ်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်မှတ်ကာ မခံချင်စိတ်တွေ ဝင်လာ
သည်။

ကိုယ်စခဲ့သည့် ဇာတ်လမ်းဖြစ်သော်လည်း ဒေါသတွေ ဖြစ်
လာသည်။ မနေ့က တစ်နေ့လုံး ပျိုပျိုမေ မခံချင်တာတွေအား
လုပ်ခဲ့ရသဖြင့် အစိုင်းအခဲ ဖြစ်နေတာတွေ ပျောက်ပျက်သွားသည်။

ပျိုပျိုမေ စိတ်တိုနေမည်မှန်း သိသော်လည်း သူ တကုန်တကုန်
တောင်းပန်ရမည့်လူ မဟုတ်ဟု တွေးလိုက်ခြင်းက ပျိုပျိုမေအပေါ်
သူ လျော့တွက်ခဲ့ခြင်းများလား။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် -

တောင်းပန်စရာမလိုဘူး။ အမြဲတမ်းတွေ့နေကျလူတွေပဲ
တွေးကာ သူ တစ်နေ့တာလုပ်ဆောင်စရာများကို ပုံမှန်လုပ်ဆောင်
သည်။ စာမေးပွဲဖြေသည်။ စာမေးပွဲခန်းတွင် ပျိုပျိုနှင့်တွေ့သော်လည်း
ပျိုပျိုက ရှောင်နေသည်။

မခံချင်စိတ်ဖြစ်သော်လည်း -

နေ့နှင့်ဦးပေါ့။ စာမေးပွဲပြီးရင် တွေ့မည်ဟု တေးထား
သည်။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် စာမေးပွဲကို စိတ်အေးလက်ဆောင်
ဖြေခဲ့သည်။

ပင်လယ်ကတော့ -

“ရာဇူး”

“ဘာလဲ”

“ပျိုပျိုနဲ့ မင်း ခုထက်ထိ မခေါ်ကြသေးဘူးလား။ ကလေး
သည်း မဟုတ်၊ ဘာလည်းမဟုတ်ဘဲကွာ”

“သူဘာသာ မခေါ်နိုင် မပြောနိုင်ဖြစ်နေတာကွ။ ငါကဖြင့်
ငါ့ရဲ့စာတွေနဲ့ ခေါင်းကိုမဖော်နိုင်ဘူး။ မင်းတို့လို နှစ်စကတည်းက
ပုန်လုပ်ခဲ့တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ One subject one night ကျွန်နေရ
တာ ပင်ပန်းတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းကို တစ်နှစ်ပတ်လုံး ဘယ်သူက လေခိုင်း
နေလို့လဲ။ ဘယ်သူက လျှောက်လည်ခိုင်းနေလို့လဲ။ ကိုယ့်ဘာသာ
တယ် ဂျပေလင်လုပ်နေတာ။ One subject one night တွေ one
subject one day တွေ လုပ်မနေနဲ့၊ မသနားဘူး”

ပင်လယ်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို ပြစ်ပြစ်နှစ်နှစ်
ခေါ်နေသည်။

“မသနားနဲ့ပေါ့၊ ဘယ်သူကကော သနားခိုင်းနေလို့လဲ”

“နေဦး၊ ပြောရင်းနဲ့ လိုရင်းပျောက်နေတယ်။ ခါတိုင်းဆို
ပျိုပျိုရရင် ငါ့ကို လှမ်းလှမ်းပြောတတ်တဲ့ ပျိုပျိုက ဒီနှစ် ဘာမှမပြော
ဘူး မောင်”

“စပေါ့မရလို့ နေမှာပေါ့”

သူက အပူအပင်မရှိသလို ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်သည်။
ပင်လယ်က ခေါင်းရမ်းရင်း -

“မဟုတ်ဘူး။ သူ မပြောတာကထားပါ။ ငါ ဖုန်းဆက်ဆံ
တောင် မကိုင်တော့ဘူး။ ချ ချပစ်တယ်”

“ဟုတ်လား”

ဒါတော့ ထူးဆန်းသွားသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာမေးပွဲပြီးလျှင်
တွေ့ရမည်။ တွေ့တော့မှ မကျေနပ်တာတွေကို မေးမည်ဟု တေးထား
လိုက်သည်။

သို့သော် -

စာမေးပွဲဖြေပြီး ညနေဘက်ပင် ပျိုပျိုမေသည် သူ့အနေနဲ့
အမေရှိရာ မြစ်ကြီးနားသို့ ညကားနှင့်လိုက်သွားသည်။ သူ့ကိုလော
ပင်လယ်ကိုပါ နှုတ်ဆက်မသွား။

ခဏပဲဟု သူထင်ခဲ့သော်လည်း (၁) လအကြာ သူ သင်္ဘော
တက်သည့်အချိန်ထိ သူမ ပြန်ရောက်မလာ။ သူ့ခရီးအတွက် ပျိုပျို
ကို နှုတ်ဆက်ချင်ပါသော်လည်း နှုတ်ဆက်ခွင့်ကား မရချေ။

အခန်း (၂၁)

အသုဘလိုက်ဖို့သည် ကားက သုသာန်အတွင်းသို့ တဖြည်း
ဖြည်း ဝင်ရောက်လာသည်။ ကားတွေက ပြုတ်သိပ်နေသည်။

သုသာန်ထဲမှထွက်လာသည့်ကားတန်းကြီးကြောင့် သူတို့
ကားတွေ ဆက်ဝင်၍မရတော့ပေ။ အထဲကကားတွေကုန်အောင် လမ်း
သားကပ်၍ စောင့်လိုက်ကြသည်။

ရာသီဥတုကပူပြင်းလွန်းလှသည်။ သူတို့တစ်တွေမှာ အဲကွန်း
သစ်ထားသောကားထဲတွင် နေရတာ ဖြစ်သော်လည်း အအေးဓာတ်ကို
မခံစားနိုင်ပေ။ ရင်ထဲတွင် တောက်လောင်နေသော သောကအပူမီးက
ပို၍ ကြီးနေသည်မဟုတ်လား။

သူစိတ်ပူတာက ပျိုပျိုမေကိုဖြစ်သည်။

ပင်လယ်ဆုံးသည့်နေ့ကတည်းက ပျိုပျိုမေ ဘယ်သူ့ကို
စကားဟက်ဟက်ပက်ပက် မပြောတော့ပေ။

ခန်းခနဲပြောတတ်သော ယောက္ခမတွေ့ရဲ့စကားကိုလည်း
မတုံ့ပြန်။ သူမဘေးတွင် အရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိနေသော သူ့ကိုလည်း
စကားဟက်ဟက်မဆို။

တစ်ယောက်တည်းငြိမ်ငြိမ်လေးရှိနေသဖြင့် ပျိုပျိုမေအတွက်
သူ ပိုပြီးစိတ်ပူသည်။

မြစ်ကြီးနားမှာ ဆုံးတာမို့ အလောင်းကို ပြန်သယ်ယူခွင့်
ပေ။ ထို့ကြောင့် ဟိုမှာ မီးသင်္ဂြိုဟ်ပြီး ပြာအိုးကို သယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။

ဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ်တာကိုတွေ့ ဒီမှာပဲ ပြန်လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်။
အားချင်းစီစဉ်လိုက်ရတာမို့ ဘယ်သူမှ နားရတယ်မရှိပေ။
ပေ။ ပင်လယ်ဆုံးသည့်နေ့ကတော့ -

“အမလေး။ ငါ့သားလေး အဖြစ်ဆိုးရတာ ဒင်းကြောင့်
ဒင်းလို မိန်းမနဲ့ရလို့ ငါ့သားလေး မသေသင့်ဘဲ စောသေရတာ”

“-----”

“သားရေ... အမေ့စကားကို နားမထောင်ခဲ့တဲ့သား အ
အမေ ဘယ်လိုဖြေရပါ့မလဲ။ အမေမဖြေနိုင်ဘူး သားလေးရဲ့”

“စိတ်ထိန်းစမ်းပါ ကျော့ရာ”

“ရှင်မို့လို့ ကျွန်မကို စိတ်ထိန်းလို့ ပြောထွက်တယ်နော်။
ကျွန်မက ဝမ်းနဲ့လွယ်မွေးထားရတဲ့သားတစ်ယောက်လုံး ဆုံးရှုံးထားတဲ့
ခင်ပင်ပါ။ ဒီလောက်တောင် ကျွန်မမှာ ပြောခွင့်မရှိဘူးလား”

ပြောင်းဖြဲနေသော ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို အန်တီကျော့က ကက်
ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့သည်။

ပင်လယ်ရဲ့ဖခင်က ပျိုပျိုမေကို အားနာသလို ကြည့်သည်။
သို့သော် ပျိုပျိုမေကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်။

မလှုပ်မယှက်နှင့် ငြိမ်သက်နေသော ပင်လယ်၏ ရုပ်
အလောင်းကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ ဘာစကားမှ မဆို
သဖြင့် သူမ ရင်ထဲတွင် ဘာတွေခံစားနေရသလဲ၊ ဘာတွေပြောချင်နေ
သလဲဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှမသိနိုင်ပေ။

ငြို့ငြို့ငြင်ငြင်ပြောနေသော ယောက္ခမဖြစ်သူကိုလည်း စိတ်
မသေသည့်အမူအရာ မပြု၊ ဝမ်းနည်းသည့်အမူအရာလည်း မပြု။

ရုပ်အလောင်းကို သယ်ထုတ်ဖို့ ရင်ခွဲရုံက စီစဉ်သောအခါ-

“အမယ်လေး သား သားလေး”

“မကျော့”

“အန်တီကျော့”

သားဖြစ်သူ၏ ရုပ်အလောင်းကို အတင်းလိုက်ဆွဲရင်း အန်တီ
ကျော့ သတိလစ်သွားတော့ အန်ကယ်ကောသူကော စိတ်ပူသွားသည်။

သို့သော် ...

အန်တီကျော့ထက် ပျိုပျိုမေကို စိတ်ပိုပူမိသဖြင့် သူ အန်တီကျော့ ဘေးသို့ ရောက်မသွားဖြစ်တော့ပေ။ ၎င်းတုတ်ကလေး ထိုင်သော ပျိုပျိုမေကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်လိုက်သည်။

သူမမျက်လုံးထဲတွင် မည်သည့်အရိပ်အယောင် လှုပ်ရှားမှုမျှ မရှိပေ။ ခြင်းကြောင့် ရာဇူး စိုးရိမ်ပူပန်ကာ -

“ပျိုပျိုမေ”

“အဟင့်”

“ပျိုပျိုမေ ... ပျိုပျို”

ပခုံးကိုလက်နှင့်ပုတ်ကာ ခေါ်လိုက်တော့ ဟင့်ခနဲအသံပြုကာ ခွေလဲကျသွားသည်။ သူ စိုးရိမ်စွာ အောက်သို့မပြုတ်ကျအောင် ထိုင်ပွေ့ကာ သတိလစ်နေသော ပျိုပျိုမေကို တတွတ်တွတ် ခေါ်မိသဖြင့်

ဖြူဖြူနေသဖြင့် သူ စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ပါးလေးကို ပုတ်ပြီး ခေါ်မိသည်။ မျက်နှာသည် သွေးမရှိတော့သလို ဖြူဖြူနေသည်။ အားနည်းနေသည့် လက္ခဏာဖြစ်သည်။

“ပျိုပျို”

“ဟင်”

“စိတ်ထိန်းလေ”

“ဖယ်ပါ”

သူရင်ခွင်ထဲမှာ လဲကျနေသည့်အဖြစ်ကို သတိရတော့ ပျိုပျိုမေ ဖွတ်ရုန်းသည်။ သူ့ဘာမှမပြောဘဲ အသာလေး လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

ထိုသတိပြန်ရလာပြီးကတည်းက ပျိုပျို ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမကောင်းကောင်းမဆိုတော့ပေ။

ရန်ကုန်ကိုပြန်ရောက်တော့ ကလေးအတွက် စီစဉ်ရပြန်သည်။ ပင်လယ်၏အသုဘနှင့် ရက်လည်ကို ပင်လယ်အိမ်မှာပြုလုပ်သည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် ကလေးကို ပျိုပျိုမေတို့အိမ် ပို့ထားရသည်။ ခူးခူးက သေတယ်ဆိုတဲ့စကားလုံးကို နားမလည်ပေမယ့် အဖေ မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်တော့မှပြန်မလာနိုင်တော့ဘူးဆိုတာကို သူ့အပေါ် ဦးနှောက်သေးသေးလေးနှင့် နားလည်ရှာသည်။

သူ့အပေါ် ဂရုမစိုက်နိုင်သည့်မိခင်ကို ကြည့်၍ မျက်နှာလေး တွေ့တဲ့။

သမီးဖြစ်သူကို ကရုဏာသက်စွာ ရာဇူး ခူးခူးလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပွေ့ထားမိသည်။

“သမီးလေးရယ်”

“ဦးဦး ... ခူးခူးရဲ့ဖေဖေက ဘယ်တော့မှပြန်မလာတော့ဘူး”

ဘွားဘွားကျော့က ပြောပြီးငိုနေတာ ဟုတ်လားဟင်” အားကိုးတကြီး မေးလိုက်သော သမီးလေးရဲ့မျက်နှာလေးကို

လက်နှစ်ဖက်ထဲတွင် ထည့်၍ သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ပျိုပျိုနှင့် ရုပ်တူသောသမီးလေးတွင် သူနှင့်ဆင်တာဆိုလို့ မျက်လုံးနှင့်နှာတံဖြစ်သည်။

နှစ်ဖက်ခွဲစီးထားသော ဆံနွယ်တို့သည် ပွယောင်းယောင်းလေးဖြစ်နေသည်။

သမီးလေးရဲ့ဖေဖေက ဒီမှာလေဟု ပြောဖို့ရာ စောသေးတာမို့ သူ မပြောဖြစ်သေးပေ။ ပျိုပျိုမေကိုယ်တိုင်လည်း ဒီရဲ့အပြောင်းအလဲကို လက်ခံနိုင်ဦးမှာ မဟုတ်သဖြင့် သူ မပြောချင်။ အထူးသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဖြစ်နေရှာသော ပျိုပျိုမေ စိတ်ဆင်းရဲအောင် သူ ဘာမှမလုပ်ရက်ပေ။

ဆယ်နှစ်လောက် ပျိုပျိုမေတစ်ယောက်တည်း ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသောဘဝကို ရုန်းကန်လာရသည်။

လောကဝံကို တစ်ယောက်တည်းခါးစည်ဆဲခဲ့ရရှာသည်။ ဒီလိုတွေ ကြိုသိဖြစ်ခဲ့ရင် ရပ်ဝေးမြေခြား တိုင်းတစ်ပါးမှာ သူ ဒီလောက်ထိ ကြာကြာရှည်ရှည်နေခဲ့မိပါ့မလား။

ခူးခူးလေးကို ပျိုပျိုမေ၏ မိခင်အိမ်တွင် ပို့ထားလိုက်သည်။ ဟိုဘက်အိမ်တွင် ခေးခေးနှင့် ကိုကိုလည်းရှိနေတော့ ခူးခူးက လျော့လျော့ရှူရှူ လိုက်သွားသည်။

သွေးကစကားပြောသဖြင့် ခေးခေးတို့ ကိုကိုတို့နှင့်

ဆယ်တော့မှ ရန်မဖြစ်ဘဲ အမြဲတမ်း တည့်တည့်ရှူရှူ ဖြစ်နေကြောင်း သိရမှ သိတော့သည်။

သွေးက စကားမပြောသူတွေကတော့ အန်တီကျော့တို့ ခင်မယားပဲ ဖြစ်သည်။

ကလေးနှင့်ပတ်သက်၍ သူတို့ ဘာစီမံမံ ဘာမှဝင်မပြော။ သူတို့သည်လည်းမပြော ခါးသည်လည်းမပြော။

တစ်ခုပဲ ပျိုပျိုမေကို ခန်းခနဲပြောတာ ရွဲတဲ့တဲ့ပြောတာတွေ နှိပ်သော်လည်း သေသူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို စောင့်ထိန်းပေးတာလား။ သူတို့မိသားစု၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို စောင့်ထိန်းတာလားမသိ။ သူ့အင်္ကျီလယ်နှင့် ပျိုပျိုမေတို့ (၃) ယောက်ကြားက ပြဿနာကိုတော့ ဘာတစ်စွန်းတစ်စမှ ထုတ်မပြော။

ပျိုပျိုမေပုံစံကလည်း ကျောက်ရုပ်နှင့် နှင်လားပါလား။ သူတို့သည်သူတို့မှ နှုတ်လည်းမဆက်၊ ဧည့်လည်းမခံ၊ စကားလည်းမပြော။ သူတို့အဖေတော်ကလည်း ထောင့်တစ်ထောင့်မှာ ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေတတ်သည်။

ထိုင်နေတာတောင် မိုးရိုးထိုင်တာမဟုတ်။ အသက်မဲ့နေသူ အဖေတော်ကလေးလို ငူငူငိုငိုပိုင်။

လင်သေမှဆိုမတစ်ယောက်အနေနှင့် သူမကို လူတိုင်းက အေးအေးကြသည်။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မုဆိုးမဖြစ်ရရှာတယ်ဆိုပြီး သနားကရုဏာသက်ကြသည်။

တကယ်တမ်း သူမရင်ထဲတွင် မည်သည့် သောကဝေဒနာခံစားနေရသလဲဆိုတာကိုတော့ ကာယကံရှင် သူမ ကိုယ်တိုင်မှလွဲ၍ တခြားသူ မသိနိုင်ပေ။

“ဟာ ဒုက္ခပဲ”

အုတ်ဂူသွင်းပြီး အားလုံးပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်နေကြချိန် နေပူကြီးကနေ မိုးက မြန်းဒိုင်းကြီး ရွာချတော့သည်။

“ပျိုပျိုမေ မိုးရွာနေတယ်”

“-----”

“နေကလည်းပူထားတာ မင်း မိုးမိရင် အပူရှပ်ပြီး ဖျားသွားလိမ့်မယ် လာ”

အားလုံး အပြေးပြေးအလွှားလွှားရှိနေစဉ် သူမကတော့ မလှုပ်မယှက် အုတ်ဂူရှေ့တွင် ငြိမ်သက်၍ သူဘယ်လိုခေါ်ခေါ် မရပေ။ ပြောနေသောသူမှာသာ အာညောင်းရသည်။

သူများတွေကို အားနာသဖြင့် ပြန်နှင့်ကြတော့ ပျိုပျိုမေကို သူစောင့်ခေါ်ခဲ့မည်ဟု ပြောလိုက်ရတော့သည်။ သူမရဲ့ ယောက္ခမကတော့ လုံးဝလှည့်မကြည့်။ သုသာန်ထဲတွင် ကားတွေ တစ်စီးပြီး တစ်စီး အလျှိုလျှိုထွက်သွားကြသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ပင်လယ်အုတ်ဂူရှေ့တွင် သူနှင့်ပျိုပျိုမေ။ အုတ်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်ထားသော ကားတစ်စီး။ အရာအားလုံးသည် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ။

နေပူနေသည့်ကြားမှ မိုးတွေကတော့ သည်းသည်းမည်းမည်း မြန်းဆဲ။ သူမကို မိုးရိမ်စွာအကဲခတ်ပေမယ့် သူမကတော့ မျက်လွှာအောက်ကတောင် ပင့်မကြည့်ပေ။

ကိုယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်နေသော ရာဇူးရဲ့အခန်းသို့
ညီကြည့်လိုက်သည်။ မိုးတွေ သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာနေခြင်း
ကြောင့် ပြတင်းပေါက်တံခါးတွေကို ပိတ်ထားသည်။

မိုးရေစက်အချို့က ပြတင်းပေါက်မှန်ကို လာရောက်ထိစင်
နေသည်။

“ဟင်း”

“အား ကျွတ် ကျွတ်”

သက်ပြင်းချကာ နေရာမှ လှည့်ထွက်လိုက်စဉ် ခြေထောက်
ကွင်းနတ်တက် သတိမထားမိ၊ နံရံကို ထိန်းကိုင်ကာ အကျင်ပြေအောင်
အင်အားလိုက်သည်။

အောက်ထပ်သို့ ပြေးပြေးချင်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ ရာဇူးက
ညီခန်းထဲမှာထိုင်ရင်း သူမအလာကို စောင့်မျှော်နေသည်။

တကယ်တမ်းပြောရလျှင် ရာဇူးကို သူမ အတွေ့မခံခဲ့တာ
အလည်ပြီးကတည်းကဆိုလျှင် ခု တစ်လနီးပါးရှိနေပြီ။

အသုဘ၊ ရက်လည်ကိစ္စတွေနှင့် သူမတို့အားလုံး သောက
အလုပ်ရှင်နေရသဖြင့် ရာဇူးမှာ ဘာမှပြော၍မရ၊ ဘယ်သူမှလည်း
အကားကို နားမထောင်ကြ။

ရက်လည်ပြီးတော့ -

“ညည်းနဲ့ငါတို့ စာရင်းရှင်းရမယ် ပျိုပျိုမေ”

အခန်း (၂၂)

“သမီး အောက်ထပ်မှာ မောင်ရာဇူးရောက်နေတယ်”

သူမ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဒေါ်ကြီးမိုးက အောက်ထပ်
သို့ ပြန်ဆင်းသွားသည်။ အကြည့်က ရှေ့သို့ပြန်ရောက်သွားပြန်သည်
လိုက်ကာစကို မဖယ်ဘဲ ဤနေရာတွင် သူမ ရပ်နေသည်မှာ ကြာလှပြီ။

ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်တာလည်း မဟုတ်၊ လိုက်ကာကို ဖယ်
တာလည်းမဟုတ်ဘဲ လိုက်ကာနစ်ချကြားမှ တစ်စွန်းတစ်စ ပေါ်နေ
သော ပြင်ပသို့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ကြည့်နေခြင်းရယ်ပါ။

ဘယ်လောက်ထိ အတွေးအာရုံထဲမှာ နစ်မြောနေသလဲမသိ
ဟိုဘက်အိမ်ကနေ ဒီဘက်အိမ်သို့ ကူးလာသော ရာဇူးကိုတောင်
မမြင်မိ။

ပြောစရာရှိလို့ ခေါ်သည်ဆိုတော့ ဆင်းခဲ့သည်။ လင်မယား

(၂) ယောက်စလုံး စာကြည့်ခန်းထဲတွင်ရှိသည်။

အခန်းထဲသို့ရောက်တော့ ကိုယ့်ကို မကျေနပ်သလို ကြည့်နေ

ကြသူတွေကို မဝံ့မရဲကြည့်လိုက်သည်။ တံခါးကိုပြန်ပိတ်ကာ သူတို့

(၂) ယောက်ရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

တစ်နေ့တော့ ဤသို့သောကိစ္စသည် မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရ
မည်ဆိုတာ သိထားသောကြောင့် ထူးပြီး ဝမ်းမနည်းတော့ပါ။

သူမ ဝမ်းမနည်းတတ်တာ၊ မပိုတတ်တာ၊ မခံစားတတ်တော့
တာ (၁၀) နှစ်နီးပါးရှိခဲ့ပြီလေ။

ရာဇူး သင်္ဘောထွက်မှာ သိပေမယ့် ဒီလောက်ထိ မြန်မြန်
ဆန်ဆန် ထွက်သွားလိမ့်မည် မထင်။ သူမ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်တော့
ရာဇူးမရှိတော့ပေ။

နောက်တစ်လအကြာတွင် သူမ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသက်
လို့ ဆီးစစ်ကြည့်မိတော့ ဘုရားရေ သူမ ဝမ်းကြာသိုက်တွင် ရာဇူး
သန္ဓေသားက ကပ်ညီနေပါရောလား။

ရုပ်ရှင်တွေထဲကလို ရှက်လှချည်ရဲ့ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
လုပ်ကြံဖို့လည်း သူမ သတ္တိမရှိ။ အပေးပေါ်တဲ့ ကလေးဆိုပြီး ဖျက်
ပြစ်ရအောင်လည်း သူမချစ်သော ရာဇူးရဲ့ရင်သွေးဖြစ်နေလေတော့
မလုပ်ရက်။

အို ဘယ်နည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် သူမ ဒီကလေးကို ရအောင်မွေး
မယ်။ ရာဇူးပြန်လာရင် ဟုတ်တယ်၊ (၂) နှစ် (၃) နှစ်လောက်နေရင်

ရာဇူးပြန်လာတော့မယ်လား။ အဲဒီချိန်ကျရင် ရာဇူး သူ့တာဝန် သူယူ
မပါ။

လတ်တလော ကိစ္စတော့ နည်းနည်းခက်ခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့-
ပင်လယ်။

ဟုတ်တယ်၊ ဖျိုပျိုပေရဲ့အာရုံထဲ ပင်လယ်ကို ပြေးမြင်လိုက်
သည်။ ပင်လယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်ရှိရှိ ဒီလိုကိစ္စပေါ်လာရင်
တော့ ကူညီတန်ကောင်းပါရဲ့။

မရေရာသောအတွေးလေးနှင့် ဖျိုပျိုပေ ပင်လယ်ကို ရင်ဖွင့်
မိသည်။ မထင်မှတ်သောစကားကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ပင်လယ်၏
မက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်သွားကာ -

“ဘာ ... ဒါ ဒါဆို နင်က ငါ့ကို လှည်းကျိုးထမ်းခိုင်းတဲ့
သဘောလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး။ ငါ နင့်ကို အကူအညီတောင်းရုံ
တောင်းတာပါ။ ရာဇူးပြန်လာရင် ရာဇူးပြန်လာရင် နင် ငါ့ကို ဆက်
ဆည်းစရာမလိုပါဘူး။ ကလေးအပေးနာမည်မှာလည်း နင့်နာမည်ခံပေး
တာမလိုပါဘူး။ ငါ ရာဇူးနာမည်ပဲ သုံးမှာပါ။ အခု အခု ခဏလေး
ခဏလေး ငါ့ကိုကူညီပေးဖို့ပါ ပင်လယ်ရယ်”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနှင့် ဤကိစ္စကို မသက်သာ
၍သာ အကူအညီတောင်းရသည်။ ကိုယ့်အထုပ်ကိုယ်ဖြေရသည်ကို
ဆိုတော့ မည်သို့မျှနာပန်းလှနိုင်မည်နည်း။

ပျိုပျိုမေ ဘာပြောပြော မနာတတ်၊ စိတ်မဆိုးတတ်လေ
ပင်လယ်မှာ နောက်ဆုံး ကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

တကယ်တမ်းပြောရလျှင် ပေါင်းသင်းလာသည့် တစ်
လျှောက်လုံး၌ ပျိုပျိုမေ၏စိတ်ဓာတ်နှင့် ပင်လယ်၏စိတ်ဓာတ် ဘယ်
မှ ညှိနှိုင်း၍မရပေ။ ပင်လယ်က အရှေ့ဆို ပျိုပျိုမေက အနောက်
ပျိုပျိုမေက ညာဘက်ဆိုလျှင် ပင်လယ်က ဘယ်ဘက်။

မည်သို့ပင်ရှိစေကာမူ သူမကို ပင်လယ်လက်ထပ်ပေးခဲ့
ကပင် သူမဘဝအတွက် ပင်လယ်ဟာ အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေ သူ
ချင်းဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော် -

ကလေးဖခင်၏နာမည်တွင် ပင်လယ်၏နာမည်မဟုတ်
ရာဇူး၏နာမည်ကြောင်း အန်တီကျော့တို့ မည်သို့သိသွားကြသလဲ
တစ်အိမ်လုံး ပွက်လောရိုက်ကုန်သည်။

သူမ၏မိဘတွေကော ရာဇူး၏မိဘတွေကိုပါ ခေါ်ပြောသ
ထိုကတည်းက အန်တီကျော့တို့က သူမကို မုန်းတီးခဲ့သလို သူမ
ရွံ့ရှာသလို ကြည့်တတ်သော အန်တီကျော့တို့ကို သူမ မုန်းတီးခဲ့သ

သို့သော် ပင်လယ်၏မျက်နှာကို ထောက်ထားပြီး သူတို့
ပြောချင်တာ ပြောဆိုချင်တာဆို ဒီဘက်က ကြားလျှင် ဟိုဘက်နားမိတ်
တို့ဘက်ကနားကြားလျှင် ဒီဘက်နား ပိတ်နေခဲ့သည်။

မိဘ (၄) ဦးကိုတော့ သူမ ကတိတောင်းခဲ့သည်။ ဤကိစ္စကို
အကြောင်းပြု၍ ရာဇူးအား မခေါ်ရ။ ဒီကိစ္စကြောင့်ဆိုပြီး ရာဇူး မြန်မာ
နိုင်ငံသို့ ပြန်ရောက်မလာစေရ။

သူတို့မြေးလေးဆိုတဲ့အသိနှင့် ခူးခူးလေးအပေါ် သည်းသည်း
ညှပ်နေကြသော အန်တီမေတို့အား -

“တကယ်လို့ ဟိုကနေ ခူးခူးလေးဟာ ရာဇူးရဲ့သမီးဖြစ်တယ်
နဲ့ သူ့သိသွားတဲ့တစ်နေ့ ပျိုပျိုမေ အားလုံးနဲ့ဝေးရာကို ထွက်သွားမယ်”
ဟု ခြိမ်းခြောက်ပစ်လိုက်သည်။

မေမေတို့က သူမကို မိုက်မဲလိုက်တာဟု ဆိုသည်။ အန်တီ
တို့ကတော့ -

“ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စ အန်တီတို့ကိုပြောပါတော့
သမီးရယ်။ အန်တီတို့က ရာဇူးနဲ့ သဘောမတူဘူး။ ဘယ်ကရ
ဘာကို ကိုယ်ဝန်လဲလို့ မောက်မောက်မာမာ ပြောမယ် မိဘတွေမို့လား။
ဘာပဲ ပင်လယ်ကို လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ။ အခု အဲဒီမှာ
လဲနေတိုင်း အပြိုင်ခံ နေနေရတာကော သမီးစိတ်ချမ်းသာလို့
မဟုတ်ဘူး”

ဟု ယူကြီးမရသလို ပြောသည်။

ကိုယ့်သားဖြစ်သူ၏ ကောင်မလေးက တခြားမိသားစုထဲ
အနိုင်ခံအပြောခံ ဖြစ်နေရတာကိုတော့ မမြင်ရက်ပေ။

ပျိုပျိုမေကတော့ ကိုယ်ရွေးချယ်ခဲ့သောလမ်းမို့ ဘယ်သူ့
အပြစ်မတင်။

အချစ်ဆိုတာကို မြင့်မြတ်သန့်စင်စေချင်တာမို့ ဒီထောက်
အခက်အခဲတွေကိုတော့ ခံနိုင်ရည်ရှိရမည်။

အန်တီကျော့တို့ ဤကိစ္စကို ပြင်ပသို့ မပေါက်ကြားစေ
တာကလည်း သူတို့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကြောင့်ကော သူ့သားရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ
ကြောင့်ပါ။ ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ်လှန်ထောင်း မလုပ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် အဖြစ်အပျက်တို့သည် ကိုယ်လိုရာအတိုင်း တွား
ဖြစ်မလာပေ။ ရာဇူးသည် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်မလာခဲ့ပေ။ အန်တီ
မှာလည်း သူမ တားမြစ်ထားခြင်းကြောင့်မို့ သူတို့နည်း သူတို့တား
ခေါ်ကြသော်လည်း ရာဇူးက ရောက်မလာပေ။

ဒီကြားထဲ ပင်လယ်က ဖောက်လာသည်။

သူ့စိမ်းမိန်းမတစ်ယောက်နှင့် နှစ်ရှည်လများ အတူနေ
လာရသောအခါ -

“ငါဆိုတာ နင့်လက်ထပ်ထားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်
ဆိုတာကော နင် အသိအမှတ်ပြုရဲ့လား ပျိုပျို”

“နင် ဘာလို့ အဲဒီလိုမေးတာလဲ”

“ရာဇူးက ခုချိန်ထိ ပြန်မလာဘူး။ ငါလည်း သမီးလေးနဲ့
ခွဲအပေါ် သံယောဇဉ်တွယ်နေမိတဲ့အတွက် ရာဇူးပြန်လာရင်တောင်
လျော့လျော့ရှူရှူနဲ့ နင်တို့ကို သူ့လက်ထဲ ထည့်ပေးပုံပါ့မလား မသေ
ချဘူး”

“နင် ဘာလို့ အဲဒီလိုပြောတာလဲ”

ပျိုပျိုမေ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ အလန့်တကြား မေးလိုက်မိ
သည်။

ပင်လယ်ရဲ့အကြည့်တွေက ဇိုဝေဇိုဝေ။ ပင်လယ်နှင့် အကြည့်
ချင်းမဆုံအောင် ထိန်းလိုက်သည်။ ထိုအဖြစ်ကို ရင်နာသွားရသူက
မင်လယ်။

သူ့စိမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဒီလောက်လှီ မဖောက်
ကြား နေနိုင်ရအောင် သူက ရဟန္တာမဟုတ်၊ ပုထုဇဉ်သာ ဖြစ်သည်။

“ပျိုပျို”

“အို”

“နင် ဘာလုပ်တာလဲ ပင်လယ်။ ဟင့်အင်း၊ အဲဒီလို မလုပ်နဲ့။
နင့်ကို လက်ထပ်ထားပေမယ့် ဒီကိစ္စတွေထိတော့”

“ဒီကိစ္စတွေ မပါကြေးလို့ နင် ငါ့ကို ကတိတွေတောင်းခဲ့ဖူး
တိုင်းက ပျိုပျိုမေ။ အဲဒီတုန်းက ကတိပေးခဲ့ရင်တောင် ဒီနေ့ နင်က

ငါ့ဇနီး။ ငါက နင့်ကိုလက်ဖျားနဲ့တောင် တို့ခွင့်မရှိဘူး။ ဟုတ်လား
ဒေါသထွက်ခဲ့သော ပင်လယ်ရဲ့ မျက်ဝန်းတွင် ဒေါသတွေ
မြင်လိုက်ရတော့ ပျိုပျိုမေ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။

သူမကို ပွေဖက်၍ ရင်ခွင်ထဲသို့ အတင်းဆွဲသွင်းနေသော
ကြောင့် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ရုန်းဖယ်မိသည်။

သူမ ရင်းနှီးဖူးခဲ့သည့် ရင်ခွင်က ရာဇူးရဲ့ရင်ခွင်သာ ဖြစ်
နောက်ထပ် ဘယ်လိုရင်ခွင်ကိုမှ မရင်းနှီးလို့၊ မထိတွေ့လို့၊ ရာဇူး
အရင်လောက် တမ်းတရတာမျိုးမဟုတ်ပေမယ့် ဤသို့မလုပ်နိုင်။

ပင်လယ် အမြင်မှာလည်း ပို၍အထိနာခဲ့ရသည်။

သူ့လက်ထဲက ဇွတ်အတင်းရုန်းထွက်နေသော ပျိုပျိုမေ
ကြားလာတော့ သည်းမခံနိုင်တော့ပေ။ မုန်ယိုနေသည့် ဆင်ရိုင်းတစ်
ကောင်လို ဒေါသတွေက ခန္ဓာကိုယ်ကို လွှမ်းမိုးလာသည်။

သူ့ပုံစံက ဇနီးတစ်ယောက်ကို ပွေဖက်ရသည်နှင့်တူ။ အ
သမီးတစ်ယောက်ကို အလိုမတူဘဲ အဓမ္မကျင့်ဖို့ ကြိုးစားနေသော
ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ဟန်။

ဤသို့သော ပုံစံသို့ရောက်အောင် ပျိုပျိုမေက ကြိုး
နေသည်။

“သွားစမ်း”

“ဝုန်း”

“ဝုန်း”

“အမယ်လေး”

ပျိုပျိုမေပုခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဒေါသတကြီး ဆောင့်
တုန်းပစ်လိုက်သည်။ ပျိုပျိုမေသည် ခုတင်နှင့်နံရံကြားသို့ ရောက်သွား
ကာ နံရံနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ပစ်ဆောင့်မိသွားသည်။

ထိုအနာကို ဂရုမစိုက်နိုင်။ ပင်လယ်လက်ထဲမှ လွတ်မြောက်
ခွင့်ရခြင်းကို ဝမ်းသာအားရ။

“ဟာကွာ”

“ဝုန်း”

“တောက် ... စိတ်ချ။ နင့်ကို ငါ နောက်ထပ် မတရား
ပြုစည်မိရင် ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေပစ်မယ်”

ပင်လယ်၏ တစ်ကိုယ်လုံး မခံချင်စိတ်တွေ၊ ရှက်ရွံ့စိတ်တွေ
အသွမ်းသွားသည်။

သူ့ကတိအတိုင်း ပျိုပျိုမေကို ထိဖို့လည်း မကြိုးစားတော့၊
ညှို့လည်း မကြိုးစားတော့။

ကြာလာတော့ အိမ်ထောင်ရေးသည် သွေးအေးသွားခဲ့သည်။
ပင်လယ်သည် လုပ်ငန်းခွင်မှာ အနေများကာ တော်ရုံကိစ္စမရှိလျှင်
ပင်လယ်လာတော့၊ သူ့ဘာသာ အပျော်ရှာပြီး ပျော်သလိုနေနေတော့

သည်။

ပျိုပျိုမေကိုရှိတယ်လည်း သဘောမထား။ သူ့မိဘတွေက
 ပျိုပျိုမေ အဆင်ပြေလား မပြေလား မတွေးတော့။ နောက်ဘက်က
 ပျိုပျိုမေနှင့် ယောက္ခမ၏ ကိုယ်စိတ်ပါ နှိပ်စက်မှုကို ကြိတ်မှိတ်ခံသည်။
 ပင်လယ်အား နှင်မိတော့က ဒီလိုဟု တစ်စက်မှမဟာ။ ကိုယ်ရွေးချေ
 ခဲ့သည်လမ်းမို့ မှားမှားမှန်မှန် လျှောက်တော့မည်။

အခန်း (၂၃)

“ဘာကိုစွန့်လိုလဲ”

“ငါ့ကို နင် ဘာမှပြောစရာမရှိတူးလား ပျိုပျို”

“ဘာမှ ပြောစရာမလိုဘူး။ နောက်ပြီး တစ်ခုပြောထားရဦး
 မယ်။ နင် ငါ့အိမ်ကို ခဏခဏ မလာနဲ့ ရာစုသစ်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
 မှက်ပိတွေ၊ နားတွေနဲ့ လင်သေမုဆိုးမက ဘာဖြစ်တယ် ညာဖြစ်တယ်
 ကာနဲ့ရုံ့ချတာလည်း ငါ မခံနိုင်ဘူး”

အေးစက်စက်ပြောလိုက်သောလေသံသည် ပျိုပျိုမေ၏
 ခုခံမှုမှ ဟုတ်ပါလေစ၏။ ရာဇူး ပျိုပျိုမေ၏ မျက်နှာကို အံ့ဩမယုံ
 ဖြည့်နိုင်ဟန်နှင့် ကြည့်မိသည်။

တစ်ချိန်လုံး စိတ်ပန်းလူပန်းရှိနေသဖြင့် ပျိုပျိုမေ၏ပုံစံမှာ

ခုထက်ထိ လန်းလန်းဆန်းဆန်း မရှိသေးပေ။

စတွေ့သည့်အချိန်ထက် ပို၍လည်း ပိန်သွယ်သွားသည့် နဖူးလှန်သိမ်းထားသော ဆံနွယ်များမှာ ပွယောင်းယောင်းဖြစ်ကာ နောက်ဘက်တွင် ပဝါစနှင့် ဖြစ်သလို စည်းနှောင်ထားသည်။

အိမ်နေရင်းဝတ် တစ်ပတ်နှင်းပါတိတ်ဝတ်စုံပေါ်တွင် ဆွဲထား အင်္ကျီလက်ရှည် အနက်ရောင်ကို ထပ်ဝတ်ထားသည်။

မျက်နှာထက်တွင် မည်သည့်အမွှေးနံ့သာများမှမရှိသော်လည်း ပြောင်တင်း ဝင်းမွတ်နေသည်။

“အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ ငါ့အိမ်ကို ဝင်ထွက်နေတာကို ရှောင်ပါ”

“နေ နေပါဦး”

နွားဝယ်မည့် နွားပွဲစားတစ်ယောက်လို လူလို အနုလုံ ဖွဲ့စည်းစိုက်ကြည့်နေခြင်းကြောင့် ပျိုပျိုမေ ကြာလာတော့ အနေခက်လာသည်။

မျက်နှာခပ်တင်းတင်းနှင့် သူ့ရှေ့မှ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

ဒီတော့မှ ရာဇူးတစ်ယောက် သူ့အကြည့်တွေ လွန်သွားမှန်း သတိရကာ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သော ပျိုပျိုမေကို ကပျာကာယတားတားလိုက်မိသည်။

ဆွဲတော့လွဲတော့မလို ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ပျိုပျိုမေ ကိုယ့်ကို ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။

ဒီတော့မှ ရာဇူး သက်ပြင်းချကာ -

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့မှာ အပြစ်တွေရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအပြစ်တွေ နင်တော်ရုံနဲ့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးဆိုတာလည်း ငါသိပါတယ်။ နင် ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ငါကြိုးစားသွားမှာပါ”

“-----”

“နင်ပြောသလို ချက်ချင်းကြီး ပတ်ဝန်းကျင်က ကဲ့ရဲ့မှာ ကြောက်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ နင်နဲ့ငါနဲ့ ငါနဲ့သမီးလေးနဲ့ နားလည်မှု သည်းမှ ငါ ကြိုးစားမှာပါ”

“နင် ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ ရာစုသစ်”

“ဟင်”

အေးစက်စက်ပြောလိုက်သော ပျိုပျိုမေစကားကြောင့် ရာဇူး ခြောက်စ စကားကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်သည်။

ပျိုပျိုမေက အေးစက်သောမျက်ဝန်းတွေနှင့် သူ့ကို မြင်ကြည့်လာသည်။

သူနှင့် အကြည့်ချင်းအတန်ကြာအောင် ဆုံသွားသည်။ မိန်းကလေးဖြစ်သော ပျိုပျိုမေက ဦးစွာ အကြည့်လွှဲသွား

“နင်သိထားဖို့ တစ်ခု ငါပြောလိုက်မယ်။ နင် ငါ့ခင်ပွန်း ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ထိုက်ဘူး”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်။ နင့်ကိုမျှော်လင့်ခဲ့ကောင်း မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးမယ့် အဲဒီမျှော်လင့်ချက်တွေ သေဆုံးသွားခဲ့တာကြာပြီ။ သမီးလေးရဲ့ ဖခင်အမည်နေရာမှာ နင့်နာမည်ရှိနေရုံနဲ့ သမီးလေးကို နင် ပိုင်ဆိုင်ပြီး လို့ တစ်ထစ်ချ မမှတ်ယူပါနဲ့”

“-----”

“နင့်နာမည်ဟာ စာရွက်ထက်မှာပဲရှိတယ်။ လက်တွေ့ဘဝမှာ သမီးလေးရဲ့ဖခင်ကလည်း ငါပဲ။ သမီးလေးရဲ့မိခင်ကလည်းငါပဲ။ ဒီရဲ့အနေအထားဟာ ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲသွားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါက ခွင့်မပြုဘူးဆိုရင်ကော”

“ဘာ”

ဒေါသနှင့် မတ်တတ်ထရပ်ဖို့ပြင်လိုက်သော ပျိုပျိုမေရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ရာဇူး ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

ပျိုပျိုမေ၏ လက်ကောက်ဝတ်တစ်ဖက်ကို သူတင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

တစ်ဦးစောက်တစ်ဦးတွဲဆက်ထားသလို ဖြစ်ကာ သူတို့နှစ်ဦးကြားတွင် စားပွဲတစ်လုံးက တည်ရှိနေသည်။

ပျိုပျိုမေ၏ မျက်နှာမှာ အံ့ကြိတ်ထားခြင်းကိုသိသာစေလျက် ထက်ကို စွတ်တိုးရုန်းနေသော်လည်း တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ခံထားရခြင်းကြောင့် အသားနာတာပဲ အဖတ်တင်သည်။

ရာဇူးက ပျိုပျိုမေရဲ့မျက်နှာနှင့် နီးကပ်အောင် သူ့မျက်နှာကို ချဉ်းသို့ တိုးလိုက်သည်။

ပျိုပျိုမေ အလန့်တကြားနှင့် ခေါင်းကိုနောက်သို့ လှန်လိုက်

“နင် တော်တော် တရားလွန်နေပြီရာစုသစ်။ ငါ့ကို ဒီလိုပုံစံနဲ့ နှိပ်ယူ အကျပ်ကိုင်လို့ ရမယ်ထင်ရင် နင်မှားမယ်။ ပျိုပျိုမေဆိုတဲ့ နာမည်နင်သိခဲ့ပြင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ပျိုပျိုမေ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီပျိုပျိုမေ သေသွားပြီး တာဝန်မယူတတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ စွန့်လွှတ်မှုကို ခံခဲ့ရတဲ့ ပျိုပျိုမေက။ အား အမလေး”

“တိတ်”

ပျိုပျိုမေ၏စကားကို ရာဇူး အဆုံးသတ်ခွင့်မပေးနိုင်တော့ပေ။ စကားစုကို ကြားလျှင် ရင်နာသည်။ ဘယ်သူ့ကို လက်ညှိုးထိုးလို့ နှိပ်ယူခံရမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဒေါသဖြစ်ရသည်။

ပျိုပျိုမေ၏ လက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ရာဇူး၏လက်ထဲသို့ ရောက်လာသည်။

“တာဝန်မယူတတ်တဲ့ယောက်ျား ဟုတ်လား။ နင့်ဘက်က ဒါတွေ ဒီလိုရှိပါတယ်ပြောရင် ငါရောက်လေရာရပ်ကနေ ပြေးလာမယ်ဆိုတာ နင်မသိဘူးလား။ ငါနဲ့သမီးလေးကို ဆယ်နှစ်လောက် သားအုတ်မှန်းမသိအောင်လုပ်ခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ”

“နင်က ကိုယ်ထိလက်ရောက်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ လူပဲ ရာစုသစ် ငါက နင် ဒီလိုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျူးလွန်ခဲ့ပါတယ်ဆိုပြီးတော့ အရှက်မရှိ ပြောပြရဦးမလား။ မူးနေလို့ ဟုတ်လား။ တော်စမ်းပါ အမှူးသမားကို သီးကျွေးရင်စားမလား။ အခုမှ သမီးဖြစ်မနေနဲ့။ ငါ မုန်းတယ်၊ သိပ်မုန်းတယ်။ ဟုတ်တယ် အရင်က နင်ပြန်ရောက်မလား ငါ မျှော်လင့်ခဲ့ဖူးတယ်။ ခုတော့ ဆောရီးပဲ၊ ဘူးသီးသီးမှ အရီးလားမတော်နဲ့”

“နင်”

ရာဇူး ဘာဆက်ပြောရမလဲ မသိ ဖြစ်သွားသည်။

စာရွက်စာတမ်းတွေမှာလည်း သမီးလေးက သူ့ရဲ့သမီး၊ သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့သမီး ဟုတ်ပါတယ်ဟု ဝန်ခံထားသည်။ သို့သော် ဘူးသီးသီးမှ အရီးလားမတော်နှင့်တဲ့။

သူနှင့် သူမ၏ ရှေ့ဆက်ရမည့် ခရီးကို သူမ စဉ်းစားပုံမခံ ပျိုပျိုမေ ဒီလောက်ထိ စိတ်ကြီးခဲ့လိမ့်မည်ဟု သူ မထင်ခဲ့ပေ။

ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ သူမ ရင်နာမည်ဆိုလျှင်လည်း ရင်နာစရာ။

မာမိနှင့်အန်တီမြလေးတို့၏ စကားကြောင့် သူမ ပင်လယ်တို့ နှစ်ဖက်တွင် မည်မျှပင် ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ နေထိုင်ခဲ့ရကြောင်း သူ့သိပ္ပံနည်း လူပင်ပန်းတာထက် စိတ်ပင်ပန်း၊ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့တာက ဆိုးသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ဥပေက္ခာပြုခဲ့ရသည့် ဇနီး တစ်ယောက်။ ယောက်ျားမတို့၏ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရွံစောင်းပြောဆိုသည့်အကွက် သူမ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံစားခဲ့ရသည်။

ဒါတွေအားလုံးက သူ့ကြောင့်။

ဟုတ်တယ် သူ့ကြောင့်။

စိတ်ချပါ ပျိုပျိုမေရယ်။ ငါ့အမှားတွေအတွက် နင် နောက်ဆုံး ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆင်းရဲစေရတော့ပါဘူး။ နင့်အတွက် ခင်ပွန်းကောင်း၊ ခူးခူးလေးအတွက် ဖခင်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ငါ ကြိုးစားသွားပါ့မယ်။

“ဟင်”

“ရာစုသစ်”

“နင် မမိုက်ရိုင်းနဲ့၊ လွှတ်စမ်း နင့်ကို ငါ မသတ်ရဲဘူးလို့ ဆင်ထင်နဲ့ လွှတ်နော်”

ညံ့သက်သွားသော စိတ်အစဉ်နှင့်အတူ ပျိုပျိုမေကို ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းပစ်လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် အငိုက်မိသွားသဖြင့် သူမ နှစ်ဖက်တွင်းသို့ ပျိုပျိုမေ အလွယ်တကူရောက်သွားသော်လည်း

သတိဝင်သည့်အချိန် အားကုန်သုံး၍ ဇွတ်တိုးရုန်းသည်။

ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရုန်းဖယ်နေသော ပျိုပျိုမေ၏ မျက်နှာမှာ ရာဇူး၏အနမ်းများနှင့်မလွတ်ကင်းတော့ပေ။

ထွက်သက်ဝင်သက်တို့သည် တစ်သားတည်း ဖြစ်ကုန် သလား။ အနမ်းတို့သည် ပဟောဠိဆန်ကုန်လေသလား။ တဒဂံရယ်မှ တဒဂံရယ်ပါ။

သို့သော် သူ့အနမ်းမှလွတ်ထွက်သွားသည်နှင့် ပျိုပျိုမေ ဇွတ် တိုးရုန်းပြီး ရာဇူးကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။

ရာဇူး ဆိုဖာပေါ်သို့ ပက်လက်ထိုင်ကျသွားသည်။ ပျိုပျိုမေ ထိုင်ခုံနှင့် စားပွဲကြားမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်လိုက်သည်။

ပါပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေ အလှအယက်စီးဆင်းလာသည်။ စော်ကားရက်လေခြင်းဆိုသည့် စိတ်လား။ လုပ်ရက်လေခြင်းဆိုသည့် ကြိတ်မနိုင်ခဲမရစိတ်ကြောင့်လကမသိ မျက်ရည်တွေက အားကောင်း လာသေသည်။

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲနေခဲ့သည်။

“နင့်ကို ငါသိပ်မုန်းတယ် ရာဇုသစ်။ နင်မျှော်လင့်သလို ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာစေချာ့။”

အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားသော ပျိုပျိုမေကို ရာဇူး မတားမြစ်မိပေ။

သူမကို နမ်းရွိုက်ခဲ့မိသည့်အတွက် သူ့ကို သူမှားတယ်ဟု နောင်တမရပေ။

စိတ်ချပါ ပျိုပျိုမေ။ မင်းရဲ့အမုန်းတွေကို ကိုယ်ရဲ့အချစ်တွေနဲ့ ချေဖျက်သွားမှာပါ။ သမီးလေးအတွက် ကိုယ်မရှိလို့ မဖြစ်သလို မင်း အတွက် ကိုယ်ဟာ မရှိမဖြစ် လူသားဆိုတာ မင်းသိသိကြီးနဲ့ မျက်ကွယ် ပြုနေသလား အချစ်ရယ်။

အခန်း (၂၄)

“ယုဝါရေ ဘယ်နနာရီထိုးပြီလဲ”

“(၄) နာရီထိုးတော့မယ် မမပျို”

“ဟုတ်လား၊ နာရီဝက်လောက် အချိန်ရသေးတာပဲ
လေးနာရီခွဲရင် တို့ကိုသတိပေးပါဦးကွယ်”

“ခူးခူးလေးကို သွားကြိုဖို့လား”

“အင်းပေါ့”

ပိတ်စတိုလေးတွေကို ပန်းပွင့်ပုံသဏ္ဍာန် ပုံဖော်ရင်း ခေါင်း
မမော့ဘဲ ဖြေလိုက်သည်။

ဘေးနားတွင် ချထားသော ဖုန်းတွင် ဘယ်ချိန်ရှိပြီလဲ ကြည့်
လို့ရလျက်နှင့် ထိုသို့ကြည့်ဖို့ကိုတောင် အချိန်မပေးနိုင်ပေ။

ဒီနေ့ ညနေစောင်းလျှင် အထည်လာယူမည်ဆိုတော့
အသက်တောင်မရှူနိုင်ပေ။

ညှပ်ပြီး ပုံချထားသည့် ပိတ်စလေးတွေ ကောက်ယူပြီး အပ်
နဲ့တွဲဆက်နေပုံက ကျရာဆန်သည်။ လက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးက
ဘူးခုံးကျင်နေသည့်အလုပ်မို့ အလိုက်သင့် လှုပ်ရှားနေသည်။

ဒီဝတ်စုံက မင်းသမီးမေဖိုးစက်၏ ဝတ်စုံဖြစ်သည်။ မဖိုး၏
ကျေးဇူးကြောင့် ပျိုပျို ကိုယ့်ဘာကိုလုပ်ကိုင်သင့်သလဲဆိုသည့် လမ်း
ကြောင်းကို ရရှိခဲ့သည်။

မဖိုးလိုတော့ ရပ်ကွက်အတွင်းမှမထွက်ရသော စက်ချုပ်သမ
ဘဝကိုတော့ ပျိုပျို မလိုချင်ပေ။

ထို့ကြောင့် ပင်လယ်နှင့်အိမ်ထောင်ကျသည်။ ဒီဇိုင်းသင်တန်း
၂) ခု (၃) ခုကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း တက်ခဲ့သည်။

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ဖွင့်တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင်ဟန်နှင့် အင်္ကျီ
ဒီဇိုင်းလှလှလေးဆွဲပြီးတွင် ချုပ်သည်။ တစ်စုံတည်းကို အနုစိပ်သေချာ
စွာ ခြယ်မှုန်းတာမို့ ပွဲတက်ဝတ်စုံ ဝတ်စုံချင်သူတွေအတွက် အဆင်ပြေ
သည်။

နာမည်ကြီး မင်းသမီးတွေနှင့်သာ ချိတ်ခဲ့သဖြင့် အလုပ်
ဖြစ်သည်။

ပိတ်စနှင့်ဆက်စပ်ပစ္စည်း ဘော်ကြယ်၊ ကြယ်သီး အလှဆင်

ပစ္စည်းတွေနှင့် လိုက်ဖက်မည့် လက်ဝတ်ရတနာအဆင်တန်ဆာ အားလုံး ပျိုပျိုဆိုင်တွင်ရှိသည်။

ဒီနေ့ ကိုယ်လာတိုင်းလျှင်တိုင်းပြီးသည်နှင့် ပိတ်စပုံစံ၊ ဒီဇိုင်း ရွေးပြီး ချက်ချင်းကိုင်တော့သည်။

ထိုဝတ်စုံကိုင်နေစဉ် တခြားဝတ်စုံတွေကို လက်မခံပေ။ နေ ထားသည့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကလည်း စက်ချုပ်ဖို့အသင့် ဘော်ကြယ်ထိုးဖို့ အသင့်ဆိုတော့။

ဒီနေ့အပ်လျှင် မနက်ဖြန်ဆို ချက်ချင်းရအောင် ဆောင်ရွက် ပေးသည်။ ဒီဇိုင်းလည်းလှ၊ ပုံစံလေးကလည်း ဆန်း၊ လက်ရာလေး ကလည်း သေသပ်တော့ ပျိုပျို၏ဆိုင်သည် အချိန်တိုတိုနှင့် နာမည် သွားသည်။

ဘယ်လောက်ပဲနာမည်ရရ ဝတ်စုံတွေပြုအပ်တာမျိုး ပျိုပျို လက်မခံပေ။

“ကလင် ကလင်”

“ဪ... အရေးထဲ”

“ဟယ်လို”

ပုံဖော်ပြီးသော ပန်းပွင့်တွေအားလုံး စုကိုင်လိုက်စဉ် ဖုန်းဖြင့် လာတော့ ကိုင်ရပြန်သည်။ အမြန်လိုနေပါတယ်ဆိုမှ အနှေးဖြစ်မ သလားမသိ။ စက်ခုံပေါ်ထိုင်ရင်း ဖုန်းကို စပီကာဖွင့်၍ ဟယ်လို-

သုံးလိုက်သည်။

အနီရောင်အပ်ချည်ကို ပြောင်းတပ်လိုက်သည်။

“ပျိုပျို”

“ဟင်”

အပ်ချည်တပ်နေသော ပျိုပျိုရဲ့လက်တွေ ငြိမ်သက်သွား သည်။

စပီကာဖွင့်ထားသဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေးလာသော မဟာကျားတစ်ယောက်အသံကြောင့် စပီကာကိုပိတ်ကာ ဖုန်းကို နား တွင် ကမန်းကတမ်းကပ်လိုက်သည်။

ဘေးနားတွင် သူ့အလုပ်နှင့်သူ ရှုပ်နေသော ကောင်မလေး နှစ်ယောက်ကို မလုံမလဲကြည့်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးတွေက သူတို့အလုပ်နှင့်သူတို့ ရှုပ်နေတာမို့ သတိမထားမိ။ ပျိုပျိုမေ လေသံကို တိုး၍မာကာ -

“ဘာကိစ္စဆက်တာလဲ၊ ငါ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ဘယ်လိုရတာလဲ”

“ဒါ မခက်ပါဘူး”

“ခက်ခက် မခက်ခက် နင်အားလျားလျား ဖုန်းဆက်တိုင်း ငါ့မအားဘူး ရာစုသစ်။ ငါ့ရဲ့အလုပ်ချိန်တွေ လာမနေတဲ့ယုက်နဲ့” ရာစုသစ်၏ရယ်သံကို အမြင်ကပ်ဖွယ်ကောင်းအောင် ကြား သည်။ ပျိုပျိုမေ အံ့တစ်ချက်ကြိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“မင်း မအားမှန်းသိလို့ ကိုယ် သမီးလေးကို သွားကြိုမလို့
“ဟင် ... နင် နင် ဘာပြောတာလဲ”

“ဟောဗျာ ပြုံးပြုံးပြာပြာနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ပြောနေတာ
မကြားဘူးလား။ သမီးလေးကို ကိုယ်သွားကြိုမလို့ မင်းလည်း အထူး
ရှုပ်နေတယ်မလား။ အဲဒါကြောင့် လှမ်းပြောတာ”

“ကြားတယ် ကြားတယ်၊ နင်အခု ဘယ်မှာလဲ”
“အိမ်မှာပဲရှိသေးတယ်”

“ပြီးရော၊ ဒီမှာရာစုသစ်၊ ငါ့သမီးနဲ့နင်နဲ့ ပတ်သက်
အကြောင်းမရှိဘူး။ သမီးလေးကို သွားကြိုဖို့ခွင့် နင့်မှာ လုံးဝမရှိဘူး
မှတ်ထားစမ်းပါ”

“ဟ”
“တီ”

ပျိုပျို ပြောချင်တာပြောပြီး ဖုန်းစက်ပိတ်ပစ်လိုက်သည့်
စက်ခုံရှေ့မှာ ခပ်သွက်သွက် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

မချုပ်ရသေးသည့် ပန်းပွင့်တွေက ဒီအတိုင်း။ ထိုအရာတွေက
ဂရုမစိုက်နိုင်။ သူမကို တအံ့တဩ ကြည့်နေကြသော ကောင်မလေး
နှစ်ယောက်ကိုသာ။

“ယုဝါ ... ပန်းပွင့်တွေကို ခဏကိုင်ထား”
“ဟို မမလုပ်တာပဲ၊ မင်းသမီးက”

“တော်စမ်းပါ။ တို့ပြောတာပဲ မင်းနားထောင်။ တို့သမီးလေး
ကို သွားကြိုမယ်။ ချက်ချင်းပြန်လာမယ်။ ဒီပန်းပွင့်ငါးပွင့်ကို ဟောဒီ
စိတ်စမှာ ဒီလိုတွဲကပ်ချုပ်ထား။ သမီးကို ဒီပဲခေါ်လာမယ်။ တို့ဆက်
ကိုင်ပေးမယ်”

“ဟို ဟို မမ (၄) နာရီမှမခွဲသေးတော့ မမရဲ့”

ပျာယိပျာယာဖြစ်နေသော ပျိုပျိုမေကိုကြည့်၍ ယုဝါက
အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နှင့် ပြောသည်။

လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖြစ်သလိုဆွဲပြီး စားပွဲပေါ်က သော့ကို
သမီးယူလိုက်သည်။ ယုဝါကို နောက်ထပ်စကားတွေဆိုချိန်မရပေ။
သမီးလေးရဲ့ ကျောင်းနှင့် နီးတာက သူမရဲ့ဆိုင်ဖြစ်သည်။

ရာစုသစ်က ယခုမှ ထွက်လာမည်ဆိုလျှင်တောင် ဒီအခု
သူမသမီးကို သွားခေါ်လျှင် မမိနိုင်။ သမီးကို သူ့နောက်သို့ မထည့်ပေး
နိုင်။ သမီးလေး သူ့ကို သံယောဇဉ်တွယ်သွားမှာကို ပျိုပျိုမေ လုံးဝ
သက်မခံနိုင်ပေ။

အချိန်ပိုတက်နေသော သမီးလေးကို စောကြိုခဲ့သည်။ ရာစု
သစ် ရောက်မနေသေးသည့်အတွက် စိတ်အေးသွားရသည်။

သမီးကတော့ သူ့ကို စောလာကြို၍ ဝမ်းသာအားရနှင့် ပျော်
နေလေသည်။

“မေမေ သမီးတို့အိမ်ပြန်တော့မှာလား”

“မေမေ အလုပ်တွေရှိသေးတယ် သမီးရယ်။ ဆိုင်ကိုပဲပြန်မှာပေါ့။ ဆိုင်ထဲရောက်ရင် သမီး အိမ်စာပါတာတွေ ဆက်လုပ်ထားနော်။ မေမေက အလုပ်တွေ အများကြီးလုပ်ရဦးမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

“လိမ္မာလိုက်တဲ့ သမီးရယ်”

သမီးလေးချင်းသည် တကယ်လိမ္မာသော ကလေးငယ် ဖြစ်သည်။ သွက်လက်ချက်ချာသော်လည်း လူကြီးသူမ၏အရိပ်အကဲ ကောင်းစွာနားလည်သူဖြစ်သည်။

အန်တီကျောသည် သူ့သား၏အသွား တစ်စက်မှ မပါသော သမီးကို မချစ်သကဲ့သို့ သမီးကလည်း သူ့အပေါ် အမြဲတစေ ညှဉ်းစောင်းမြောင်းသော ဘွားအေဖြစ်သူကို ချွဲချွဲနွဲ့နွဲ့ မလုပ်ချေ။

သမီးလေးနှင့်စကားပြောဖော်က ပင်လယ်ဖခင်။ ပင်လယ်ဖခင်သည် ယောက်ျားလေးမို့ သိပ်ပြီးပါးစပ်မပူ။ ဒေါသလည်း ဖြစ်တယ်မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ ပျိုပျိုမေကိုတော့ မှန်တမ်းဆက်ဆံသည်။

သူ့ဇနီးက မှန်တယ် ပျိုပျိုမေက မှားတယ်လို့လည်း မပြော။ သူ့ဇနီးက ပျိုပျိုအပေါ် ဒေါသနှင့် ကြိမ်းမောင်းနေလျှင်လည်း ချီတင်းခါးသည် ဘာမှမပြော။

ပင်လယ်ကိုယ်တိုင် အစိုင်းက သမီးလေးကို တွယ်တာလည်း ပျိုပျိုမေနှင့် ပြဿနာဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း စိမ်းကားလာသည်။

ရပ်ဝေးမြေမှာ သူနေချင်သလိုနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မိန်းမကိစ္စနှင့်တောင် နာမည်ထွက်သည်။ ပျိုပျိုမေကတော့ သူ့ကို တောင်းသည်းမတောင်းပန်။ ဘာမှကိုမပြော။

ဤသို့သော်မိသားစုပုံစံထဲတွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသော သမီးလေးသည် အရိပ်အကဲ နားလည်လွန်းသည်။

အလိုက်သိလွန်းသည်။

ဆိုင်သို့ရောက်တော့ သမီးလေးကို ထပ်မံပေါ်တွင် စာသွားတပ်ခိုင်းရင်း လုပ်လက်စအလုပ်ကို ခပ်သွက်သွက် ပြန်ကိုင်ရာသည်။

အလုပ်ထဲတွင် မည်မျှ အာရုံစိုက်နေမိသည်မိ။

“ပျိုပျိုမေ”

“ဟင်”

အလောတကြီးခေါ်သံကြောင့် မော့ကြည့်တော့ ပြူပြူးပျော့ပျော့ ရောက်လာသော ရာစုသစ်။ လက်ထဲကဖုန်းကို မြှောက်ပြ

“ဖုန်းခေါ်နေတာလည်းမကိုင်ဘူး။ သမီးကိုလွှားကြည့်တော့ မိန်းမခေါ်သွားပြီတဲ့။ ဖုန်းလည်းဆက်မရတော့ ဘယ်လောက်တောင် ခပ်ပျော့ပျော့ရတယ်မှတ်လဲ”

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်၏ တအံ့တဩအကြည့်ကြောင့် နားလည်း ပူ ရှက်လည်းရှက်ကာ -

“နင့်ကိုငါ မကြိုနဲ့လို့ ပြောထားသားပဲ။ သူ့အမေနဲ့သူ့သမီး အတူတူရှိနေတာပဲ ဘာစိတ်ပူစရာရှိလို့လဲ။ ဒီမှာ အပိုတွေမပြောနဲ့ ရာစုသစ်၊ ပြန်တော့ နင့်ကို ငါ ဧည့်ခံစကားပြောဖို့အချိန် မရှိဘူး”

“သမီးကော”

“-----”

“အပေါ်ထပ်မှာ စာလုပ်နေတယ်ရှင်”

ဘာစကားမှမပြောဘဲ မော်တာစက်ကို တရှောင်းရှောင်းနင်း နေသဖြင့် ယုဝါကပဲ ဝင်ဖြေလိုက်သည်။ သူ ထပ်မံပေါ်တက်သွား တော့ မတက်နဲ့လည်း မပြောနိုင်ဘဲ ပျိုပျိုမေ စိတ်တိုခြင်းတွေနှင့် နှစ်ပါးသွားလိုက်ရသည်။ ဒီပုံစံအတိုင်းဆို တော်ရုံနှင့် ပြန်လိမ့်မည် မဟုတ်။ ကိုယ့်အလုပ်ကလည်း မပြီးသေး။

“ဟူး”

အခန်း (၂၅)

“အဟွန်း”

သူ့ကား သူ့နို့ဘက်ထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်တော့ နောက်ဘက်မှာ ခေမလို ဆက်မောင်းရမလို ဖြစ်သွားသော ကားကြောင့် ရာဇာ နေလိုက်သည်။

ပျိုပျိုမေရဲ့ကားက သူ့မတို့နဲ့ထဲ ချိုးဝင်သွားသည်။ သူလည်း ကားပြီးမောင်းဝင်ခဲ့သည်။

“ဟင် ကလေးက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး”

ကားထဲတွင် အိပ်ပျော်နေသော သမီးလေးကို ပွေ့လိုက် မာမိက ရှေ့ဘက်အိမ်သို့ လှမ်းကြည့်၍ တအံ့တဩ မေးလေ

ခူးခူး မနိုးအောင် အသာပွေ့၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ရင်း -

“လမ်းမှာ အိပ်ပျော်လာလို့ မာမီ၊ ခဏလေး သွားသိပ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟဲ့ အောက်ထပ်မှာပဲ သိပ်လေ။ ခဏနေ ပျိုပျိုမေလာလို့ မတွေ့ရင် ပြောနေမှဖြင့်”

“အပေါ်ထပ်လွှတ်လိုက်”

“ဟဲ့ ရာဇူး ဒီကောင်လေးတော့ လုပ်လိုက်ရင် ဇွတ်ပဲ”

မာမီက အနောက်မှတတ်တတ်ပြောရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

ရာဇူးသမီးလေး မနိုးအောင် အသာပွေ့ခဲ့ရင်း သမီးလေးကို ငိုကြည့်လိုက်သည်။

တစ်နေ့ကုန် ပင်ပန်းထားတာကော စာတွေတောက်လျှောက် လုပ်နေရတာမှီထင် အိပ်ပျော်သွားသည်။

အောက်ဘက်မှာ စက်သံတရောင်းရောင်း ကြားနေရသဖြင့် နာရီကြည့်လိုက်တော့ (၇) နာရီရှိနေပြီ။ ကောင်မလေး (၂) ယောက် တောင် ပြန်ပြီ။

သူ့မှာ မနေနိုင်တော့။

“မပြန်သေးဘူးလား ပျိုပျိုမေ”

“နင်ပြန်ချင်ရင် နင့်ဘာသာနင်ပြန်ပါ။ နင့်ကို ဘယ်သူ့ဆွဲခေါ်ထားလို့လဲ။ ဒီမှာအလုပ်လုပ်နေတာ မမြင်ဘူးလား”

လက်က တရစ်လှုပ်ရှားနေသလို ပါးစပ်ကလည်း တရစ်လှုပ်နေသည်။ မျက်လုံးအကြည့်တွေကတော့ သူ့ပီသို ရောက်မလာဘူး။ သူ ပျိုပျိုမေအနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး ကတ်ကြေးကိုင်နေသော အောက်ကို လှမ်းဆွဲတာကော -

“မြင်တယ်၊ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာလည်း အချိန်နဲ့အခါနဲ့ ထပ်ရတယ်။ ခု ဘယ်ချိန်ရှိနေပြီလဲ။ ခုနစ်နာရီတောင်ထိုးနေပြီ။ ဟိုမှာ ကလေးက ဗိုက်ဆာတာ မပြောရဲရှာဘူး”

“ဗိုက်ဆာတယ်လို့ သမီးက နင့်ကိုပြောလို့လား။ အပိုတွေ မပြောနဲ့။ နင်နဲ့စကားပြောဖို့ ငါ့မှာ အချိန်မရှိဘူး”

“ကလေးကိုငါခေါ်”

“ရာစုသစ် သတ္တိရှိရင် ကလေးကိုခေါ်သွားမယ်ဆိုတဲ့ စကား မပြောနဲ့။ ငါ့လက်ထဲမှာ ဘာကိုင်ထားလဲ နင်တွေ့လား”

ပျိုပျိုမေက လက်ထွဲတွင်ကိုင်ထားသော ကတ်ကြေးကို ကောင်ပြပြီးပြောသည်။ ရာစုသစ်က ထိုလက်ကို ကြည့်ပြီး-

“ထိုးရဲလို့လား”

“နင်နော်”

ရှေ့သို့တိုးလာသောကြောင့် ပျိုပျိုမေနောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ခြေတစ်လှမ်း ဆွဲဆွဲသည်။ သို့သော် စက်ခုံခံနေသဖြင့် ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်သွားသည်။

“ရာစုသစ်... နင် ငါ့ကို မနှောင့်ယှက်နဲ့နော်။ ဒီအထည် ဒီနေ့ ငါအပြီးလုပ်ပေးရမှာ”

“မပြီးတော့ဘာဖြစ်လဲ။ လျော်ရမှာလား။ လျော်ရမယ်ဆိုရင် လည်း နှစ်ဆလျော်လိုက်ပေါ့”

ပမာမခန့် ပြောနေသော ရာစုသစ်ကိုကြည့်ပြီး ပျိုပျိုမေ နှုတ်ခမ်းတွေကိုင်ညွတ်သွားအောင် မဲပြီးပြီးပြီး သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက် သည်။

“ငါက နင့်လို ဝင်ငွေကောင်းတဲ့ သင်္ဘောသားမှ မဟုတ်တာ နှစ်ဆမပြောနဲ့ တစ်ဆတောင် ပြန်မလျော်ပေးနိုင်တော့ နင့်လို လေကြီး မိုးကြီးစကားပြောပြီး ငါ့ဖောက်သည်တွေကို စိန်မခေါ်ရဲဘူး... ရာစုသစ်”

“ပျိုပျိုမေရယ်”

“အမေ”

“နင်”

လူချင်းကပ်၍ ခါးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သော လက်နှစ် ဖက်ကြောင့် ပျိုပျိုမေ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စိတ်တွေ တစ်ကိုယ်လုံး လွှမ်းခြုံ သွားသည်။

ရာစုသစ် တစ်ခွန်းမကျန်ပြောနေသော ပျိုပျိုမေကို မချင့်မမြဲ ဖြစ်လျှင် သူမရဲ့ပါးပြင်နှင့် သူ့ပါးပြင်ကို ဖိပွတ်ကာ -

“ကိုယ်က သင်္ဘောသားဖြစ်နေမှတော့ မင်းလည်း သင်္ဘော သားကတော် မဖြစ်ချင်လို့ ရလား။ ကိုယ်ရှာသမျှ ငွေကြေးဥစ္စာဆိုတာ မင်းနဲ့သမီးအတွက်ပဲ”

“အို ဟင့်အင်း”

နွေးထွေးသော အထိအတွေ့ကြောင့် ပျိုပျိုမေ ဇွတ်တိုးရုန်း ခင်လိုက်သည်။

“အစ်မရေ”

“အို”

“ဒုက္ခပါပဲ”

ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာသော မင်းသမီးနှင့် သူ့အဖော်ကြောင့် ပျိုပျိုမေ ထူထူပူပူဖြစ်သွားသည်။

သူတို့ကလည်း နှစ်ယောက်သား ပူးပူးကပ်ကပ်ဖြစ်နေသော ပျိုပျိုမေတို့ (၂) ယောက်ကို တအံ့တဩ၊ နောက်တော့ ပြုံးစိစိနှင့် ကြည့်ကြသည် မဟုတ်လား။

“အထည်က”

“အထည်ရတော့မယ် ခဏလေးစောင့် မင်းသမီးရယ်။ လေးလက်စသတ်ပြီး မီးပူထိုးပြီးရင် အားလုံးပြီးပါပြီ”

“ကိုယ် သမီးလေးဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်”

သူ့ကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ပျိုပျိုမေ

၏မျက်နှာ နီနေတာကို သူတွေမြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျေနပ်စွာ ပြီးလိုက်သည်။

ယခုက သူ့ကိုထား၍ ပင်လယ်နှင့် လက်ထပ်သွားခဲ့သော သူမကို သူ စိတ်နာခဲ့သည်။ ထိုစိတ်နာချက်ကြောင့်ပင် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ခြေဦးမလှည့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျောင်းပြီးခါနီးမှာပဲ သူမကို သူတွေယ်တာမိတဲ့အကြောင်း သူ့ကိုယ်သူတောင် သတိမထားမိပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူမ၏ ဥပေက္ခာဆက်ဆံရေးကြောင့် သူ မခံမရပ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဟော နိုင်ငံခြားရောက်ပြီး မကြာခင် သူမက ပင်လယ်နှင့် လက်ထပ်လိုက်သည်ဆိုတော့ ကိုယ့်အမြတ်နိုးဆုံးပစ္စည်းထေး ကျပျောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရတာ ဆိုဖွယ်မရှိ။

ကံကောင်းတာတစ်ခုက ကျပျောက်သွားသော ပစ္စည်းသည် ဥစ္စာရင်းမှန်သဖြင့် ပိုင်ရှင်ဆီသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။

စိတ်ချပါ ပျိုပျိုရယ်။ ကိုယ် မင်းကျေနပ်ကြည်ဖြူတဲ့အထိ တောင်းပန်မှာပါ။

သူမ စိတ်ဆိုးနေတာ ဘာကြောင့်လဲ။

အစဝိုင်းတုန်းက သူ ပြန်လာလျှင်ဆိုသည် မျှော်လင့်ချက် သူမမှာ ရှိပြီးသား။ နောက် သူနှစ်တွေအကြာကြီးထိ ပြန်မလာတော့ သူမ၏ မျှော်လင့်ခြင်းတွေ အရောင်ပြောင်းသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုယ်တို့တွေ နီးလျက်နဲ့ဝေးခဲ့ကြတယ်နော်။ အဲဒီတုန်းက သာ ကိုယ်ပြန်ရောက်ခဲ့ရင် ကိုယ်တို့သားစုတဝလေး သာယာချမ်းမြေ့ခဲ့ တာ ကြာပြီ။

“ဒေါက် ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် သတိဝင်သွားသည်။ နှုတ်ခမ်းတွင် တုတ်ထားသော စီးကရက်ကိုဖြုတ်ပြီး အငွေ့ကို မှုတ်ထုတ်ကာ-

“ဝင်ခဲ့ပါ”

တံခါးတွန်းဖွင့်ပြီး အပေါက်ဝမှာရပ်နေသော ပျိုပျိုမေက မှက်မှောင်ကို သိသိသာသာ ကုပ်လျက် သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ သူ့အိပ်ရာ ဆီတွင် ခွေခွေလေး အိပ်နေသည့်သမီးကိုကြည့်ကာ -

“ကလေးကို ခေါ်လာပေ။ အိမ်မှာ ဝင်ထားပေးလို့ရလျက်နဲ့ ခေါ်သွားသေးတယ်”

“ဝင်ခေါ်လေ”

“တောက်”

ပြတင်းပေါက်နားတွင် ကျောက်ပိန်၍ ပမာမခန့်ပြောနေသော ဓာတုသစ်ကို မသိမသာကြည့်ပြီး စိတ်ထဲမှ တောက်တိုးတိုးခေါက်ပြီး တံခါးကို အဆုံးစွန်ဆွဲဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်သည်။

ဟိုးငယ်စဉ်ကလေးဘဝတုန်းကတော့ တူတူပုန်းတမ်း ကစား ကြလျှင် ကိုယ်ပြေးဝင်ဆော့ကစားခဲ့ဖူးသည့်နေရာမို့ စိမ်းတော့မစိမ်းခဲ့။

ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ဤအခန်းထဲကိုဝင်ရဖို့ကို ရွံ့တွန့်တွန့် ဖြစ်နေမိသည်။ သူ့မိခင် အန်တီမေ၏ ရှင်းလင်းပေးမှုကြောင့်လားလို့ အမျိုးသားတစ်ယောက်၏ အိပ်ခန်းဖြစ်လင့်ကစား ရှင်းလင်းသပ်ရင်ပေးသည်။

ပစ္စည်းပစ္စယတွေက သူ့နေရာနှင့်သူ အဆင်ပြေပြေရှိနေသည်။

သမီးလေးကို အသာပွေ့လိုက်သည်။ ဘယ်လောက်တော့ အိပ်ပျော်နေသလဲမသိ။ ကာလနဂါးမလေးက နီးကိုမနီး။

“ဟင်”

“နင် အဲဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“ရှူး တိုးတိုး။ ကလေးနိုးသွားဦးမယ်”

တံခါးပေါက်နားတွင် ပိတ်ရပ်နေသောကြောင့် ဖျိုပျိုမေ လှုပ်အော်တော့ သူက နှုတ်ခမ်းတွင် လက်ညှိုးကန့်လန့်တင်ပြီး ရှူးလှုပ်သည်။

ဖျိုပျိုမေ မကျေနပ်သလိုကြည့်တာသိသော်လည်း ဂရုစိုက်စရာမလိုသည့်ဟန်နှင့်။

“ကိုယ်တို့မိသားစုတွေ ဘယ်ချိန်ကျရင် အတူနေရမလဲ ဖျိုပျိုမေ။ ကိုယ်ရယ်၊ မင်းရယ်၊ သမီးလေးရယ် မိသားစု (၃) ယောက် အတူတူနေချင်တယ်ကွာ။ သမီးလေးခမျာ ပင်လယ်နဲ့တုန်းက”

“တော်စမ်းပါ။ ဘာအတွက်နဲ့မှ ပင်လယ်ကို ထည့်ပြောစရာမလိုဘူး။ သမီးဘဝမှာ အဖေဆိုတာ တမ်းတစရာမလိုအောင် ငါ့သားနိုင်တယ်ဆိုတာ နှင်နှုတ်ထားစမ်းပါ”

“ဖျိုပျိုမေ”

သူ့ကို တွန်းတိုက်၍ ခပ်မာမာပြောသွားပြီး သူ့ခေါ်သံကို ကြားသော်လည်း လှည့်စောင်းတောင်မကြည့်ပေ။

“ဟင်း”

သူ သက်ပြင်းကို လေးတွဲစွာချလိုက်သည်။ အတူတူနေချင်ပို့ ဖျိုပျိုရယ်။

အခန်း (၂၆)

“အဲဒါတွေ မဟုတ်သေးဘူး သမီးရယ်”

“မဟုတ်သေးလို့ မရဘူးမေမေ၊ သမီး ရာရာသစ်ကို လက်မခံဘူး”

“ဒါပေမဲ့ သမီးပဲ”

“အရင်က စောင့်ခဲ့တာ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာတော့ သမီးလေးရှိရုံနဲ့တင် သမီးရဲ့ဘဝ လုံခြုံပြီးလို့ သမီးထင်တယ် မေမေ နောက်ပြီး ပင်လယ်”

“ပင်လယ်ကို ဘာထည့်ပြောနေစရာလိုလို့လဲ။ ပင်လယ်လည်း ဆုံးပြီ။ သမီးကိုယ်တိုင် ပင်လယ်ကိုလိုလားခဲ့ရင်တော့ ဒီကိစ္စက မေမေ ချက်ချင်းမတိုက်တွန်းသင့်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့

သူတို့ဘက်ကလည်း သိပြီးသားကိစ္စဆိုတော့”

“သိတာသိ မမြင်စေခဲ့လို့ စကားလည်းရှိတယ်။ အခုသိကြတယ်ဆိုတာ သမီးတို့မိသားစု (၃) စုပဲသိကြတာ။ ကျန်တဲ့သူ ဘယ်သူမှ သိကြတာမဟုတ်ဘူး။ အခုချိန် သမီးနဲ့ရာရာ၊ လူတွေ ဘာပြောကြလဲ”

“ခက်တာပဲကွယ်”

“ပြီးတော့ တစ်ခုရှိသေးတယ်။ သမီးလေးရဲ့အင် အစစ်အမှန်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲသိနေကြပဲ။ သမီးအသက်ကြီးလာရင် မှက်နှာမယ်တော့ဘူးပေါ့။ ဒီအတွက် သမီးနဲ့ရာရာ၊ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတာ သမီးထက်မခံပါရစေခဲ့ မေမေ။ အသားကျတည်ငြိမ်နေတဲ့ သမီးရဲ့ဘဝထဲကို ဝင်ဖို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခွင့်မပြုဘူး။ ရာရာကိုလည်း ခွင့်မပြုဘူး။ သူက အချိန်တန်ရင် သဘောပြန်တက်မှာ။ သူ့ဘဝနဲ့သူ ရှိပါစေတော့”

သူ အိမ်ထဲသို့ ဆက်မဝင်ဖြစ်တော့ပေ။

ဝင်ဖို့လည်းမလိုအပ်တော့ပေ။

ကိုယ့်အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့သည်။

ပြတင်းပေါက်အနီးတွင် ရပ်၍ သူမတို့အခန်းဘက်သို့ ကြည့်ညှက်သည်။

ပင်လယ်အိမ်မှ ဒီအိမ်သို့ပြန်ရောက်တော့ သမီးလေးနှင့်

သူမက သူမ၏အခန်းတွင် ပြန်နေကြသည်။

အမြဲတမ်းသူထားသော လိုက်ကာများသည် ယခုတော့ တစ်ခဲ
တရံ စည်းနှောင်ထားပြီး တစ်ခါတစ်ရံ ဘေးကပ်ထားသည်။

သူမကို ထိုပြတင်းပေါက်နားမှာရပ်နေတမျိုး သိပ်မတွေး
တတ်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူမ မြင်တွေ့ခါမှ ရပ်လျှင်တော့မသိ။

သူကတော့ ညမအိပ်ခင် အချိန်တော်တော်များများ ဤ
ပြတင်းပေါက်ရှည်အနီးမှာ အချိန်ကုန်ဆုံးတတ်သည်။

ယခုက မည်သို့သောမာန်နှင့် ဤပြတင်းပေါက်အနီးတွင်
သူရပ်ခဲ့သလဲမသိပေမယ့် ယခုတော့ မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ရပ်နေခဲ့သည်။

ထိုအခန်းငယ်လေးထဲတွင် သူချစ်သော မိန်းမနှင့် သမီးတစ်
ယောက်ရှိနေသည်ဆိုတဲ့ အသိက လူကို နွေးထွေးသွားစေသည်။

ယခုတော့ ကြားလိုက်ရသော စကားက သူ့ရင်ကို ပူလောင်
စေသည်။

ဘာတဲ့။

အသားကျတည်ငြိမ်နေတဲ့ သမီးရဲ့ဘဝထဲကို ဝင်ဖို့ ဘယ်
ကိုမှ ခွင့်မပြုဘူး။ ရာဇူးကိုလည်း ခွင့်မပြုဘူး မေမေ။ သူက အ
တန်ခင် သင်္ဘောပြန်တက်မှာ သူ့ဘဝနဲ့သူ ရှိပါစေတော့။ ဟုတ်တာ
ပျိုပျိုမေ။

ကိုယ့်ဘဝဆိုတာ မင်းရဲ့ဘဝပဲဆိုတာ မင်း နည်းနည်းလေး

ထည့်မတွေးပေးတော့ဘူးလား။

မင်း ဘာလို့ ဟန်ဆောင်နေတာလဲ။

လောကဝံ့ရဲ့ အရိုက်အပုတ်၊ လှိုင်းလုံးကြီးတွေကြောင့် မင်း
နာကျင်ခဲ့ရတာ မင်းသိသလို ကိုယ်လည်းသိနေတော့ မင်းကို လျစ်လျူ
ခွဲပြီး ကိုယ် သင်္ဘောပြန်တက်မယ်လို့ မင်းထင်နေလား။

ဘာလို့ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် ရှိပါစေတော့လို့ ပြောရတာလဲ။

အမည်နာမတစ်ခုလောက်ပဲ လွှမ်းမိုးမှုရှိတဲ့ သမီးရဲ့ဘဝကို
မင်းရဲ့ဝန် မင်းရဲ့အားနဲ့ ပြုစုပျိုးထောင်မယ်ဆိုတာ ဘယ်အချိန် ဘယ်
အတိုင်းအတာထိလဲ။

ကိုယ်ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်းမယုံကြည်သေးဘူးလား ပျိုပျိုမေ။

မင်းသာ အဲဒီအချိန်က ရှိနေတယ်လို့ အကြောင်းကြားကြည့်။ တာဝန်
တွေကို ပစ်ချပြီး မင်းရှိတဲ့မြေကို ငါ ဒိုင်းစိုင်းပြေးခဲ့မယ်ဆိုတာ မင်း
ဘာကြောင့် မတွေးနိုင်ရတာလဲ။

တို့မိသားစုပေါင်းဆုံရမယ့် ဇာတ်မှာ မပေါင်းရအောင် ဇာတ်

သမ်းကို ဆွဲဆန့်ခဲ့တဲ့သူက ဘယ်သူလဲ။ ပင်လယ်ကိုကော ငါ ကျေးဇူး
ဘင်မယ်လို့ မင်းထင်လား။ ငါချစ်တဲ့မိန်းမကို မျက်ရည်ကျစေခဲ့တဲ့
သူကို တာဝန်ယူမှုတစ်ခုလောက်နဲ့ ငါ ကျေးဇူးမတင်နိုင်ဘူး ပျိုပျိုမေ။

သူ မရှိလို့ ငါပျော်ခဲ့တယ်။

ဟော ခု မင်းက ဘာစတန်နဲ့ထွင်ချင်ရတာလဲ။ ဒီတစ်ခါ

ပြန်စမယ့်ဇာတ်လမ်းကို ကြန့်ကြာဖို့ ငါ ခွင့်ပြုမယ်လို့ မင်းထင်လား။
ဆောရီးပဲ ပျိုပျိုမေ။

ဒီနေ့ ဒီချိန်ကစပြီး မင်းဖြစ်ချင်တာတွေ ဘာမှ ပေးမဖြစ်တော့
ဘူး။ အဲဒါက မင်းကို အနိုင်ယူချင်လို့မဟုတ်ဘူး။

သမီးလေးနဲ့ မင်းရဲ့ဘဝကို ငါ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ခိုလို့စေချင်လို့
မင်းရဲ့အမောတွေကို ငါ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မှူးစက်ရင်း ဖြေချလိုက်
ပါ ပျိုပျိုမေရယ်။ မင်း ပင်ပန်းနေရတာတွေကို ငါမကြည့်ရက်လို့မိ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘယ်တုန်းကမှ ဂရုမစိုက်တတ်တဲ့မင်းက
ခုမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်နေလိုက်တာ။ ဟား ဟား ရယ်စရာတော့
အတော်ကောင်းတယ်ကွာ။

“ကလင် ကလင်”

ဖုန်းမြည်သံကြောင့် စားပွဲပေါ်က ဖုန်းက ဖြတ်ခနဲ ကောက်
ယူကြည့်လိုက်တော့ ကေသွယ်ဆီက ဖြစ်နေသည်။

ပင်လယ်၊ ပျိုပျိုမေ အရေးကိစ္စပေါ်လာကတည်းက သူနဲ့
ကေသွယ် အဆက်အသွယ်ပြန်နေခဲ့သည်။

“ဟယ်လို”

“ဘယ်လိုလဲ ယူ ကြားရတဲ့သတင်းစကားတွေက အတင်း
စကားတွေလို့တော့ ယူဆလိုက်တော့မယ်”

“ဘာကိုလဲ”

ဘာမှန်း သူသိပေမယ့် မသိသလိုနှင့် မေးလိုက်သည်။ စော
စောတုန်းက ပျိုပျိုမေ ပြောခဲ့သည့် ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ဂယက်တွေပဲ
ဖြစ်လိမ့်မည်။

ကောင်းတာလုပ်လုပ် မကောင်းတာလုပ်လုပ် ကဲ့ရဲ့အပြစ်တင်
ဖို့ စောင့်ကြည့်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်ထဲတွင် ကေသွယ်လည်း ပါနေပုံ
ရသည်။

“ယူနဲ့ ပျိုပျိုမေရဲ့အကြောင်းပေါ့”

“ဪ”

“လူတွေကလည်း ခက်တယ်နော်။ သူများအကြောင်း ဘာမှ
မသိဘဲ ဝေဖန်ဖို့ကအရင်ပဲ”

ကေသွယ်လေသံက သူ့ဘက်ကမခံချင်သည့်လေသံမျိုး ဖြစ်
သဖြင့် သူ ပြုံးလိုက်သည်။

အိတ်ကပ်ထဲက စီးကရက်ကို ထုတ်၍ ပါးစပ်တွင်တေ့၍
မီးခြစ်ပြီး -

“အင်း ... စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေပြီ။ ကေသွယ်က
ဘာတွေကြားထားလို့လဲ။ ကိုယ်လည်း ခုတစ်လော ဒီဘက်မှာ ရှုပ်နေ
တာဘာမှကိုမသိတာ”

မီးခိုးငွေ့ကို ဖြည်းဖြည်းလေးမှုတ်ထုတ်ရင်း မေးလိုက်သည်။
ထိုစဉ် မျက်လုံးအကြည့်က တစ်နေရာသို့ရောက်သွားသည်။

ခြံထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ဘောလုံးလေးနှင့် ပြေးလွှားကစားနေသော သမီးလေးချင်း။

ခေးခေးနှင့်ကိုကိုတို့ (၂) ယောက်စလုံး ဒီတစ်ပတ် အိမ်ကို ပြန်မလာကြ။

ထို့ကြောင့် ခူးခူးလေးတစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေတာ ဖြစ်ရမည်။

ခါးစည်းကြိုးပါသော အဝါရောင်ဂါဝန်ရှည်လေးကို ဖားဖားလျှားလျှား ထတ်ဆင်ထားသည်။ အမြဲတမ်း နှစ်ခွစည်းထားတတ်သော ဆံပင်တွေက ဖြန့်ချကာ ကပ်ကပ်လေးဖြစ်နေသဖြင့် ရေချိုးထားကြောင်း သိသာသည်။

ပါးနှစ်ဖက်တွင် ပါးကွက်ကလေးနှစ်ခုက ထင်းနေသည်။ သမီးလေးသည် သူ့ကို သံယောဇဉ်တွယ်ရှာသော်လည်း မိခင်၏ ဟန့်တားမှုကြောင့်ထင် သိပ်မလာရဲရှာ။

ဒါပေမဲ့ -

“ဘွားမေက ပြောတယ်၊ ဦးဦးက ခူးခူးရဲ့ဖေဖေဆို ဟုတ်လားဟင်”

ဟု မောမော့လေးမေးတော့ သူ့မှာအဖြေရကျပ်သွားသည်။ အဖြေက ရင်ဘတ်ထဲတွင်အဆင်သင့်ရှိသော်လည်း ပင်လယ်နှင့် သူကြားတွင် သမီးလေး ထွေပြားတာကို သူ မဖြစ်စေချင်ပေ။

“ဘွားမေပြောတာလည်းဟုတ်တယ်။ ဖေဖေပင်လယ်ကို ခေဖေက သမီးလေးကို စောင့်ရှောက်ဖို့မှာထားတာ။ ခုမှ သမီးလေးဆီ ခေဖေက ပြန်ရောက်လာတာ”

“ဟင် ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ဖေဖေပင်လယ်ကကော”

“သူက သမီးလေးကိုမှ စောင့်ရှောက်စရာမလိုတော့ဘဲ သမီးပေါ့”

သမီးနားလည်သလား၊ နားမလည်သလားတော့မသိ။ ပင်လယ်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းကို သူ ကျေးဇူးတင်စိတ်ကတစ်ဖက် စိတ်ဆိုးစိတ်က တစ်ဖက်ရယ်။ သူတို့မိသားစုကြောင့် ပျိုပျိုမေ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက် ဖြစ်ခဲ့တာကို ခဏလေးမြင်ရုံနှင့် သူ သိခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။

စောင့်ရှောက်တယ်ဆိုလျှင်လည်း စောင့်ရှောက်မှုနှင့် ညီအောင် ကောင်းကောင်းစောင့်ရှောက်ပါတော့လား။ ခုတော့ ကျေးဇူးတင်ရမယ့်သူတောင် ကျေးဇူးမတင်ချင်။

“ပင်လယ်ဆုံးတော့ ယူနဲ့ပျိုပျိုမေက ဘာလိုလိုတဲ့။ တို့က ပြောပါတယ်။ သူတို့ (၃) ယောက်က အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေလို့”

“သူတို့ပြောတာလည်း မှန်တာပဲ”

“ဘယ်လို”

တအံ့တသြဖြစ်သွားသောလေသံကြောင့် ရာဇူး ပြီးလိုက်ပြီး

“ကိုယ်နဲ့ပျိုပျိုမေက ဘာလိုလို မဟုတ်ဘူး။ မကြာခင်မှာ တကယ် လက်ထပ်ကြတော့မှာ။ သူတို့ရဲ့ ဘာလိုလိုက မရေမရာရယ်။ ကိုယ်က ရေရေရာရာထပ်ပြောမယ်။ ပျိုပျိုမေနဲ့ကိုယ် မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့မယ် ကေသွယ်”

“ရာဇူး”

သူ ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။ သိလိုက်တာက သူနှင့်ပျိုပျိုမေ အမြန်ဆုံးနည်းဖြင့် ပေါင်းဖက်ဖို့သာ။

အခန်း (၂၇)

“မေမေ ဟိုမှာ ဘွားကျော့”

“သမီး ခူးခူး”

“သမီး”

ရှေ့ဘက်တွင် သွားနေသော အန်တီကျော့ကို သူမတောင် သိသေး။ သမီးလေးက မြင်သွားသည်။ သူမ ဆွဲကိုင်ထားသောလက်ထဲမှ လှေသို့ ပြေးထွက်သွားသည်။

သူမ လှမ်းတားသော်လည်း မမီတော့ပေ။ သမီးလေး အဘွက် စိုးရိမ်စိတ်များကြောင့် ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ခဲ့သည်။

အန်တီကျော့ ပါးစပ်စည်းကမ်းမရှိတဲ့အကြောင်း သူမ ဆယ်စုံလုံးလုံး အတူတူနေခဲ့တာပဲ သိတာပေါ့။

သူမကိုပြောတာ အကြောင်းမဟုတ်။ အန်တီကျော့ ဘာပြောပြော သူမ၏နားတွင် နားရည်ဝပြီးသား။ သမီးလေးကိုတော့ ထိုသို့ အဖြစ်မခံနိုင်ပေ။

“သမီး”

“ဪ... ညည်း”

အန်တီကျော့သည် သမီးကို ငိုကြည့်နေရာမှ သူမကို မြင်သွားသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးကို စုန်ချည်ဆန်ချည်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းတွေက မဲ့သွားသည်။

ကချင်ဆင် အနက်ရောင်ပေါ်တွင် ရောင်စုံအကွက်လေးတွေ ပါသည့် ဝမ်းဆက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ချည်ထည်ဖို့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် fit ဖြစ်နေကာ သပ်ရပ်နေသည်။

ဆံနွယ်ရှည်များကို ကျော့နောက်ဘက်တွင် ဂိုးရိုးစုစည်းထားရုံဖြင့် ပြင်ဆင်ခြင်းကဏ္ဍ ပြီးသွားသည်။ မျက်နှာထက်မှာ ခရင်ပတ်ခပ်ပါးပါးပုတ်ကာ နှုတ်ခမ်းနီဖျော့ဖျော့ ဆိုးရုံပဲ ဆိုးခဲ့သည်။

“ညည်းက ပြင်လိုဆင်လိုပါလား... ဟွန်း ဟွန်း”

ရွဲ့တဲ့တဲ့ ပြော၍ ရယ်လိုက်သည်။

သမီးဖော်ရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ကိုယ့်ဘက်သို့ ဆွဲယူလိုက်မိသည်။

ဒါကိုမြင်တော့ -

“စိတ်ချစမ်းပါအေး။ ငါ့သားသေပေမယ့် ငါ့မြေးမှမဟုတ်ဘဲ အူလျားဖားလျား ခေါ်သွားမယ့်ရှင်လား”

“အန်တီကျော့”

သမီးလေးမကြားစေရန် သမီး၏မျက်နှာလေးကို ကိုယ်တွင် ထပ်ကာ နားလေးတစ်ဖက်တွင် လက်နှင့်အုပ်ပြီး -

“အဲဒီလိုတွေ မပြောပါနဲ့ အန်တီကျော့။ အန်တီကျော့ မကျော့နပ်တာရှိရင် ပျိုပျိုကို ကြိုက်သလိုပြောပါ။ သမီးလေး စိတ်ဒဏ်ရာအောင်တော့မပြောပါနဲ့”

“ကိုယ့်သားသမီးကျတော့လည်း သိတတ်နေပါလား။ လူတွေလည်း တရားကျစရာကောင်းလိုက်တာအေး။ ငါ့သားတုန်းက ငါ့အိမ်ထဲလိုခံစားချက်နဲ့ နေခဲ့ရသလဲ။ ညည်းကိုယ်ချင်းစာတတ်ပြီလား”

လူဆိုတာ ဒေါသထွက်လျှင် ဒေါသသံကပါစမြဲ။ ဒေါသသံကြောင့် အသံက ကျယ်သွားတော့ ပတ်ဝန်းကျင်က မသိမသာ စူးစမ်းကြည့်လာသည်။

ပျိုပျိုမေ ပတ်စန်းကျင်၏အကြည့်ကို ရှက်သော်လည်း အသံဖြင့်။

“အဲဒါကြောင့်လည်း ပျိုပျို အန်တီကျော့ကို မလွန်ဆန်ခဲ့တာ

“ဘာအော့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ တကယ်ဆိုရင် ပျိုပျိုမှာ အပြစ်မကင်း သလို အန်တီကျော့မှာလဲ”

“ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း ညည်း”

“ကဲ”

“ဖတ်”

“အဲဒီလို လက်မပါ ပါနဲ့ အန်တီကျော့။ လူမြင်ကွင်းကြီး ဆိုတာ သတိရဦးမှပေါ့”

“မင်း”

“ဟင် ရာဇူး”

အန်တီကျော့၏ လက်တစ်ဖက်ပြောက်တက်လာတော့ ပျိုပျို မေ မရှောင်မိပေ။ ရှောင်ဖို့လည်း စိတ်ကူးမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် မျက်စိ ဖုံးတိတ်၍ ငြိမ်နေလိုက်စဉ် ကြားရသော အသံလေးများကြောင့် မျက်စိ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ရာဇူး။

ရာဇူးက သူမကိုမကြည့်။ ကလေးကိုဆွဲပွေ့လိုက်ပြီး -

“ပျိုပျိုအပေါ်မှာ စကားလုံးနဲ့ အနိုင်ယူတာကော ကိုယ်လက်ရောက်အနိုင်ယူတာတွေ အားလုံး ရပ်တန်းကရပ်လိုက်ပါ”

“အံ့ဟီ လူပါးစလို့”

ဘယ်လောက်ပဲစိတ်တိုတို ရာဇူးနှင့်သူမကိစ္စကို ထည့်မဖြောင့်

ထည့်ပြောရာ နိုင်ကွက်လည်းမဟုတ်။ သူတို့ (၂) ယောက်ကို အနိုင် သူချင်လို့ ကဲ့ရဲ့လျှင် ကိုယ့်သားက လှည်းကျိုးထမ်းသည့် ခွားလုံးလုံး ခြစ်တော့မည်။

သေသူတစ်ယောက်၏ ဂုဏ်သိက္ခာလည်း ဖြစ်နေတာမို့ ထုတ်ဖော်ပြောလိုကောင်းသည်ကိစ္စလည်း မဟုတ်ပေ။

“ဒီမှာ မင်းသမီးက ငါ့သွေးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းလည်း သိတယ်။ ငါလည်းသိတယ်။ ငါ့နောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက် မခေါ်စေနဲ့”

ထိုစကားကိုတော့ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ပြောသွားခြင်း ဖြစ် သည်။ လှည့်ထွက်သွားသော အန်တီကျော့ကို သူမ ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေစဉ် -

“လာ သွားမယ်လေ”

ရာဇူးအသံကြားမှ မျက်နှာထူလာသည်။ လူတွေ့ရဲ့အကြည့် ကြောင့် ထိုပတ်ဝန်းကျင်မှ ခပ်မြန်မြန် ထွက်ခဲ့သည်။

အတော်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ -

“ပေး သမီးကို”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ဟုတ်လား။ ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့။ နင့်ခဏနဲ့ နင့်ဘာသာ နင့်သွားချင်ရာသွားပါလား။ အခုလို ကူညီပေးလို့ကော

ငါက ကျေးဇူးတင်မယ်လို့ နင်ထင်နေလား။ ဆောရီးပဲ”

“ငါကတော့ ကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့ ကူညီတယ်လို့ နင်ထင်နေလား။ ကျေးဇူးတင်ခံချင်မှတော့ ဟိုမှာတောင်းစားနေတဲ့ အဘွားကြီးရှေ့က ခွက်ထဲ ပိုက်ဆံသွားထည့်မှာပေါ့။ ကျေးဇူးလည်းတင်ခံဦးမယ် ဒီလင် ဒီမယား အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေလို့လည်း ဆုတောင်းခံရဦးမယ်”

“နင် စကားကိုကပ်မပြောနဲ့။ သမီးလေးကို အောက်ချလိုက်”

“ငါကချရင်တောင် သမီးက မဆင်းဘူး တွေ့လား”

သူ့ရဲ့လည်တိုင်ကို ခပ်တင်းတင်းဖက်၍ ငြိမ်နေသော သမီးကိုပြပြီး သူက အနိုင်ယူသူ၏ မျက်နှာထားနှင့် ပြောလေသည်။

“သမီး”

“ဟင်”

“သမီးငိုနေတယ် ရာဇူး”

“ဟင် ဟုတ်လား”

ထိုတော့မှ ရာဇူး အလန့်လန့် အထိတ်ထိတ်ဖြင့် သမီးကို ရှေ့သို့လှည့်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သမီးသည် သူ၏လည်တိုင်ကို မျက်နှာလေး အသေကပ်၍ အသံမထွက်ဘဲ ငိုနေခြင်းဖြစ်သည်။

ပျိုပျိုမေလည်း ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ပြာယာသွားသည်။

“လာ ဆိုင်ထဲ ခဏသွားရအောင်”

“အင်း”

နီးစပ်ရာဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက်ရတော့သည်။ ဒီဆိုင်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်က မည်သို့ ကဲ့ရဲ့မလဲ။ မည်သို့ ဝေဖန်နေမလဲဆိုတာ ပျိုပျိုမေ ခရုမစိုက်ချင်တော့ပေ။

ဆိုင်ထဲရောက်တော့မှ သမီးလေးသည် သူ့ရင်ဘတ်တွင် မျက်နှာလေးကပ်မိချကာ အသံတိုးတိုးထွက်၍ တအင့်အင့်နှင့် မှိုက်ခိုနေသည်။

ပျိုပျိုမေရင်ထဲတွင် နင့်သွားကာ ရာဇူး ရင်ခွင်ထဲမှ သမီးလေးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

အန်တီကျော့၏ စိမ်းကားသောစကားလုံးတွေ သမီးလေးကြားအောင် ကာကွယ်နိုင်ခဲ့တယ်ထင်ပေမယ့် တကယ်တမ်း သူမကာကွယ်နိုင်ခဲ့ပါလား။

ရာဇူးက ရောက်လာသော ဝိတ်တာကို စားစရာများ ခပ်မြန်မြန်စားပြီး ပျိုပျိုမေ ဘေးသို့ ထိုင်ခုံကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ သူမ၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် မျက်နှာတစ်စောင်းလေး ဖြစ်နေသော သမီးဖြစ်သူကို

“သမီး”

“ဖေဖေ”

“အို ဒုက္ခပါပဲ”

ခါတိုင်း ဦးဦးခေါ်နေသည့်ကြားမှ ဖေဖေဆိုတော့ ပျိုပျိုမေ
ဟိုဟိုဒီဒီ အလန့်တကြား ကြည့်မိသည်။ မျက်နှာနီနီဖြင့် သူ့ကိုကြည့်
ပေမယ့် သူက သူမကို မကြည့်။ သမီးလေးမပါးပြင်လေးကို လက်မ
နှင့် ခပ်ဖွဖွလေးပွတ်ပြီး -

“ဘာလို့ ငိုတာလဲ သမီးရယ်။ ဖေဖေရယ်။ မေမေရယ်
အတူတူ ရှိနေတာက ငိုစရာလားကွယ်”

“ရာဇူး”

သူမ၏ခေါ်သံကို ရာဇူးက နားမထောင်။ သမီးကို သူမရင်ခွင်
ထဲက ပြန်ပွေ့ခေါ်သွားပြန်သည်။ သမီးက အလွယ်တကူ ပါသွားသည်။
ပျိုပျိုမေ စိတ်ရှုပ်သောမျက်နှာနှင့် ရှိနေစဉ် ရာဇူးက သမီး၏
ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖိပွတ်သုတ်ဖယ်ပေး
လိုက်သည်။

“မေမေ”

“-----”

“ဘွားဘွားကျော့က သမီးကိုမချစ်ဘူးနော်”

“သမီးရယ်”

ပျိုပျိုမေ ငိုချင်သလို မျက်ရည်ပိုင်းသွားသည်။ ဘာဖြေရုန်း
မသိဖြစ်နေစဉ် ရာဇူးက သမီး၏မျက်နှာနှင့် သူ့မျက်နှာကို မျက်နှာရင်
ဆိုင်ဖြစ်အောင် လှည့်ယူပြီး -

“သမီး... ဘွားမြလေးက သမီးကိုချစ်လား”

“ချစ်တယ်”

“ဘွားမေနဲ့ အဘိုးတို့ကကော”

“ချစ်တယ်။ မုန့်တွေလည်း ဝယ်ကျွေးတယ်လေ အများကြီး”

“ခေးခေးတို့ ကိုကိုတို့ကော”

“ချစ်တယ်။ သမီးလည်း သူတို့ကိုချစ်တယ်”

“အဲဒါဆို သမီး ဘာလို့ငိုစရာလိုလိုလဲ သမီးရယ်။ သမီးချဲ့
ဘွားကျော့ကလေ အလုပ်တွေရှုပ်လို့ စိတ်တွေရှုပ်နေတာ။ နောက်ဆို
ဘွားကျော့မခေါ်ဘဲ ဘွားကျော့ရဲ့နားမသွားရတူးနော်။ သူက သမီးကို
ချစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်လို့လား”

မယုံသလိုပြောလိုက်သောသမီး မမြင်အောင် ပျိုပျိုမေ
မျက်ရည်တွေခပ်မြန်မြန်သုတ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်မှာသမီးကိုထားခဲ့ဖို့ စိတ်မချသော်လည်း
ဘားခဲ့ရသည်။ သူမ စိတ်မချရသည့်အကြောင်းရင်းက တစ်ခုတည်း
သာ ဖြစ်သည်။

ရာဇူး

ဟုတ်တယ်။

သမီးလေးကို ရာဇူး လာခေါ်သွားမှာ ပျိုပျိုမေ အကြောက်
ဆုံးဖြစ်သည်။

ယခု သမီးလေးက ပင်လယ်တို့ အန်တီကျော့တို့ကြောင့်
စိတ်ထဲ ထိခိုက်နေရသူ။ ရာဇူး၏ပြုစုယုယမှုကြားတွင် သမီးလေး
ရာဇူးကို တွယ်တာသွားမှာ ပျိုပျိုမေ အကြောက်ဆုံးဖြစ်သည်။

သူမထက်ပို၍ ရာဇူးကို သမီးလေးတွယ်တာသွားမှာကိုလည်း
မလိုလားပေ။

မေမေတို့ အန်တီမေတို့က -

“သမီးတို့ရဲ့ စိတ်ဆန္ဒထက် ကလေးရဲ့စိတ်ဆန္ဒကိုလည်း
ကြည့်သင့်တာပေါ့ကွယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာကြီးကို နေရာတကာ
အရိုက်နေရင် နေရာကျဉ်းမြောင်းပါတယ် သမီးရယ်”

ဟု မေမေက ပြောသလို အန်တီမေကလည်း -

“သားဟာ သမီးလေးကို တာဝန်ယူချင်ပုံစိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့
သက်ထပ်ချင်တာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ သူ သမီးအပေါ် တကယ်

အခန်း (၂၀)

“မေမေ သမီးလေးကော”

ညှော်ခန်းထဲတွင် တီဗီကြည့်နေသော မေမေကို လှမ်းဖေး
လိုက်သည်။

ယနေ့သည် ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်နေသဖြင့် သမီးကို ဆိုင်သို့
ခေါ်မသွားဖြစ်ပေ။ ဆိုင်မှာကျတော့ ရောက်ကတည်းက ကိုယ့်အလုပ်
နှင့်ကိုယ် ရှုပ်နေတော့ သမီးကို စောင့်မကြည့်နိုင်။

အောက်ထပ်တွင် ပိတ်စတွေ စက်ခုံတွေနှင့် ရှုပ်နေတော့
သမီးအတွက် ကစားစရာနေရာလည်း မရှိပေ။ အပေါ်ထပ်ထပ်ခိုးမှာ
ကျတော့လည်း ကြာကြာနေလျှင် လေကောင်းလေသန့်မရသဖြင့်
မနေစေချင်ပေ။

မေတ္တာရှိတာပါ။ ခု သဘောလိုက်ဖို့ကိစ္စတောင် မလိုက်တော့ဘူး ဆုံးဖြတ်ထားတာ”

“-----”

“အန်တီမေတို့ကတော လိုက်ပါလို့လည်း မပြောဘူး။ မလိုက် နဲ့လို့လည်း မပြောချင်ဘူး။ အဓိကက သမီးနဲ့သားနဲ့ မြေးလေးနဲ့ မိသားစုဘဝလေး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြစ်နေတာပဲ မြင်ချင်တာလေး လူတွေက ပြောလည်း ဘာဖြစ်လဲ တစ်ပင်လဲလို့တစ်ပင်ထူတာ မဟုတ် လား။ ဒါနဲ့ သမီးမှာ တခြားအစီအစဉ်ကော ရှိနေလား”

“ဘာအစီအစဉ်လဲ”

နားမလည်၍ ပြန်မေးရသည်။ အန်တီမေနှင့် မေမေ အကြား ချင်းဆုံလွှားသည်။ မေမေက သက်ပြင်းချ၍ မျက်နှာလွှဲသွားပြီး အန်တီ မေက -

“သားမဟုတ်တဲ့လူနဲ့ နောက်အိမ်ထောင်ထူဖို့”

“အို မဟုတ်တာ မဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဘာလို့ အဲဒီလိုပြောရတာ လဲ အန်တီမေ”

မထင်မှတ်ထားသော စကားကြောင့် ပျိုပျိုမေ ကင်းကိုက်စိ ထားရသူလို ဖျပ်ဖျပ်လူးဖြစ်သွားသည်။

အန်တီမေက အားတော့နာသည် ဆက်ပြောမည်ဆိုသော် ဟန်နှင့်။

“အခု သမီးရဲ့ဆိုင်မှာ မင်းသူတဆိုတဲ့လူ အဝင်အထွက် များနေတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်တချို့က ထင်ကြေးပေးနေကြ တယ်လေ”

“အို ဒုက္ခပါပဲ”

ပျိုပျိုမေ လူကြီးနှစ်ယောက်စလုံးကို မကြည့်ရဲတော့ဘဲ ထူပူ သွားသည်။

မင်းသူတ။

ပျိုပျိုမေ၏ဆိုင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ဖွင့်ထားသော ကျွန်ပျူတာအရောင်းစင်တာမှ ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။ အရွယ်လေး သည်း မတိမ်းမယိမ်း။ စိတ်သဘောထားချင်းလည်းတူ။ လူငယ်ချင်း သည်း ဖြစ်တော့ အစစအရာရာ ပြောရဆိုရ အဆင်ပြေသည်။

လုပ်ငန်းပိုင်းတွင် ပတ်သက်မှုမရှိသော်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်ရေးပိုင်း တွင် ပတ်သက်မှုရှိကြသည်။

သို့သော် ...

လူကြီးတွေထင်သလိုတော့မဟုတ်။ မင်းသူတသည် ပျိုပျိုမေ အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်တာကိုသိသည်။ အိမ်ထောင်သည် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်အနေနှင့်လည်း လေးစားမှုရှိသည်။

ဘာလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ‘မပျိုအတွက်’ ဆိုပြီး ဦးစားပေးမှုရှိတာ သည်း ဘာစိတ်ညှာစိတ်မှ ရှိမနေ။ ဒါတွေကိုတော့ လူတကာသိအောင်

ပျိုပျိုမေ မခင်းကျင်းပြချင်တော့ပေ။

ဤကိစ္စတွင် ကိုယ့်ရိုးသားမှုအတွက် အချိန်တန်လျှင် လူတွေ အဖြစ်မှန်သိလိမ့်မည်။ လိုက်ပြီးရှင်းပြနေတာကမှ ပြဿနာရှိနိုင်သည်။

“နောက်အိမ်ထောင် မပြုပါဘူးဆိုတဲ့စကားတော့ သမီးအပြတ်ပြောလို့မရဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သမီးက အရွယ်ရှိသေးတဲ့ မုဆိုးမတစ်ယောက်။ တံခွန်မရှိတဲ့တုရား မတင့်တယ်သလို လင်မရှိတဲ့ မိန်းမ မတင့်တယ်ဘူးဆိုတာ တစ်ခုလပ်။ မုဆိုးမ အမျိုးသမီးတွေ အတွက် ထားခဲ့တဲ့စကား။ ဒီလိုအမျိုးသမီးတွေကိုပဲ ယောက်ျားတွေက အထင်သေး သွေးတိုးစမ်းချင်ကြတယ်”

အန်တီမေ၏စကားက ဆက်လက်ထွက်ပေါ်လာသည်။ တကယ်တော့ အန်တီမေ သူမကို ရာဇူးရောက်လာလို့ ခုမှ လိုလားတာ မဟုတ်မှန်းတော့ ပျိုပျိုမေ လက်ခံပါသည်။ အန်တီကျောခေါ်ပြော၍ ခူးခူးဟာ သူ့ပြေးဆိုတာသိလိုက်ရသည့် အချိန်ကတည်းက ပျိုပျိုမေ အပေါ် ကရုဏာတရားနှင့် ချစ်ခင်နေတာလည်း သိသည်။

မေမေကတော့ ဘာမှဝင်မပြော။ ဝင်မပြောတာဟာလည်း ဥပေက္ခာပြုလိုက်တာမဟုတ်ဘဲ ပျိုပျိုမေ ဘာကိုဆုံးဖြတ် ဆုံးဖြတ်လက်ခံမည့်သူမို့ ဖြစ်သည်။

“ကိုယ်မွေးထားတဲ့ ကလေးက ယောက်ျားလေးဆိုရင်

ထားတော့၊ ခုက သမီးမိန်းကလေး။ မတော်လို့ နောက်အိမ်ထောင် ထူမယ်ဆိုရင်တောင် ပထွေးနဲ့ဆိုရင် သမီး ဘယ်သွားသွား ကလေးကို ဝိတ်ချလက်ချ နိုင်ပါ့မလား။ သားဆိုတာလည်း သမီးနဲ့လက်ထပ်ခြင်းနဲ့ ရင် ပြေးအတွက် ပထွေးမှမဟုတ်တာ။ သူလည်း သူ့သမီးလေးနဲ့ အတူတူနေချင်မှာပေါ့ ပျိုပျိုမေရယ်”

ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖြေပြောနေပေမယ့် လက်ခံမယ် လက်မခံတော့ဆိုတာ ပျိုပျိုမေ ဘာမှမပြောခဲ့ပေ။

ဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ မှားသွားခဲ့ပြီးပြီမို့ နောက်တစ်ကြိမ် သင်မှားမှာကို သူမ သေမလောက်ကြောက်နေခဲ့တာကို သူမကလွဲလျှင် မည်သူသိနိုင်မည်နည်း။

ရာဇူးဆိုတာ ကိုယ့်အတွက် သူစိမ်းလူမဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်ကို ဘာဝန်ယူချင်ရုံသက်သက် လက်ထပ်မှာမျိုးလည်း မဖြစ်စေချင်ပေ။ အရင်ကတည်းက ကိုယ် သူ့ဆီကမျှော်လင့်ခဲ့တာ ဘယ်သူ ဘိုက်တွန်းချက်မှမပါသည့် မေတ္တာတရားသာဖြစ်သည်။

လက်ထပ်လျှင်တောင် ဓာကယ်မေတ္တာရှိ၍ လက်ထပ်တာမျိုး ခြစ်စေချင်တာ သူမ သိပ်ကို အတ္တကြီးသွားတာများလား။

အတ္တဆိုလျှင်တောင် ထိုအတ္တကို သူမ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ဖက်သွယ်ထားသည်။

ဘဝမှာ ဘယ်အရာမှ ကံမကောင်းခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်

အနေနှင့် မေတ္တာတရားမှာ ကံကောင်းချင်တာတော့ သူမအလွန် မဟုတ်။

“ရှိတယ် အပေါ်ထပ်မှာ ရေခိုးချိုးပေးထားတာ၊ စောစော တုန်းက”

“မေမေ”

အပေါ်ထပ်မှာ သမီးရှိနေတယ်ဆိုတော့ စိတ်နည်းနည်း အေး သွားရသည်။

ဟိုတစ်နေ့ကလို ရာဇူးလာခေါ်သွားပြီး ရာဇူးအိမ်တွင် သမီး ကို လိုက်ခေါ်ရတာမျိုး မလုပ်ချင်ပေ။

“ဘာပြောမလို့လဲ ပျိုပျိုမေ။ ရေခိုးမမျိုးတော့ဘူးလား”

ပြောစရာရှိသလို ခေါ်လိုက်တာမို့ မေမေက မေ့သည်။

ပျိုပျိုမေ မေမေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး -

“ခဏနေချိုးမှာပါ”

ဟုဖြေလိုက်သည်။

အမှန်တော့ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်ရောက်ခြင်း ရေခိုးချိုး အနား ယူပစ်လိုက်ချင်သည်။ စက်ချုပ်သည့်အလုပ်ဆိုတော့ ထိုင်လိုက် ထလိုက်၊ ပိတ်စက်က်လိုက်၊ စက်ထိုင်ချုပ်လိုက်နှင့် မရပ်မနား လုပ်နေ ရသည့် အလုပ်ဖြစ်စေဖြင့် အညောင်းမိသည်။

အလုပ်ကို အမေ့မေ့အလျော့လျော့ လုပ်နေရင်း သတိရလို

ကိုယ်မတ်လိုက်လျှင် အရိုးအကြောတွေ တပျစ်ပျစ်မြည်သွားတတ် သည်။

ထိုမျှအထိ အလုပ်ပေါ်တွင် အာရုံစိုက်စားရသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်သို့ရောက်လျှင်တော့ တခြား ဘာကိုမျှ မလုပ်တော့ပဲ အနားယူ ခံတာ ထုံးစံပင်။

ယခုက ကိုယ်အနားယူမှာထက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိနေတာ

“ရာဇူး လာသေးလား”

“မလာပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟုတ်လို့လား။ သမီးရှိနေတာ သိလျက်နဲ့ သူမလာတာ စိတ်ပိုမလား”

မေမေရဲ့အဖြေစကားကို မကြိုက်သလိုပြောတော့ မေမေက နားမကျ မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်သည်။

“ဟဲ့ မအေကို မယုံသင်္ကာနဲ့အေး။ ကျုပ်က ညည်းကို လိမ်ပြီး အလုပ်ရမှာလဲ။ တကယ်မလာလို့ မလာဘူး ပြောတဲ့ဟာကိုပဲ ဟိုဘက် ခြိမ်းမှာလည်း ရာဇူးမရှိဘူး”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်။ သူ့အဖေရဲ့အလုပ်ကိစ္စနဲ့ မန္တလေးကို ခရီးထွက် နေရတယ်။ ဒီမှာမရှိဘူး”

“သမီးရေ”
“-----”

“သမီးလေး ခူးဆူး။ မေမေ ပြန်လာပြီလေ သမီး”

အပေါ်သို့ရောက်တော့ သမီးကို အသံပေးရင်း အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သမီးလေးသည် အိပ်ရာထဲတွင် ပန်းနုရောင် ဂါဝန်လေးကို ဝတ်ဆင်ကာ သနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့် ကွေးကွေးလေး အိပ်နေသည်။

ခုတင်စွန်းတွင် ထိုင်၍ သမီးလေးရဲ့မျက်နှာကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သမီးလေးသည် သူ့ရင်သွေးဆိုသော်ငြား မိခင်ဖြစ်သူ သူမနှင့် ရုပ်ပိုဆင်တူသည်။ တခြားက ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဇနီးသည်တွေ ခင်ပွန်းကို တမ်းတလွန်းလျှင် မွေးလာသောကလေးငယ်မှ ဖခင်ကို ဆင်တူတတ်ကြသည်တဲ့။

သူမ သမီးလေး ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားစဉ်အခါက နေ့စဉ် နေ့တိုင်း တမ်းတခဲ့ရသူက ‘သူ’ ပင်။ သူ ဘယ်နေ့ပြန်လာမလဲ။ အလုပ်မှာ အဆင်မပြေ၍ ချက်ချင်းပြန်လာပါစေဆိုပြီး မျှော်တလင့်လင့် ဖြစ်ခဲ့ရတာက နေ့စဉ် နေ့တိုင်းပင်။

သို့သော် သူ ရောက်မလာခဲ့။ ရက်လတို့သည် တပြည်းပြည်း တိုက်စားကာ နှစ်ချိကြာလာခဲ့ သည်။ သုံးလေးနှစ် လွန်မြောက်သော အခါ သူ့ကို တမ်းတစိတ်ဖြစ်မိသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မုန်းတီးမိခဲ့သည်။

တစ်ညတုန်းဆီက ကိစ္စကို မမှတ်မိလျှင်တောင် သူ သူမတို့ကို သတိရမိတ်၊ လွမ်းစိတ်တွေ ဖြစ်မလာခဲ့ဘူးလား။ ကိုယ့်မှာတော့ တရားဝင်လက်ထပ်ထားကသာ ခင်ပွန်းသည်ကိုလည်း ဘာဝမပေးနိုင်။ ခြေကျူးလွန် ခြေ၊ ဒူးကျူးလျှင် ဒူးထောင် ဖြတ်မတတ်။ သူ့အပေါ် သစ္စာတွေ စောင့်ခဲ့သည်။

နောက်တော့ မျှော်လင့်စောင့်စားခြင်းတွေက အမုန်းတရား နာကျည်းခြင်းဆီသို့ ဦးတည်ရွက်လွင့်သွားခဲ့သည်။

သူ့အရိပ်ကိုလည်း မြင်မိမှာကြောက်သည်။ သူ့အသံလည်း ကြားမိမှာကြောက်သည်။ ပြတင်းပေါက်ဆီမှာ သူ့အခန်းရှိရာသို့ မျှော်ကြည့်တတ်ခဲ့သော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မုန်းတီးခဲ့သည်။

ခုတော့ သူ့ရောက်လာပြန်ပြီ။ သူ့အတွက်ကတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်နှင့် ယခု ဘာမှ ဘာခြားသွားခြင်းမရှိပေမယ့် ကိုယ့်အတွက်တော့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခံစားခဲ့ရသော ဝေဒနာတွေကို လွယ်လွယ်နှင့် ခြေဖျက်မပေးနိုင်ပေ။

နှင့် ဒီလောက်ထိတော့ ဒုက္ခခံသင့်တယ်။ ရာဇူး နှင်ခံရခက်တယ်ဆိုတာ ခုမှ။ နှင့်ဥပေက္ခာတွေကြောင့် ငါခံရခက်ခဲ့တာက နှင်ခံရပြီး ကြာနေခဲ့ပြီ။ ဒါကိုမှ နှင် စိတ်ရှည်ရှည်မစောင့်နိုင်ဘူးဆိုရင်။

“သမီး”
“-----”

“သမီးလေး”

“ဟင် အို ဒုက္ခပဲ”

သမီးကို မျက်နှာလေးငုံ့ကြည့်ပြီး နီးအောင် ဖွဖွလေး ခေါ်နေရာမှ မလှုပ်သဖြင့် နဖူးပြင်ကို လက်ဖဝါးတင်ပြီးခေါ်လိုက်တော့ တစ်ကိုယ်လုံး စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

သမီး၏ တစ်ကိုယ်လုံး အသားတွေ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူနေသဖြင့် သမီးကို ကမန်းကတမ်း ဆွဲပွေ့ကာ အောက်ထပ်ဘက်သို့-

“မေမေရေ မေမေ လာပါဦး၊ ဒုက္ခပဲ သမီးလေး ကိုယ်တွေ အရမ်းပူပြီး သတိလစ်နေတာ မေမေရဲ့။ မြန်မြန်လာပါ၊ ဆေးရုံသို့ ထင်တယ်။ ဒုက္ခပဲ၊ သမီး သမီးလေး”

ပျိုပျိုမေ ခဏတွင်းချင်း အရူးမီးစိုင်းဖြစ်သွားသည်။

အခန်း (၂၉)

“စိတ်မပူရတော့ဘူးလို့ ဆရာဝန်ကပြောထားပြီပဲ ပျိုပျိုရယ်။ ဘော်ကြာ ကလေးက မသက်သာသေးဘူး လူကြီးက ပြန်လဲနေဦးမယ်”

ရာဇူးရဲ့စကားကို သူမ နားမဝင်နိုင်ပါ။

အထူးကုဆေးခန်းထက်က ခုတင်တစ်လုံးပေါ်တွင် လှဲနေသော သမီးလေးရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားထိုင်သည်။

လက်သေးလေးက သူမလက်ထဲတွင် နွေးထွေးလျက်ရှိနေသည်။ စောစောတုန်းက ဆေးတိုက်ထားပြီပို့ သမီးလေးက ဆေးအရှိန်နှင့် အိပ်ပျော်နေသည်။

ရွေးစေးတွေ ပျံနေသည့် နဖူးပြင်လေးကို လက်ဖဝါးနှင့် လှန်သပ်လိုက်တော့ -

“ပျိုပျိုမေ”

သမီး၏နဖူးပြင်တွင် တင်ထားသော သူမရဲ့လက်ပေါ်မှ ထပ်ဆုပ်လိုက်သော လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ကြောင့် မကျေနပ်သလို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

သူကလည်း ခပ်တည်တည် စိုက်ကြည့်သည်။

သူမလက်ကို ကြိတ်ရုန်းတော့ မရ။ ဇွတ်ရုန်းဖို့ကျတော့လည်း သမီး၏နဖူးပေါ်မှာမို့ ရုန်းဖို့ရန်မရှိ။ ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူကာ သူက သူမ၏လက်ပေါ်မှာ သူ့လက်ဖဝါးကိုထပ်တင်ပြီး သမီး၏နဖူးလေးကို အုပ်ကိုင်ထားသည်။

“လွတ်”

“-----”

“နင် ငါပြောနေတာ ကြားလားရာဖူး။ သမီးနီးသွားလိမ့်မယ် နော်”

“ဟောဗျာ၊ ဒါလေးကိုပဲ ဘာလို့ အဲဒီလောက်ထိ တွန့်တိုက်ရတာလဲ ပျိုပျိုမေရဲ့။ ကိုယ်တို့က သူ့စိမ်းတွေမို့လား”

“တိတ်စမ်း”

ပြုံးစိစိပြောနေသော သူ့ကို ပျိုပျိုမေ ခပ်ကြိတ်ကြိတ်

ငေါက်လိုက်ပြီး -

“နင် အပိုတွေပြောမနေနဲ့။ ဘယ်တုန်းကကော ရင်းနှီးခဲ့ဖူးလို့လဲ၊ တော်ပြီ၊ ဒီစကားတွေကို ရှေ့မဆက်ရင်ကောင်းမယ်”

မျက်နှာနီနီနှင့် မျက်နှာကို ခပ်လွှဲလွှဲလုပ်၍ ပြောလိုက်သော ခကြောင့် သူက သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ဖယ်ပေးလိုက်သည်။

သူ့လက်ဖယ်လိုက်တော့ သူနှင့်ဝေးအောင် နောက်ဘက်သို့ ဆုတ်ထိုင်လိုက်သည်။

အခန်းထဲတွင် သူနှင့်ကိုယ် (၂) ယောက်တည်းဆိုတဲ့အသံနှင့် သူက အနေရခက်နေသည်။

သမီးလေးနဲ့ မြေးလေးကို အဖော်လုပ်ပေးလိုက်ဦးကွယ်ဟု ခြောခဲ့သော မေမေနှင့်ဖေဖေကိုလည်း စိတ်ဆိုးချင်လာသည်။

“တစ်ခုခုပြစ်လာပြီဆိုရင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အရိပ် ဆိုတာ လိုတယ်ဆိုတာ သမီးသိပြီလား”

မေမေစကားကြောင့် ပျိုပျိုမေ လက်မခံချင်သလို ခေါင်းယမ်းကာ -

“အို မေမေကလည်း သူများမှဆိုမတွေ့လည်း ဒီလိုပဲ ဘဝကို နမ်းကန်လာကြတာပဲ။ သူတို့ဘဝမှာ ငါတို့အတွက် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အရိပ် လိုအပ်ပါလားတွေ့တဲ့သူက ဆယ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်ပဲ”

“အဲဒီတစ်ယောက်ထဲမှာ သမီးပါနေတယ်ဆိုရင်ကော”

“ဟာ မေမေကလည်း”

မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသော ပျိုပျိုမေကို မေမေက စိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်ကြည့်ပြီး -

“တကယ်လို့ ရာဇူးသာ ပြေးလေးရဲ့ဖခင်အရင်း မဟုတ်ရင် ဆိုးဆွနေသလို ခံစားရသည်။

တော့ အိမ်ထောင်ထပ်ပြုလိုက်ပါလို့ မေမေ တိုက်တွန်းဖြစ်မယ် မထင်ဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမခွဲသမီးကို သမီးရင်းလို ချစ်ဖို့ဆိုတာ တော်ရုံမဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ။ သမီးပြောသလို ဆယ်ယောက်မှာတစ်ယောက် ရှိနိုင်ပေမယ့် အဲဒီတစ်ယောက်ထဲမှာလည်း သာမန်ယောက်ျားတွေပါနိုင်ဖို့ဆိုတာလည်း မလွယ်တဲ့ကိစ္စ။ မပေါက်နိုင်တဲ့ထိကို ထိုးနေရတာနဲ့အတူတူပဲ”

“-----”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြေးလေးဆေးရုံကဆင်းရင်တော့ ရာဇူးနပ် သမီးရဲ့ ကိစ္စကိုတော့ စဉ်းစားစေချင်တယ်။ ပြေးလေးကိုယ်တိုင်ကလည်း ရာဇူးအပေါ် တကယ်တွယ်တာနေပြီဆိုတာ သမီးလည်း မျက်မြင်ပဲလေ”

နောက်ဆုံးစကားစုကိုတော့ ပျိုပျိုမေ မငြင်းပယ်နိုင်ပေ။

အဖျားတွေကြီးပြီး သတိလစ်သွားတဲ့ သမီးလေး အဖျားတွေကြီးပြီး သတိပြန်ရလာတဲ့အခါ ကယောင်ကတမ်းနှင့် -

“ဖေဖေ ဖေဖေကို ခေါ်ပေးပါ”

“ဖေဖေ ခူးခူးကို ဖက်ထားပါ”

“ခူးခူးတို့နဲ့အတူတူလာနေပါလား ဖေဖေ”

ဆိုသည့် တမ်းတသံတွေက သူမ၏နှလုံးသားကို အပ်နှင့်

ဆိုသည့် သံစားရသည်။

ထိုစဉ်က ရာဇူး ရန်ကုန်သို့ပြန်ရောက်မလာသေးပေ။ မန္တလေးကနေ သမီးလေး အဖျားကြီးပြီး သတိလစ်တယ်ဆိုတော့ -

“ပျိုပျို ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ ကိုယ်ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်။ မနက်ပြန် ကိုယ်ရောက်အောင်ပြန်လာခဲ့မယ်။ မငိုနဲ့ တိတ်ကွာ။ မင်းငိုသံကြားရင် ကိုယ် စိတ်မချမ်းသာဘူး။ ခုပဲ မင်းအနားရောက်အောင် ပြေးလာချင်ပြီ။ မငိုနဲ့နော် တိတ်”

သူ့အသံမှာ မချင့်မရဲသံနှင့် ဝေးကွာလှသည့် ခရီးကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည့်ဟန်။

“ဘာသံတွေလဲ ပျိုပျိုမေ”

သူ့မေးသံကြောင့် လှမ်းကြည့်တော့ ဘွားအေ၏ရင်ခွင်ထဲမှာ မျက်လုံးမှိုတ်၍ ဖေဖေရေ ဖေဖေရေ တမ်းတနေရှာသော သမီးလေး။

ပျိုပျိုမေ မျက်ရည်မခိုင်ဘဲ သူ့ကိုပြောပြမိတော့ -

“ဟာကွာ၊ ကိုယ်နေလို့မရတော့ဘူး။ ကျွတ် ဒီမှာကလည်း ကိုယ် မနက်ဖြန်ရောက်အောင်ပြန်ခဲ့မယ်။ သမီးမနီးခင် ရောက်အောင်

ပြန်ခဲ့မယ်။ ခုတော့ ကလေးကို ချောမော့ပြောထားနော်”
စိုးရိမ်တကြီးနှင့် မှာနေသောကြောင့် ပျိုပျိုမေ မမြင်ရဘဲ
ခေါင်းညိတ်မိသည်။

ပြီးမှ သူ မမြင်နိုင်ပါလားအတွေးနှင့် -
“အင်း”

ဟုပြောလိုက်သည်။ သမီးလေး သူ့အပေါ် အရမ်းကြီး
သံယောဇဉ်တွယ်နေပြီဆိုတာ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ တွေ့လိုက်ရတော့
သမီးလေးကိုသနားမိသည်။

ပင်လယ်ဆီက ဖခင်တစ်ယောက်၏ ယုယမှုကို မရခဲ့သည့်
သမီး။ သွေးသားစကားပြောသောကြောင့် သူနှင့်တွေ့ရသည့်ကာလ
သိပ်မကြာပေမယ့် အရမ်းကြီးကို သံယောဇဉ် တွယ်သွားခဲ့သည်။

သူမကိုယ်တိုင်ကော ဘာထူးလဲ။

ကိုယ့်ဘာသာတစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်နိုင်တယ်။ ဘယ်
လောက်ပြောပြော သူ့အသံကြားတော့ မျက်ရည်တွေ အလိုလို ရစ်ဝိုင်း
ကာ ဝမ်းနည်းအားငယ်မိခဲ့သည်။

မနက်စောစော သမီးမနိုးခင် သူ့ရောက်လာတော့ အားရှိသွား
ကြောင်း ဘယ်လိုစာဖွဲ့ပြရမုန်းမသိ။

သူကလည်း သမီး၏ခုတင်ပေါ်တွင် မျက်နှာမှောက်အပ်၍
အိပ်နေသော သူမကို အညင်သာဆုံးနှိုး၍ -

“ပျိုပျိုမေ”

“ဟင်”

“ရှူး”

အံ့ဩသွားသော သူမကို ရှူးတိုးတိုးလုပ်ပြပြီး သမီး၏ လက်
ဖျား ခြေဖျားတွေ စမ်းလိုက်၊ နဖူးလေးတွေစမ်းလိုက် ရှိနေသည်။
သမီး၏နဖူးတွင် ပါးလေးနှင့်ကပ်စမ်းလိုက် နှုတ်ခမ်းနှင့်နမ်းလိုက် ရှိ
နေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို ငြိမ်သက်စွာကြည့်နေရင်း စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို
ပြင်သွားမုန်းမသိ။ ကြည့်နူးမူလား။ ဝမ်းသာမူလား ဘာမုန်းတော့မသိ။
သူ့ရဲ့ဆံပင်တချို့က နဖူးထက်တွင် ပြိုဆင်းနေသည်။

မင်းကွတ်သီးရောင် စတိုင်လ်ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး
အပေါ်တွင် တီရှပ်အနက်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ထိုပေါ်မှာ မြင်းချေး
ရောင် ဂျာကင်ကို ရင်ဖွင့်ဝတ်ထားသည်။

“အိမ်ကိုမရောက်သေးဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်။ ဟိုကထွက်ခဲ့ကတည်းက သမီးလေးဆီပဲ
စိတ်ရောက်နေတာလေ။ ဒီပဲ တောက်လျှောက်လာခဲ့တာ”

“ကားနဲ့လား”

“ဟုတ်တယ် အိမ်ကကားနဲ့”

“ဟင် ဟိုဥစ္စာ ... ကားဒီလောက်ထိ အကြာကြီးမောင်း

လာတာကို၊ ပင်ပန်းနေမှာပေါ့။ အိမ်ပြန်လိုက်ပါလား။”
 ထိုစကားကို ဘာလို့ပြောထွက်သွားသလဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
 တောင်မသိ။ သူက သူမကို အံ့သြသလိုကြည့်ပြီး သမီးလေးကို
 ခုတင်ပေါ် အသာပြန်ချလိုက်သည်။
 ဘယ်လိုကြီး ကြည့်နေမှန်းမသိသဖြင့် ပျိုပျိုမေ အနေခက်
 သလိုနှင့် လည်ကုတ်ကို လက်ဖဝါးနှင့် လျှောက်ပွတ်ပြီး သူ့ဆီက
 အကြည့်ခွာလိုက်မိသည်။
 တဒုတ်ဒုတ်ခုန်နေသော ကိုယ့်ရင်ခုန်သံကို သူ့ကြားသွားမှာ
 စိုးရိမ်မိသဖြင့် လှည့်ထွက်လိုက်သည်။
 သို့သော် -
 “ပျိုပျိုမေ”
 သူက သူမရဲ့လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။
 ခြေလှမ်းတွေ တန့်သွားပေမယ့် သူ့ကိုတော့ လှည့်မကြည့်ပေ။
 သူက သူမရဲ့လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ထားရင်း သူမနှင့် မျက်နှာချင်း
 ဆိုင် ရှေ့ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကိုယ့်ရှေ့တည့်တည့်သို့
 ရောက်လာပေမယ့် သူနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် သူ့ရင်
 ဘတ်ပေါ်တွင် အကြည့်ပို့ထားလိုက်မိသည်။
 “ကိုယ်” မနေညက တစ်မှေးမှ အိပ်မပျော်ဘူး။ သမီးကို
 စိတ်ပူတာကော မင်းတစ်ယောက်တည်း အားငယ်နေရှာပါလားအတော့

နဲ့ ဘယ်လိုမှ ထိုင်မရ ထမရနဲ့ဖြစ်နေခဲ့တာ။ လူကြီးမိဘတွေနဲ့တယ်
 ဆိုပေမယ့် စိတ်ပူတာကတော့ စိတ်ပူတာပဲလေ”
 ပျိုပျိုမေ ဘာမှမပြောဖြစ်ဘဲ အောက်နှုတ်ခမ်းကို သွားနှင့်
 ခပ်ဖွဖွလေး ကိုက်ထားမိသည်။ သူ့ကိုင်ထားသောလက်ကို လွတ်နေ
 သော လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆွဲပြည်တော့ -
 “ဟေ့ ဘာလုပ်တာလဲကွ”
 “ဖြုတ်နေတာလေ။ ဒီချိန်မှာ ဒီစကားတွေကို ငါနားမထောင်
 ချင်ဘူး ရာဇူး။ ခုချိန်မှာ သမီးလေးအတွက် စိုးရိမ်သောကဖြစ်နေတာ
 က လွဲရင် ငါ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားချင်ဘူး”
 ရာဇူးက ပန်းနုရောင်ဖျော့ဖျော့ နှုတ်ခမ်းလေးကို ငေးရင်း
 သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ စိတ်ကရည်ရွယ်ထားခြင်းမရှိဘဲ သူမရဲ့ ပခုံး
 ကိုဖက်၍ ရင်ခွင်တွင်းသို့ ဆွဲသွင်းကာ ခပ်ဖွဖွ ဖက်ထားလိုက်မိသည်။
 ဖွဖွဖက်ထားတာမို့ ပျိုပျိုမေလည်း အသိစိတ်မဲ့နေသူ တစ်
 ယောက်လို ရုန်းဖယ်ဖို့ သတိမရပေ။
 “ကိုယ်နားလည်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငါမမှားဘူးလို့
 ယူဆထားပေမယ့် မင်းက မှားတယ်လို့ သတိမှတ်ရင် မှားတယ်ပေါ့။
 အဲဒီအမှားကို ကိုယ့်အတွက် ပြန်ပြင်ဆင်ခွင့်လေးတော့ ပေးပါကွာ။
 မှားတယ်ဆိုရင်တောင် မရည်ရွယ်ဘဲ မှားတဲ့အမှားနဲ့ နားလည်မှုလွဲကြ
 ဘဲ အမှားတွေပဲ။ ဒါ ကိုယ် မင်းကို အပြစ်တင်နေတာမဟုတ်ဘူးနော်။”

မင်းမှာ အပြစ်တွေ မရှိပါဘူး”

သူ့အသံက တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှမကြားဖူးလောက်အောင် နူးညံ့ညင်သာ တိုးသက်လျက်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ အမှတ်တမဲ့ ရှိနေပေမယ့် ကိုယ်တွင် တွဲလျားချက်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကတော့ ငြိမ်သက်လျက်။

“ဖေဖေ”

“ဟင်”

“သမီး”

“သမီး သတိချပြီထင်တယ်”

သမီး၏အသံကြောင့် သူမတို့ (၂) ယောက် လူချင်းခွာလိုက်သည်။ သမီးဘေးသို့ အပြေးလေးရောက်သွားသည်။ သမီးသည် သူ့ကိုမြင်တော့ ဝမ်းသာအံ့သြသည့်ဟန်နှင့် သူ့ကိုယ်ကို ခပ်တင်းတင်း ဖက်ထားရှာလေသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ ပျောက်သွားမှာစိုးကြောက်ဟန်နှင့် အတင်းဖက်ထားတာကိုကြည့်ပြီး ပျိုပျိုမေ မျက်နှာလွဲလိုက်မိသည်။ သူမဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ယိုင်လဲတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။

ခုတော့ သူပြောသလိုပင် သမီးဟာ စိုးရိမ်စရာအခြေအနေ မရှိတော့ပေမယ့် မိခင်ဖြစ်သူတစ်ယောက်အနေနှင့် သူမ စိတ်မချနဲ့ ဖြစ်တာ မှားလို့လား။

သူကလည်း ဘုကြည့်ကြည့်သော သူမရဲ့အကြည့်ကို နားလည်ဟန်နှင့် ချောမော့သောလေသံဖြင့် -

“မင်း ကောင်းကောင်းလည်းမအိပ်၊ ကောင်းကောင်းလည်းမစားနဲ့ ကြာရင် မင်း အိပ်ရာထဲလဲမှာစိုးလို့ ကိုယ်ကစိုးရိမ်လို့ပြောတာပါ ပျိုပျိုရယ်။ ကိုယ့်စေတနာကို တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့။ မင်းရဲ့ ကျေနပ်ကြည်ဖြူမှုမရဘဲ ကိုယ် ဘာကိုမှ အတင်းအဓမ္မ မယူပါဘူး”

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

ဘာမှမဆိုဘဲ ဘာတွေဆွဲထည့်ပြောနေသလဲ မသိ။ ပြောချင်ရာ လျှောက်ပြောနေသဖြင့် ပျိုပျိုမေ မျက်နှာနီနီနှင့်အော်ပြီး သူ့ကို ကျောခိုင်းပစ်လိုက်သည်။

အခန်း (၃၀)

“ဒီလင်ဒီမယား အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းသင်းနိုင်ကြပါစေ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှုရှိရှိနဲ့ သာယာတဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို ထူထောင်နိုင်ပါစေ”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ပြည့်ပါစေ မေမေ”

သူ့ရဲ့အသံကသာ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသံနှင့် ခပ်သွက်သွက်ဖြစ်နေသလောက် ပျိုပျိုမေ့ရဲ့အသံက တိုးတိုးညှင်းညှင်းရယ်။

သူနှင့်အတူထိုင်နေရာမှထလိုက်သော ပျိုပျိုမေ့ကို ရာဇပြုံးရွှင်သောအကြည့်နှင့် ကြည့်လိုက်သည်။ သူမကတော့ သူ့ကို မကြည့်ပေ။

သမီးလေး ဆေးရုံကဆင်းပြီး မကြာခင် သူတို့ (၂) ယောက်

ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုး၍ မင်္ဂလာဆောင်လိုက်ကြသည်။

သူ့ဆန္ဒအရဆိုလျှင် မင်္ဂလာပွဲကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်ပစ်ချင်သော်လည်း သူ့မတက်ကကြည့်လျှင်လည်း မှန်နေတာနဲ့ သူ့မရဲ့ သဘောအတိုင်းပဲလုပ်စေခဲ့သည်။

ဒီလောက်ထိ မြန်သွားရတာကလည်း သမီးလေးကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဆေးရုံကဆင်းကတည်းက သမီးလေးသည် သူ့ကို မျက်လုံးအောက်က အပျောက်မခံတော့ဘဲ သူ့ကိုမတွေ့လျှင် ဟိုလူ့မေး သည်သူ့မေး။ ထို့ကြောင့် သူမ အလုပ်သွားလည်း သမီးကိုခေါ်၊ အိမ်မှာလည်း သမီးလေးကို အနားခေါ်ထားနှင့် ရှိနေတော့ -

“ဦးဦးက မျက်နှာလိုက်လိုက်တာ။ ခူးခူးကို သားတို့ထက် ချစ်နေတာ”

ကိုကိုရဲ့စကားကြောင့် သူ့မှာ ခူးခူးကို စိုးရိမ်သလို ကြည့်လိုက်သည်။ အဲဒီလိုမပြောနဲ့လေဟု ကိုကိုကို တားမလိုပြင်စဉ် ခူးခူးက သူ့လက်တစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ပြီး မျက်နှာလေးကိုမော့၍

“ဖေဖေက ခူးခူးရဲ့ဖေဖေပဲ။ ခူးခူးကိုချစ်တာ ဆန်းလို့လား ကိုကိုရဲ့”

ဟု အနိုင်ယူသလိုပြောပြီး မျက်နှာလေးမော့ထားသည်။

သမီးလေးကို မခွဲနိုင်သလို ပျိုပျိုကိုလည်း သူ စိတ်မချေတော့ပေ။ မာမိတို့ပြောလို့ ပျိုပျိုဆိုင်ရှေ့က မင်းသုတနှင့် ပျိုပျိုကို သူ

စိတ်မချနိုင်။

ထို့ကြောင့် ပျိုပျိုမေကို ဖွင့်မပြောတော့ဘဲ အန်တီမြလေးဆီမှာ ပျိုပျိုမေအား လက်ထပ်ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။

ဖွင့်ပြောလျှင် ပျိုပျိုမေထံမှ ဘယ်တော့မှ ရေရာသေချာသော အဖြေ မရပေ။ သူက အသည်းယား၍ ဖွတ်အတင်းဖက်၊ သူမက စိတ်ဆိုး ဒေါသဖြစ်။ ဤသို့နှင့် ဇာတ်လမ်းက လိုရင်းမရောက်နိုင်ပေ။ တော်သေးတယ်။ လက်မထပ်နိုင်ဘူး။ ဘာဘူး မငြင်းတက်ပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်။

ပျိုပျိုမေက အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။ သူ့မှာသာ လူကြီးတွေနှင့် စကားစမပြတ်၍ ကျန်နေခဲ့သည်။

“သား သင်ဘောဆက်တက်ဖို့က တစ်လဲလဲလိုတော့တယ်နော်။ ဘာတွေစီစဉ်ပြီးပြီလဲ”

“ဘာမှတော့ သေချာမသိသေးဘူး အန်ကယ်လ်။ တက်ဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့ ရှေ့လထဲ တက်ဖြစ်မှာပါ”

“ဪ အေးပါကွာ။ အန်ကယ်လ်က မေးကြည့်တာပါ။ အဲဒီအလုပ်မှာလည်း အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား။ ပြေရင်တော့ ဆက်လုပ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကိုအန်ကယ်လ်”
တကယ်တမ်းဆို သင်ဘောသားဘဝဆိုတာ သူ့မြတ်နိုးသော

ဘဝဖြစ်သည်။ ကမ်းမမြင်လမ်းမမြင် ပင်လယ်ပြင်တွင် ရွက်လွှင့်ရတာကို သူ ကြိုက်သည်။

တချို့က ဝမ်းကွဲကြောင့် သင်ဘောသားဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် သူက သင်ဘောသားကြောင့် သင်ဘောသား အလုပ်ကိုလုပ်ခဲ့တာမို့ သူများတွေ ဦးငွေသလို သင်ဘောသားအလုပ်ကို မငြီးငွေ့ပါ။

“ရာဇူး”
လူကြီးတွေနှင့် စကားပြောနေစဉ် ပျိုပျိုမေ အနားသို့ ပြန်ချောက်လာသည်။

အိမ်နေရင်းတစ်ပတ်ခွမ်းဝတ်စုံကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ထားပြီဖြစ်သည်။ သူမော့ကြည့်တော့ -

“သမီးက မေးနေတယ်”
“ဟင် ... ဟုတ်လား အန်ကယ်လ်”
“သွား သွားနားကြ။ ခဏနေ အန်ကယ်လ်တို့လည်း နားတော့မှာ”

သူ ခွင့်တောင်းသလိုလှည့်ကြည့်တော့ သူမ၏ဖခင်က ခွင့်ပြုသည်။ နှစ်ယောက်သား အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။

ဘာမှ ပွဲကြီးခန်းကြီးလုပ်ခဲ့တာမရှိတော့ သိပ်ပြီး မပင်ပန်းလှပဲ နောက် သူတို့ (၂) ယောက် ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးတော့ သူတက်မှ သင်ဘောသားလုပ်မယားက အသိသက်သေလုပ်ပေးပြီး သူမတက်မှ သူမ

၏ဆိုင်မှ ကောင်မလေး (၂) ယောက်။ ရက်ကောင်းရွေးပြီးလျှင်တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆွမ်းကပ်မည်။

သမီးလေးကတော့ သူတို့အတူတူနေရတော့မယ်ဆိုပြီး ပျော်မဆုံးပေ။

“သမီးကို တစ်ခါတည်း သိပ်လိုက်နော်။ အမှန်ဆို (၈) နာရီဆို သူ့အိပ်နေကျ။ ဒီနေ့မှ ဘယ်လို သိပ်သိပ် မအိပ်ဘူး” ပျိုပျိုမေက ပြောပြနေသည်။

သူ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး သမီးလေးရဲ့အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ သူမက အိပ်ခန်းဘက်သို့ လျှောက်သွားသည်။

“သမီးလေး”

“ဖေဖေ ဘယ်တွေ့သွားနေတာလဲ။ ခူးခူးက ဖေဖေကိုဖျော်လှပေါ့”

“ဖေဖေက ဘိုးဘိုးတို့နဲ့ စကားပြောနေတာ သမီးရဲ့။ ဘယ်မသွားပါဘူးဗျာ”

သမီးလေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင်လာထိုင်သည်။ သူ့ရင်ခွင်ထဲကနေ သူ့မျက်နှာကိုမော့ကြည့်ပြီး -

“ပျော်စရာကြီးနော်”

“သမီး ပျော်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ပျော်တာပေါ့။ ခုဆို ခူးခူးရယ် ဖေဖေရယ် မေမေရယ်”

သုံးယောက်အတူတူ နေရတာ ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းလဲ။ ဖေဖေကော မပျော်ဘူးလား”

“ပျော်တာပေါ့ သမီးရဲ့”

သူက ခုတင်ပေါ်ထိုင်နေပြီး သမီးက သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် ထိုင်၍ ပြောနေသည်။ နာရီကိုမော့ကြည့်လိုက်တော့ ည (၉) နာရီကျော်ပြီ။

“ကဲ သမီး အိပ်ချိန်တောင် ရောက်နေပြီ။ အိပ်တော့နော်။ မနက်ဖြန်လည်း ကျောင်းသွားရဦးမယ်။ ဒီချိန်ဆို ကလေးတွေ အိပ်ရမယ့်အချိန်”

“ဖေဖေသိပ်မှာလား”

“ဟာ ... သိပ်မှာပေါ့။ လာ အိပ်”

ခုတင်ပေါ်လှဲတော့ သမီးလေးက သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် သူ့ကို ချက်၍ ငြိမ်နေသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ ပျောက်သွားမှာစိုးကြောက်ဟန်နှင့် အက်ထားခြင်းကြောင့် သူ့မှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

ဖခင်တစ်ယောက်၏မေတ္တာတရားကို သမီးလေး ဘယ်လောက်ထိ တမ်းတနေခဲ့သလဲ။ ဘယ်လောက်ထိ ငတ်မွတ်နေခဲ့သလဲ။ ငယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မြင်နေရတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

သူ့ကိုယ်သူတောင် ခွင့်မလွှတ်ချင် ဖြစ်လာသည်။ သူ့ရင်ဆွေးဆွေး အခက်အခဲမြောက်မြားစွာကြားမှ ရအောင်မွေးဖွားပေးခဲ့သော ပျိုပျိုအား ပို၍ ချစ်မြတ်နိုးမိသည်။

သူတောင် မသိသောစာတ်လမ်းမှာ သူမသာ ကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ချခဲ့လျှင် သူလည်း ဘာမှသိမည်မဟုတ်။ သူမလည်း ဤမျှထိ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရမည်မဟုတ်။

သို့သော် သူမသည် ရဲရင့်သော မိခင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြခဲ့သည်။ နောက် ပင်လယ်ကို ခင်ပွန်းသည် အဖြစ် ဘယ်တော့မှ လက်မခံခဲ့သော သူမသည် သူ့အတွက်တော့ တုန့်ငံးဖွယ်ရာမရှိသော မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေသည်။

“ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

မှန်တင်ခုံဘေးက စားပွဲခုံတွင် ထိုင်၍ စာအုပ်တွေ ခဲတံတွေ နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော သူမကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဪ”

သူမက သူ့ကိုလှည့်ကြည့်ပြီး ထိုင်နေရာမှ မတ်တပ်ထရပ် လိုက်သည်။ သူ တံခါးကို နောက်ပြန်ပိတ်ပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

သူမက မျက်နှာကို မသိမသာလွှဲပြီး -

“ရေချိုးဦးမလား”

“အင်း”

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရင်ခုန်နေတာမို့ သူမကို ကိုယ်ချင်း မိပါသည်။ တကယ်တော့ သူတို့ (၂) ယောက်သည် အရင်းနှီးဆုံးသော သူစိမ်း (၂) ယောက် မဟုတ်လား။

ရှင်ရှင်စာတ်ကားတွေထဲကလို သူ့ရေချိုးမို့ သူမက ထားမပြင် ပေ။ သူကလည်း လာပြင်ပေးဦးလေဟု မပြောမိပါ။ ရေထဲပုဆိုးညှိုး ရေချိုးခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့တော့ သူမက စောစောကနေသည့် နေရာမှာပဲ ရပ်လျက်ရှိနေသည်။

သူ ရေချိုးပြီးပြန်ထွက်လာသည်။ ခုတင်ခြေရင်းတွင် အဝတ် အစားထုတ်ပေးထားတာ တွေ့ရသည်။ အဝတ်အစားလဲနေရင်း သူမ ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူမသည် သူ့ကိုကျောခိုင်းပြီး ပုံဆွဲစာအုပ် တွေနှင့် ခဲတံကို သိမ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။

မတ်တပ်ရပ်နေတာမို့ လှပသော သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ကောက် ကြောင်းကိုမြင်ရသည်။

ယခင်တုန်းက သူမ ဤမျှလောက် မလှပေ။ ပခုံးကျော်သော ဆံပင်ကို ပိုနီတေးစီးကာ ခပ်သွယ်သွယ်ခန္ဓာကိုယ်က လူငယ်ဆန်ဆန် ဝတ်ဆင်တတ်သည်။ သူလည်း သူမကိုထူးပြီးမကြည့်ခဲ့မိပေ။

ယခုတော့ သူမ တော်တော်ကိုလှသည်။ ယခင်ကထက် များစွာလှနေသည်။ တစ်သားမွေး တစ်သွေးလှဆိုသလို ကလေး တစ်ယောက်မွေးပြီးမှ သူမ၏ မိန်းမဆန်သော အလှတရား ပေါ်လာ သည်။

ပင်လယ်စိတ်ယိုင်သွားခဲ့တာလည်း မလွန်ပေ။ ပို၍လှလာ သော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ဘေးမှာထားပြီး ဥပုသ်စောင့်နိုင်တဲ့

ယောက်ျား ဘယ်မှာရှိလို့လဲ။

“ပျိုပျိုမေ”

“ဟင်”

နောက်နားတည့်တည့်ကနေ ရပ်ရွာခေါ်လိုက်သဖြင့် သူမ၏ ပုံစံက အလန့်လန့် အဖြန့်ဖြန့်။ သူ့ရောက်နေတာ မသိ၍ ပိုလန့်သွား သည့်ဟန်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရှေ့နှင့်နောက်။ နီးကပ်လွန်း သော အနေအထားဖို့ ဘေးသို့ သူမတိုးရွေ့ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။ သို့သော် သူမဘေးသို့ ထွက်၍မရအောင် သူ့နောက်ဘက်မှ သူမ၏ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

အထိအတွေ့တစ်ခုမှ ဓာတ်လိုက်သွားသလိုဖြစ်ကာ -

“လွတ် လွတ်စမ်းပါ”

“မလွတ်ဘူးဆိုရင်ကော”

မေးချင်းရိုက်နေသောအသံတုန်တုန်းလေးကြောင့် သူ ပခုံးကို ကိုင်ထားရင်းနှင့် ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းပြီး နားနားတွင် တိုးဖွဖွ ကင် ပြောလိုက်သည်။

ပျိုပျိုမေ ကြက်သီးတွေ တဖျင်းဖျင်းထသွားတာက ဘာ ကြောင့်မှန်းမသိ။ သူ့နှုတ်ခမ်းကထွက်သည့် အပူငွေ့တချို့နှင့် ထွက် လေ ဝင်လေတို့က နားထင်နားတွင် လာရိုက်ခတ်နေသည်။

ခေါင်းကို တစ်ဖက်သို့ တိမ်းပြီး မျက်နှာစောင်းလိုက်တာ သူမရဲ့ ကြီးစွာသော အမှားဖြစ်သွားလေသည်။

သူမကို စောင်းကြည့်နေသောသူနှင့် သူ့ကိုစောင်းကြည့်မိ သော မျက်နှာနှစ်ခုက မျက်နှာချင်းဆိုင်။ အနေအထားက နီးကပ်သွား သည်။ အကြည့်ချင်းဆုံနေစဉ် ဆွဲကပ်အားတစ်ခုခုကပ်ညီနေသလို အကြည့်ကို ရုတ်တရက် လွဲဖယ်ဖို့ သတိမရ။

ပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်သောလက်နှစ်ဖက်က နောက်ကနေ သိုင်း ခက်လိုက်ရာ ထိုတော့မှ ပျိုပျိုမေ အသိဝင်လာသည်။

အပျိုဖြန်းလေးတစ်ယောက်လို ရှက်ရွံ့တုန်လှုပ်ကာ အလန့် လန့် အဖြန့်ဖြန့် ဖြစ်သွားသည်။

တကယ်လည်း သူမ အပျိုဖြန်းလေးတစ်ယောက်လို ခံစား ခနဲရသည်။

ထိုတစ်ညစီက သူ့ဆီက မူးမူးရှူးရှူးနှင့် ရခဲ့သည့်အနမ်းတွေ အထိအတွေ့တွေက ရင်ခုန်ချိန်မရလိုက်ဘဲ ကျရှုံးခဲ့ရသည်။

ထိုတစ်ညတာမှာသာ သူ့အကြမ်းဖက်မှုအောက်တွင် သူမ ကျရှုံးခဲ့ရပေမယ့် ဒီနေ့ချိန်ထိ ဘယ်ယောက်ျား၏ ထိတွေ့မှုကိုမှ ထပ်မံ သေဖြင့် အပျိုဖြန်းလေးတစ်ယောက်လို ရှက်ရွံ့နေတာ လွန်အံ့မထင်။ ကိုယ်တွင်းသို့ နတ်ဝင်ပူးနေသလို တဆတ်ဆတ်တုန်နေချိန် သူ့က ကလေးတစ်ယောက်လို ပွေ့ချိုလိုက်သည်။

ပျို့ပျီမေ ရှက်လန့်တကြားနှင့် သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်စကို ဆွဲထားမိသည်။ ကျောပြင်နှင့်အိပ်ရာ အထိတွင် သူမ သူ့ကိုတွန်းဖယ်ပြီး ကမန်းကတန်းထထိုင်ပြီး -

“ဟင့်အင်း”

“ပျို့ပျီမေ”

“ဟင့်အင်း... နင် နင် ငါ့အနားကိုမကပ်နဲ့”

“ပျို့ပျီမေ”

သူ့ကို လက်ညှိုးထာထိုးထိုး ပြော၊ ခေါင်းကို ဟိုဘက် သည်ဘက် လှည့်အောင် ရမ်းပြီး သူမခုတင်အနီးသို့ တိုးရွှေ့ကာ ဒူးပေါ် မျက်နှာမှောက်အပ် ငိုချလိုက်တော့ ရာဇူး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

နာရီကို ကမန်းကတန်း ကြည့်လိုက်တော့ ဆယ်နာရီ၊ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော အချိန်မို့ သူမ၏ ငိုရှိုက်သံအား ကြားသွားလျှင် တစ်မျိုးထင်ကြပေတော့မည်။ ရာဇူး ပျို့ပျီမေ ရုန်းကန်နေသည့်ကြားမှ သူမကို ဇွတ်အတင်းဝင်ဖက်ကာ ငိုရှိုက်နေသောမျက်နှာကို မော့ယူလိုက်ကာ -

ရုတ်တရက် ရှိုက်သံ တိခနဲရပ်သွားသည်။ ရာဇူးက မူးမေ့လောက်သော အနမ်းတို့နှင့် သူမအား ပြုစားနေခဲ့သည်။ ပျို့ပျီမေ ရင်ခုန်တာကော မင်္ဂလာသက်နေတာကြောင့် ရုန်းဖယ်ဖို့ မေ့လျော့နေခဲ့သည်က အတန်ကြာ။ သတိဝင်လာတော့ ဇွတ်အတင်းရုန်းပြီး ရာဇူး၏

မျက်နှာကို လက်တစ်ဖက်နှင့် လှမ်းတွန်းပြီး -

“နင် လွန်နေပြီနော် ရာဇူး”

“ဟာ”

ဒေါသတကြီးနှင့် မကျေနပ်သလို ပြောခြင်းကြောင့် ရာဇူးကြောင်အမ်းသွားသည်။ ပျို့ပျီမေက သူ့ကို ဇွတ်တွန်းပြီး ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး သူမ၏နှုတ်ခမ်းကို လက်ဖဝါးနှင့်အုပ်ပြီး -

“နင် ငါ့ကိုထိရဲထိကြည့်”

“ဘာလဲကွာ၊ ဒါ လူ့အိပ်ချိန်ကွာ။ ဘာတွေ မကျေနပ်ဖြစ်နေတာလဲ။ ပြော ပြောကွ။ မင်း ဘာမကျေနပ်လဲပြော၊ ပြောပြီးရင် အိပ်ကြရအောင်”

“ဘာ”

ပျို့ပျီမေ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ဆေးနီရည်တွေနှင့် ပက်ဖြန်းသားသလို ရဲရဲနီသွားပြီး ရှေ့သို့တိုးလာကာ -

“နင့်ဘာသာ အိပ်ချင်အိပ် မအိပ်ချင်နေ။ နင်နဲ့ငါ ဘာဆိုင်းလို့လဲ။ နင်က တာဝန်အရ လက်ထပ်ထားတဲ့ဒီနေ့မှာ ဝတ္တရားအရ ဆက်ဆံပေမယ့် ဆောရီးပဲ။ အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ငါ ခံယူတော့မှ မကဘူး။ နင့်ဘာသာအိပ်၊ ငါကတော့ ဆောရီးပဲ”

“ဟာကွာ”

ပြောချင်ရာပြောပြီး လှည့်ထွက်ဖို့ပြင်လိုက်သော ပျို့ပျီမေကို

ရာဇူး စိတ်မရှည်စွာ လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“အမယ်လေး”

ရင်ခွင်ထဲသို့ရောက်လာသော သူမကို ဒီတစ်ခါတော့ အလွတ်မပေးနိုင်တော့ပေ။ ဇွတ်အတင်းချုပ်ဖက်ပြီး ရင်ခွင်ထဲက သူမကို ငြိုကြည့်လိုက်သည်။ သူမက ဇွတ်အတင်းရုန်းဖယ်၏။

“တာဝန်အရ ဒီအိမ်ထောင်ပြုရအောင် ဘယ်သူက ကိုယ့်ကို တာဝန်ပေးထားလဲ။ ဝတ္တရားအရ ဆက်ဆံရာအောင်ကော ဘယ်သူက”

“နင်နော် ... နင် မမိုက်ရိုင်းနဲ့ ငါအော်ပစ်မှာ”

“အော်မယ်၊ အော်လေ ပိုတောင်ကောင်းသေး”

“နင်”

ရုန်းလို့လည်းမရ၊ သူ့ကိုလည်း နိုင်အောင်ပြောမရသဖြင့် သူမ မျက်လုံးထဲ မျက်ရည်တွေ အိမ်နဲ့ ဝိုင်းလာတာမြင်တော့ ရာဇူး ပြူးပြူးပြာပြာ ဖြစ်သွားသည်။ သူမ မခံချင်အောင် မစနောက်ရက်တော့ပဲ ဖိထားသော ကိုယ်ကိုကြွပြီး အညင်သာဆုံးပွေ့ဖက်ကာ -

“ဆောရီးကွာ မငိုနဲ့တော့။ ကိုယ် မစတော့ဘူး ဟုတ်လား”

သူ့အပြုအမူ ပြောင်းသွားတော့ ကြောက်လန့်နေသော သူမ အပြုအမူလည်း လျော့သွားပြီး ကိုယ့်ကို တစ်ဖက်သို့ တိုးရွှေ့လိုက်သည်။

“ငါ့ရင်ဘတ်တစ်ခြမ်းလုံး နင့်ကိုအပိုင်ပေးထားတာတောင်

အချစ်မပါတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးလို ပြောသေးတယ်နော်၊ ငါ့ချစ်တာတွေကို ဘယ်လိုသက်သေပြမှ မင်းယုံမှာလဲ ပျိုပျိုပေ”

“-----”

နူးညံ့သွားသည့်စကားလုံးတွေကြောင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်နေသော ပျိုပျိုပေခန္ဓာကိုယ် ပျော့သွားသည်။ ရာဇူးက သူမ၏လက်မောင်းကို သာသာလေးပွတ်ရင်း -

“နင်ရင်ဆိုင်နေရတဲ့သောကတွေ ဘဝအမောတွေကို မေ့လိုက်ပါ။ ငါ့ရင်ဘတ်တစ်ခြမ်းမှာမို့ပြီး အရာအားလုံးကို နင် မေ့လိုက်ပါ ပျိုပျိုရယ်။ ချစ်တာတွေကို နှုတ်နဲ့ စာမစီပြပါဘူး။ ငါ့အချစ်မှာ နင် ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း အိပ်စက်ရစေဖို့ ငါ့ရင်ဘတ်တစ်ခြမ်းမှာ နင်နဲ့နဲ့လေး ခိုလိုက်စမ်းပါ ပျိုပျိုပေ”

ရာဇူး၏စကားလုံးသည် သူမအတွက် ဘယ်လောက်ထိ တောင် ညွတ်နူးဖွယ်ကောင်းသွားသလဲမသိ။ ငြိမ်သက်နေသော ပျိုပျိုပေ၏ လက်နှစ်ဖက်သည် ရာဇူးကိုယ်ကြီးကို ခပ်တင်းတင်း ဖက်ကာ ခင်ဘတ်တွင် မျက်နှာအပ်လိုက်ပြီး -

“ငါ့ချစ်တာထက် နင်ပိုချစ်ရင် ရှေ့လျှောက်မယ့်နေ့ရက်တွေက ငါ့အတွက် အပျော်ဆုံးနေ့ရက်တွေပေါ့ ရာဇူးရယ်”

ဟု တိုးတိတ်စွာပြောလိုက်မိတော့သည်။

ကျေးဇူးတင်လွှာ

“ချစ်သူသိစေ” ကဗျာကို အသုံးပြုခွင့်ပေးခဲ့သော ‘ကဗျာ
ဆရာခမ်း’ အား ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါသည်။

လေးစားလျက်
လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)